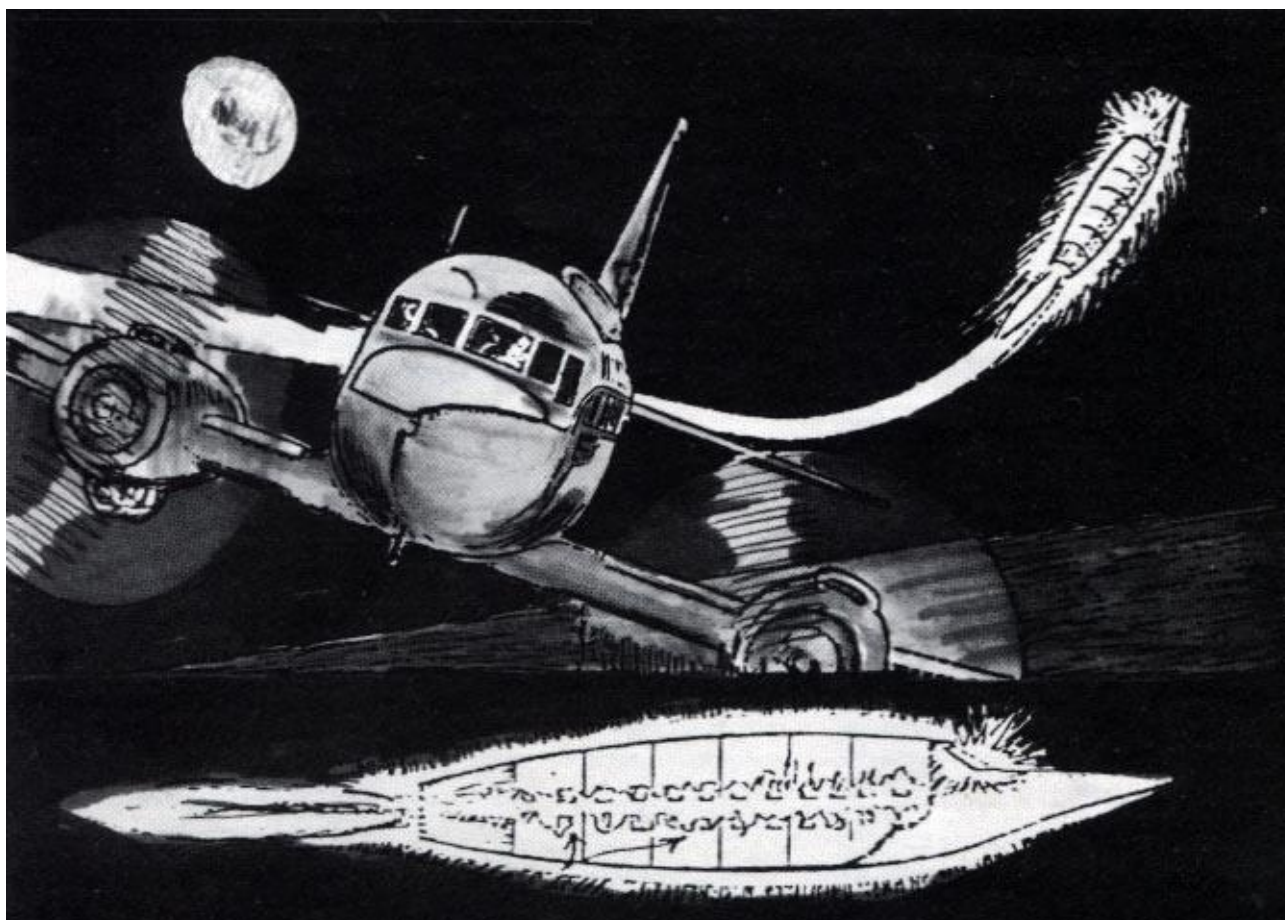

UFO-klassikere

Klassiske ufo-beretninger Jordan rundt 1942-1980

Bind 1 - 1942 - 1959

Skandinavisk UFO Information

UFO-klassikere 1, 1942 – 1959
- klassiske ufo-beretninger Jorden rundt 1942-1980

UFO-klassikere 1, 1942 – 1959
UFO-klassikere 2, 1960 – 1969
UFO-klassikere 3, 1970 – 1980

Teksterne i denne e-bog er taget fra artikler bragt i Skandinavisk UFO Informations tidsskrift UFO-Nyt 1981-1986 og bogserien UFO'ernes verden.

Til forskel fra bogserien UFO'ernes verden er ufo-klassikerne i denne e-bog anbragt efter alder.

Artiklerne er scannet og brudt om, så de fremstår som en bog. Oprindeligt blev de bragt som tre-spaltede artikler i UFO-Nyt, som var i A4-format.

For at gøre det lettere at læse artiklerne på en computerskærm eller en tablet, er de brudt om til en-spaltet bogform.

Kopiering fra denne e-bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Læs mere om UFO-klassikerne i :
Serien Fakta & Myter af Kim Møller Hansen.

Area 51, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)
Roswell, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)
Aliens, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)
Nærkontakt, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)
UFO-styrt, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)
Bermuda Trekanten - og andre myter, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)
Projekt Saucer, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)
Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sexo.com
Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.

Forside tegning

Den 24. juni 1948 kl. 02.45 fandt et nervepirrende møde mellem et Eastern Airline DC-3 rutefly og et mystisk objekt sted. Den dramatiske tegning viser en tegners opfattelse af mødet.
Illustration fra UFO-Nyt nr. 1, 1985.

SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa
Internet: www.sufoi.dk

UFO-klæssikere

**Klassiske ufo-beretninge Jorden rundt
1942-1980**

**Skandinavisk UFO Information
2015**

Indholdsfortegnelse Bind 1

Forord	5
Los Angeles 1942 (UFO-Nyt nr. 4/1984)	6
Mount Rainer 1947 (UFO-Nyt nr. 3/1985)	13
Kaptajn Thomas Mantel 1948 (UFO-Nyt nr. 1/1983)	21
Eastern Airline 1948 (UFO-Nyt nr. 5/1985)	27
McMinnville 1950 (UFO-Nyt nr. 2/1981 + nr. 6/1986)	31
Montana 1950 (UFO-Nyt nr. 5/1981)	40
Lubrock lysene 1981 (UFO-Nyt nr. 3/1981)	45
U.S. Coast Guard 1952 (UFO-Nyt nr. 1/1983)	51
Utah 1952 (UFO-Nyt nr. 5/1981)	54
Monquzzi 1952 (UFO-Nyt nr. 2, 1986)	57
Bentwaters-Lakenheath 1956 (UFO-Nyt nr. 4, 1983)	61
Antonio Villas Boas 1957 (UFO-Nyt nr. 6, 1983)	65
Kelly Hopkinsville 1958 (UFO-Nyt nr. 2, 1982 og nr. 4, 1993).....	69
Papua, New Guinea 1959 (UFO-Nyt nr. 3, 1982).....	77

Forord

fra bogserien UFO'ernes verden

Af Kim Møller Hansen

Hvad er en ufo-klassiker? For mig er det en ufo-beretning, der af en eller grund er blevet berømt og hyppigt omtales i bøger, tidsskrifter og tv-udsendelser, og som fortæller noget væsentligt om ufo-fænomenet, vidnerne eller "ufologerne".

Den klassiske ufo-hændelse vil ofte indeholde mange forskellige aspekter, der gør den interessant, gådefuld eller værd at omtale igen og igen. Det kendetegner også ufoklassikeren, at den er meget levedygtig. Gang på gang støves den af, omskrives eller (mis)bruges som "bevis" for, at Jorden besøges af fremmede intelligensvæsner.

Ingen af de klassiske ufo-hændelser, som jeg har beskæftiget mig med, kan på nogen måde bevise, at vi besøges udefra. Hændelserne har hver især deres svagheder og løse ender, men tilsammen giver de et helhedsbillede af ufoernes forunderlige verden - og bidrager til ufo-mytologien. Om de i virkeligheden omhandler et faktisk eksisterende, uidentificeret fænomen er for mig - i denne sammenhæng - ligegyldigt. Dette gælder pudsigt nok også for rumskibstilhængerne, men med et andet formål: Nogle af dem har en forunderlig evne til at ignorere de facts, der giver en jordnær og meget sandsynlig forklaring på en klassisk ufo-hændelse.

I perioden 1981-1986 var artikelserien "UFO-klassiker" et fast indslag i UFO-Nyt. Der findes ikke et katalog over klassiske ufo-hændelser, så bag udvælgelsen af beretningerne lå der naturligvis en helt subjektiv vurdering. En anden skribent ville sikkert have valgt en del andre beretninger. Seriens fødsel skal ses i sammenhæng med, at UFO-Nyt i 1981 blev et moderne tidsskrift i A4 format. Det skete efter mange diskussioner og lange økonomiske overvejelser i repræsentantskabet i Skandinavisk UFO Information (SUFOI).

Mange læsere havde trofast læst UFO-Nyt siden det første nummer i 1958. Med lanceringen af det nye blad, markerede SUFOI bl.a., at foreningen havde gennemgået en udvikling og fået mange nye medlemmer.

I et blad som UFO-Nyt vil der ved omtale af observationer ofte blive refereret til andre lignende tilfælde og måske skrevet lidt indforstået, hvilket kan være svært at bruge som ny læser. Derfor besluttede UFO-Nyts redaktion i 1981 at søsætte en serie, der kunne redegøre for de kendte ufo-observationer, så både nye og "gamle" læsere kunne læse dem med udbytte. Artiklerne skulle fremlægge så korrekte oplysninger som overhovedet muligt, med relevante gamle og nye kilder - og hvor det var muligt, skulle sagerne opdateres med de senest tilgængelige undersøgelser, interviews etc.

Dette forord er hentet fra den oprindelige udgave af UFO'ernes verden, som er en serie på fire hæfter, hvor alle mine "UFO-klassikere" blev genoptrykt, som de fremstod i UFO-Nyt i årene 1981-1986 (på nær enkelte rettelser som fx forkert anbragte billedtekster) - og i samme rækkefølge. Eneste undtagelse er "UFO'er over New Zealand", som ikke oprindeligt blev bragt i serien, men som i dag må siges at være en ufo-klassiker, der burde medtages i nærværende serie.

I kildelisten efter hver artikel kan den interesserede selv gå på jagt i ufo-litteraturen.

Da serien "UFO-klassiker" blev skabt, var Henrik Klinge Pedersen ansvarshavende redaktør for UFO-Nyt, og det er i høj grad hans fortjeneste, at hver eneste artikel blev så velillustreret, ikke mindst med en lang række glimrende kort og tegninger. Bl.a. er Henriks fotomontage af Trindade-billederne helt enestående og ikke set før eller siden i ufo-litteraturen.

En så lang serie skrives ikke uden hjælp fra flere sider. Mange udenlandske kontakter har bidraget til at give serien "faglig" tyngde. På den hjemlige front har især Ole Henningsen været en uvurderlig hjælp. Ole har været aktiv inden for "ufologien", siden de første entusiastiske tallerken-dage. Han ved stort set alt, hvad der er værd at vide om ufoer - godt støttet af et enormt bogarkiv og tusindvis af fotokopier!

Også en stor tak til Flemming O Rasmussen, der har hjulpet med at oversætte en del kildemateriale til brug i serien. Desuden oversatte Flemming i 1987 et udvalg af ufoklassikerne til engelsk. Resultatet blev kapitlet "UFO Casebook (13 case histories)" i bogen "UFOs 1947-87. The 40 Search For An Explanation" redigeret af Hilary Evans og John Spencer og udgivet af Fortean Tomes, London 1987.

UFO'ernes verden var blot en af SUFOI's mange udgivelser i 1997, hvor foreningen fejrede sit 40 års jubilæum med bl.a. en stor international kongres og udgivelsen af Danmarks første seriøse video om ufo-fænomenet.

Velkommen i UFO-klassikernes verden.

Los Angeles 1942

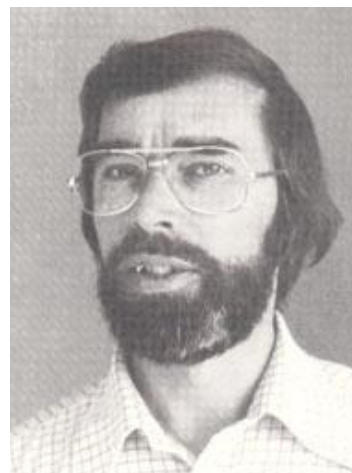
Af Erling Jensen

En af 2. Verdenskrigs mere bizarre begivenheder fandt sted i Los Angeles den 25. februar 1942. Det var 2-3 måneder efter japanernes overraskelsesangreb på Pearl Harbour på Hawaii midt i Stillehavet. Krigshandlinger var endnu ikke nået til det amerikanske fastland, men man var forberedt på muligheden af et angreb under en eller anden form.

Ovennævnte nat affyrede de amerikanske luftværnsbatterier omkring 1.500 granater mod et eller andet - eller ingenting! Nogle hævdede, at der var tale om fly, andre om balloner og andre igen, at der kun var tale om blålys. Dengang var der ikke noget, der hed flyvende tallerkener eller UFOer, hvorfor denne mulighed slet ikke blev nævnt i de daværende beretninger.

Fhv. Major Colman S. VonKeviczky, leder af UFO-organisationen ICUFON, har en helt klar mening om den affære. Han er en af dem, der gravede en del af de gamle oplysninger frem, og han hævder, "at luftslaget over Los Angeles under 2. Verdenskrig, er det første historiske vidnesbyrd om de Galaktiske Magters strategiske rekognoscering over strategiske kommando-baser". (1). Sådan!

Som sagt er opfattelserne vidt forskellige. Lad os prøve på at se lidt på kildematerialet. Først Los Angeles Times:

SUFOI's forhenværende formand og artiklens forfatter, Erling Jensen.

Los Angeles området angrebet!

Ud fra en strålende klar måneskinshimmel kom fremmede fly drønende, enkeltvis og i formation. De fløj over det sydlige Californien tidligt i morges og blev beskydt kraftigt af antiluftskytset - som for første gang nogensinde fyrede fra amerikansk jord mod en indtrængende fjende.

Der blev ikke rapporteret om nedkastning af bomber.

Kl. 5 erklærede politiet, at et fly var skudt ned nær 185. gade og Vermont Avenue. Der blev ikke oplyst detaljer. Tidligere havde flyvevåbnet i San Francisco hævdet, at i hvert fald 1 fly var blevet skudt ned under angrebet.

Sirenerne hylede gennem hele Soutland-området kl. 02.23 og øjeblikkelig blev mørkelægningen iværksat. Umiddelbart efter skød lyskeglerne fra søgelysene i vejret, og de samlede sig først i området over de rige oliefelter i El Segundo

Samtidig startede antiluftskytset i byområdet og snart var hele den sydvestlige himmel oplyst af orange glimt. Flyene, fløj i antal, som blev opgivet til at variere mellem 8 til 120.

...Forskellige observatører hævdede at have set højtflyvende luftfartøjer i et antal fra et til et hundrede under den forfærdelige ballade, som spærreilden fra antiluftskytset forårsagede. Nogle mente, at de travle kanonskytter i virkeligheden skød på et luftskib, en ballon eller muligvis en drivende spærreballon.

Andre observatører, som var udrustet med natkikkerter, påstod, at de var ude af stand til at se fly eller andre genstande i luften.

...Det har ikke været muligt at fastslå, om amerikanske jagerfly deltog i jagten på de uidentificerede fly under spærreilden, idet rapporterne varierer.

En officiel kilde, som ikke ønsker at blive citeret direkte, siger at amerikanske fly hurtigt blev sendt i aktion, hvorimod en anden kilde siger, at de amerikanske fly ikke blev indsat p.gr. af faren for antiluftskytset.

En tredje kilde mente, at såfremt de uidentificerede fly var fjendtlige, måtte de have fløjet fra et hangarskib så langt til søs, at de ikke havde mulighed for at bære bomber p.gr. af den store brændstofbeholdning, som de nødvendigvis måtte have med. Derfor var de på rekognosceringstogt, hvilket også forklarer, hvorfor ingen bomber blev kastet.

De amerikanske luftskibseksperter, som har hjemme i Acron, Ohio, hævdede, at det ville være usandsynligt, om japanerne ville indsætte blimps (små luftskibe) idet de ikke har adgang til den ikke-brændbare luftart helium.

... Det meste af skydningen så ud til at komme fra kystbatterierne i områderne Santa Monica, Inglewood, Sydvest Los Angeles og Long Beach. Luftværnsbatterierne ved fly-fabrikkerne i San Fernando-dalen forblev tavse, men på vagt.

...Vejret den pægældende aften var stjerneklart, og under mørkelægningen kunne man tydeligt orientere sig. Der må have været mindst 10 mill. stjerner på himmelen, og der var ikke den mindste sky til at skjule dem. Der var mange stjerneskyd, og for en novice, hvad angår luftangreb, var det forvirrende med de stjerneskyd, da de syntes at deltage i forsvaret.

Luftforsvarskommandoen udsender rapport

Amerikanske fly, som deltog i eftersøgningen, havde øjensynligt ingen succes. Den Vestlige Forsvarskommando (Western Defense Command, WOC) med hovedkvarter i San Francisco, udsendte følgende udtalelse klokken 15.45:

”De fly, som forårsagede mørkelægning i Los Angeles-området i flere timer i morges, er ikke blevet identificeret”.

Tidligere på dagen havde samme hovedkvarter offentliggjort følgende erklæring:

”Store kvarterer i Los Angeles-området blev mørkelagt kl. 02.25 i morges efter ordre fra den 4. jagerkommando, da uidentificerede fly blev rapporteret i området. Rapporterne er modsigende, hvorfor store anstrengelser gøres for at finde frem til fakta. Imidlertid er det helt klart, at ingen bomber blev kastet og ingen fly skudt ned.

Der var megen skydning fra antiluftskytzbatterierne. Klarsignalet blev givet kl. 07.21 i morges”.

...Myndighederne i Los Angeles og omegn var netop begyndt at slappe af efter 3 timers beredskab, da mørkelægningssirenerne startede med at hyle. Hele kystområdet fra San Luis Obispo til den mexikanske grænse var i beredskab hele aftenen, sandsynligvis fordi en ubåd aftenen i forvejen havde beskudt et olieområde nord for Santa Barbara, uden i øvrigt at anrette nogen skade.

Der blev ikke udsendt mørkelægningssignal og klarsignalet kom kl. 22.23. Nyt beredskab kom kl. 02.22.

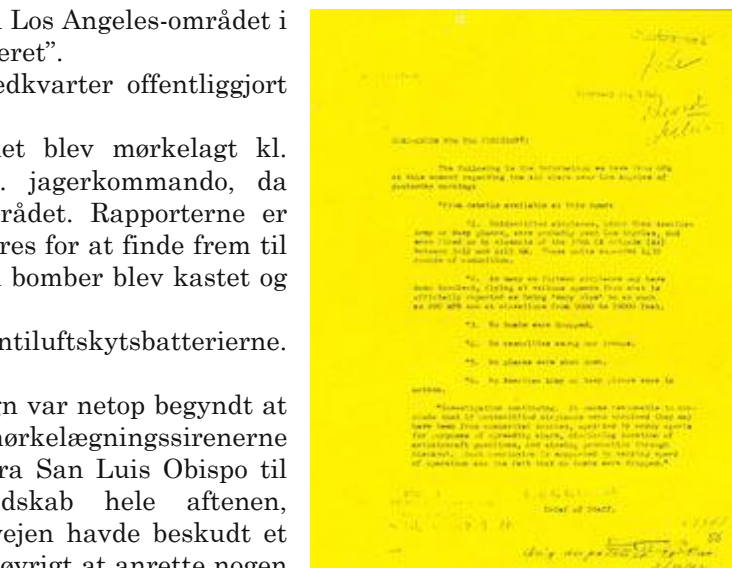
Luftalarmen, som suppleret af brandvæsenets sirener indledte mørkelægningen 3 minutter senere, blev efterfulgt af ilden fra antiluftskytset. Selv om klarsignalet blev givet kl. 07.21, blev der varslet beredskab igen over middag. (2) (3)

Det var stort set, hvad aviserne kunne berette, og det blev man egentlig ikke forfærdelig meget klogere af. Mere interessant er Generalstabschef C. Marshalls indberetning til den Amerikanske præsident, Franklin D. Roosevelt, dateret 26/2 1942. Heri hedder det:

26/2 1942

Memorandum til Præsidenten

Nedenstående følger de oplysninger vi for øjeblikket har fra Gruppeho-vedkvarteret vedrørende luftalarmen over Los Angeles i går morges:

Memorandum til De Forenede Staters præsident, Franklin D. Roosevelt, fra general C. Marshall.

Fhv. major VonKeviczky, ICUFON, er ikke i tvivl: UFO-problemet startede ikke i juni 1947 med Kenneth Arnolds berømte observation, men allerede den 25. februar 1942 over Los Angeles.

ICUFON Archives

"Fra beretningerne, som de foreligger indtil nu, ses:

- 1) Uidentificerede fly, som ikke var amerikanske fly fra hæren el/er flåden, befandt sig sandsynligvis over Los Angeles og blev beskudt af enheder af den 37. CA Brigade (antiluftslyts) mellem kl. 03.12 og 04.15. Disse enheder affyrede 1430 skud.
- 2) Der kan have deltaget op til 15 fly. Disse fløj med forskellige hastigheder, der officielt angives som 'meget langsom' og op til 320 km/t og i højder varierende mellem 3000 til 6000 meter.
- 3) Ingen bomber blev kastet.
- 4) Der var ingen tilskadekomne blandt vore tropper.
- 5) Ingen fly blev skudt ned.
- 6.) Ingen amerikanske fly blev indsat.

"Undersøgelserne fortsætter. Det synes rimeligt at antage, at hvis uidentificerede fly var involveret, kan de stamme fra kommercielle kilder, opereret af fjendtlige agenter med det formål at sprede frygt, afsløre placeringen af vore luftskytsbatterier samt forsinke produktionen gennem mørkelægning. Denne konklusion støttes af de skiftende flyvehastigheder samt det faktum, at ingen bomber blev kastet".

Signeret General C. Marshall,

Generalstabschef

Kommentar:

Det er klart, at når man analyserer indberetningen fra General Marshall, kan man godt få den tanke,

at der har været tale om ukonventionelle luftfartøjer, alene hvis beretningerne om de kraftigt varierende hastigheder har været korrekte. Det lyder også utroligt, at ikke en af de 1430 granater, som blev affyret mod disse lavtgående og langsomt flyvende luftfartøjer, skulle have ramt, beskadiget eller nedskudt et af dem. En anden sag er, at der er taget mange natbilleder af fly, som er indfanget af søgelys. Man ser som regel ganske tydeligt flyenes korsform, men det er der ikke tale om, når man kigger på det billede, som bragtes i Los Angeles Times.

SUFOI har ikke haft adgang til negativet eller nogen kopi deraf for mulig analyse af billedet. Såvidt vides er der heller ikke blevet foretaget nogen computer-analyse af billedet. Colman Von-Keviczky er imidlertid i besiddelse af en kopi af negativet, og han har foretaget nogle undersøgelser, hvorom han siger: "Hvis man dæmper lyset fra lyskasterne ved at overeksponere den midterste del, ser man tydeligt, at der er tale om to skiveformede fartøjer".

Der finde så vidt vides ikke megen litteratur om

Redaktionen brugte de store typer på forsiden af ekstraudgaven af Los Angeles Times, onsdag den 25. februar 1942.

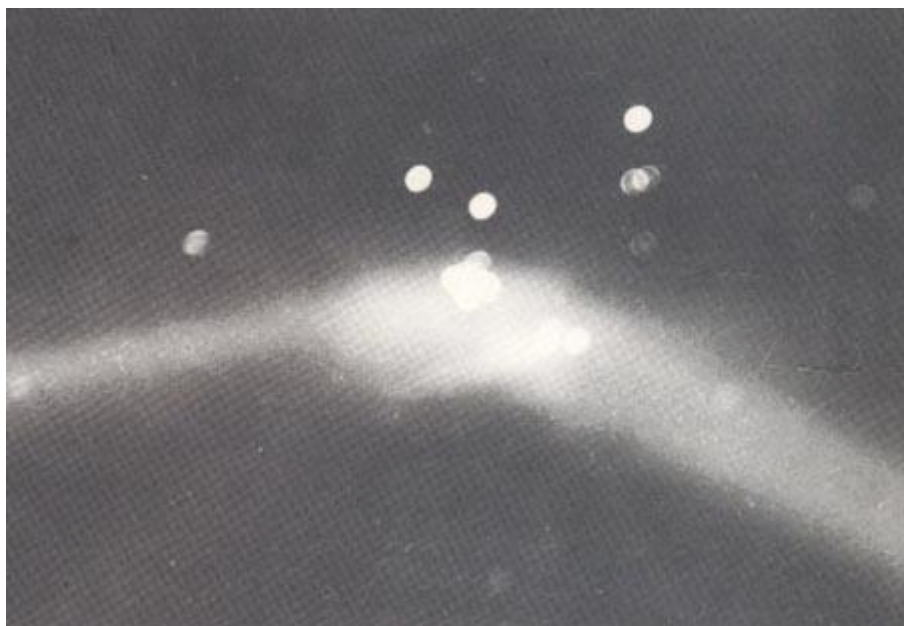
ICUFON Archives/L.A. Times

begivenhederne over Los Angeles. Imidlertid har vi fundet følgende beretning i bogen »The Army Air Forces in World War 2«: (5)

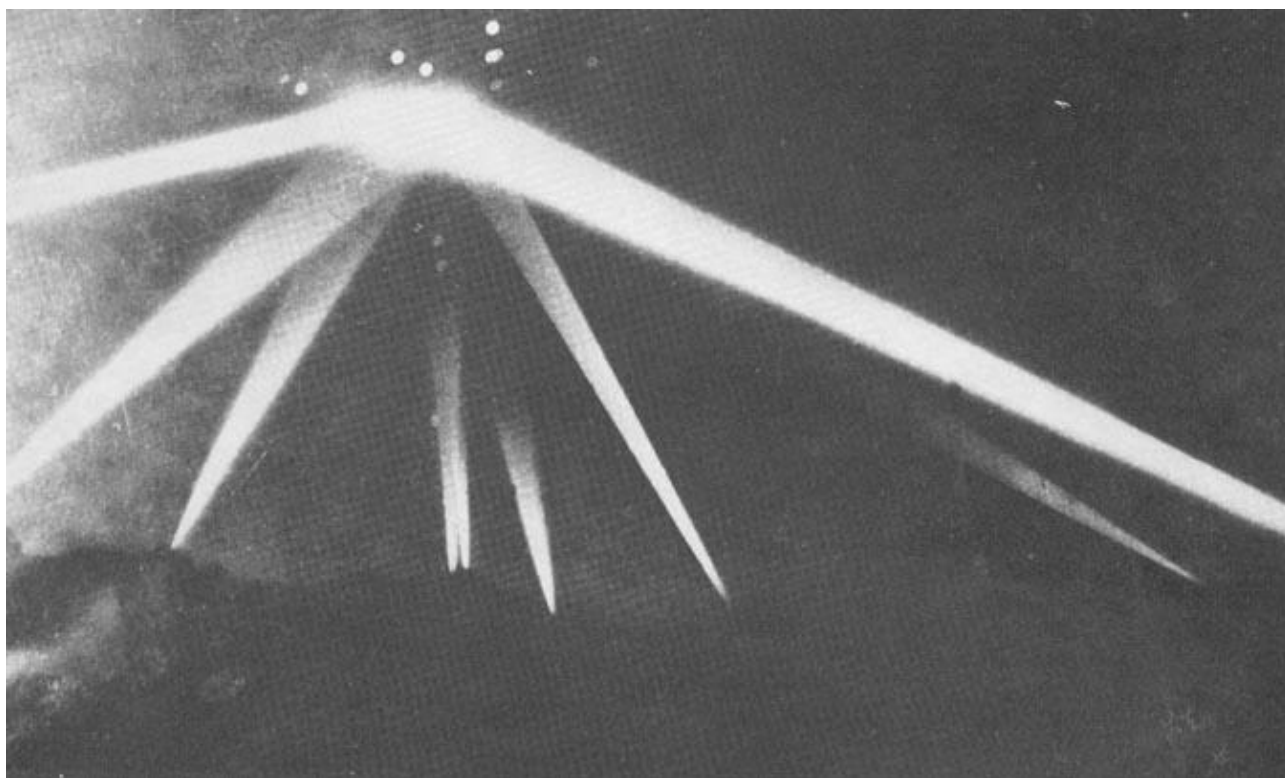
”Sådan et mindre angreb ville blive benyttet af fjenden til at aflede opmærksomheden fra et hovedangreb, hvor fjenden ville indsætte sine bombemaskiner imod et virkeligt mål. Loyale japaner-amerikanere, som havde forudsagt, at der ville blive demonstreret i forbindelse med præsidentens tale, spåede også at Los Angeles ville blive angrebet fra luften den følgende aften. (6) Hæren var også overbevist om, at

der ville ske et eller andet og for beredte sig på alle eventualiteter. Aviserne fik tilladelse til at bekendtgøre, at der var foretaget overvældende forberedelser imod et nyt angreb (2), hvorefter fulgte den forvirrede aktion, som blev navngivet ”kampen om Los Angeles” .

Natten mellem den 24. og 25. februar 1942 forårsagede uidentificerede objekter en række luftalarmer i den sydlige del af Californien. Den 24. februar udsendte Flådens Efterretningstjeneste en advarsel om, at der kunne ventes et angreb indenfor de næste 10 timer. (7) Et stort antal lysbomber og blinkende lys blev rapporteret den aften i nærheden af våben- og flyvemaskinefabrikker. En luftalarm udsendt kl. 19.18 blev afblæst kl. 22.23 og spændingen slappedes midlertidig. En uidentificeret genstand viste sig på radar 190 km vest for Los Angeles. Antiluftskytsbatterierne blev alarmeret 02.15 og den grønne alarm, d.v.s. skudbeedskab, blev udsendt nogle få minutter senere. Hærens flyvevåben

Kraftig forstørrelse af søgelysenes målområde på himlen.

Det eneste foto, der er blevet offentliggjort af ”luftslaget over Los Angeles, 25. februar 1942”. Man forsøger med søgelysenes lyskegler at indfange de uidentificerede mål på nattehimmelen.

Los Angeles Times Photo

beholdt sine jagerfly på jorden for at afvente størrelsen og retningen af et muligt angreb, før den begrænsede mængde fly blev anvendt. (8) Radar sporede og fulgte det indkommende mål til det var nogle få kilometer fra kysten og kl. 02.21 blev der beordret mørkelægning. (2) (7) (9)

Oplysningscentret blev derefter oversvømmet med rapporter om "fjendtlige fly", selv om det mystiske objekt, man havde fulgt på radar, syntes at være forsvundet. Kl. 02.43 blev fly rapporteret i nærheden af Long Beach, og nogle minutter senere øjnede en artillerioberst henved 25 fly i ca. 4000 meters højde over Los Angeles. En ballon med et rødt signallys sås kl. 03.06 over Santa Monica og fire luftværnsbatterier fyrede løs. Derpå "brød helvede løs" over Los Angeles. Fra dette tidspunkt var alle rapporter håbløst uoverensstemmende.

Sandsynligvis blev den største forvirring forårsaget af antiluftskys-granaternes eksplosioner, som blev fanget i søgelysene og ved en fejltagelse antaget for fjendtlige fly. De næste tre timer frembragte i alle tilfælde nogle af de mest fantasifulde rapporter fra krigen: "sværme" af fly (-eller ind imellem balloner) af alle størrelser, i antal fra et enkelt til flere hundrede, flyvende i højder, som blev bedømt til fra 1.000 meter til 7.000 meter, og med hastigheder fra "meget langsomt" til over 320 km/t. (7) Disse mystiske angribere kastede ingen bomber, og til trods for den kendsgerning at 1.440 skud blev affyret mod dem, led de ingen tab. Der var ganske vist meldinger om, at fire fly var skudt ned, og et skulle være faldet ned i flammer i et af Hollywoods vejkryds. (10)

Beboere i en 60 km bue langs kysten overværede fra hustage og bakketoppe skuespillet med kanonild og søgelys. Det var det første virkelige krigsdrama for indbyggerne på fastlandet. Daggryet, der afsluttede skydningen og fantasierne, leverede også bevis for, at de skader, der var påført byen, kun stammede fra h.h.v. ophidselse (der var mindst et tilfælde af hjertelammelse) trafikulykker i de mørkelagte gader eller fra granatstumper fra antiluftskytset. (2) (3)

Forsøgene på at finde en forklaring på begivenheden blev meget hurtigt lige så mystiske og indviklede som selve "kampen". Flådens talsmænd påstod øjeblikkeligt, at der ikke var noget bevis på tilstedeværelsen af fjendtlige fly, og Forsvarsminister Knox udtalte på en pressekonference den 25. februar, at luftangrebet var falsk alarm. (11) På det samme pressemøde indrømmede han, at luftangreb altid ville være mulige og hentydede at de vigtige krigsindustrier langs kysten burde flyttes længere ind i landet. Hæren havde vanskelighed ved at afgøre, hvad de skulle mene om luftalarmen. En rapport til Washington, udgivet af den Vestlige Forsvarskommando lige efter begivenhedernes afslutning viste, at troværdigheden af rapporter om et luftangreb var blevet sat under lup allerede inden mørkelægningen var ophørt. Denne meddelelse forudsagde, at udviklingen ville vise, "at de fleste forudgående rapporter havde været overdrevne". (12)

Luftværnet havde indikeret en tro på, at der ikke havde været fly over Los Angeles. imidlertid bekendtgjorde Hæren ikke disse første konklusioner. I stedet ventede man en dag indtil en

Også forsiden af Los Angeles Times, den 26. februar 1942 bar stærkt præg af den foregående nats ejendommelige hændelser.

ICUFON Archives/L.A. Times

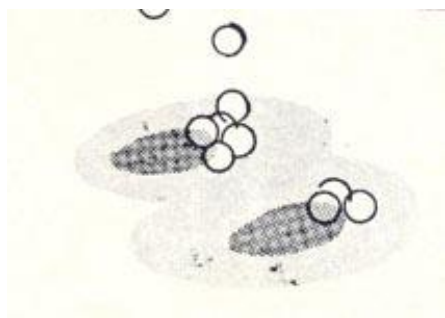
gennemgående afhøring af vidner var afsluttet. (7) De lokale kommandanter forandrede deres indstilling p.gr. af disse forhør og offentliggjorde at de formodede at mellem 1-5 uidentificerede fly havde overfløjet Los Angeles. (13)

Minister Stimson offentliggjorde denne konklusion som Krigsministeriets syn på begivenheden, og han fremførte to teorier, der skulle kunne forklare nærværelsen af mystiske fly: Enten kunne de være trafikfly, som fjenden opererede fra en hemmelig flyveplads i Californien eller Mexico, eller også var de lette fly udsendt fra japanske ubåde. (14) I hvert tilfælde måtte fjendens hensigt have været at lokalisere antiluftskytsets placering i området, eller at svække den civile befolknings moral.

De forskellige opfattelser af begivenhederne inden for forsvaret, samt Hærens utilfredsstillende gætterier, som forsøg på at forklare affæren, frembragte en livlig offentlig debat. »Los Angeles Times« udtalte i en leder på forsiden den 26. februar, »at den overvældende offentlige ophidselse og forvirring, som er forårsaget både af alarmerne samt de bemærkelsesværdige officielle udtalelser, må give anledning til, at der gives en grundig forklaring«. Man udtrykte frygt for, at nogle få falske alarmer kunne underminere tilliden til Luftmeldetjenesten.

I kongressen ønskede kongresmedlem Leland Fort at vide om hændelsen var »en øvelse, et angreb beregnet på at indgyde frygt i 2 millioner mennesker, et spørgsmål om forkert identificering af flyene (som fjendtlige) eller et angreb med det formål, at flytte Sydcaliforniens industrier væk til andre stater«. (14) Wendel Wilkie udtalte ud fra sine egne erfaringer fra England, at når et virkeligt luftangreb begynder »så er der ikke noget at snakke om - så ved du, hvad det er«. (14) Han var enig med militæret i, at det var korrekt nok at slå alarm, men han beklagede uenigheden mellem Hæren og Flåden.

En leder i »Washington Post« den 27. februar kaldte episoden for »et typisk tidslag af nervøsitet« og dadlede militæret for deres »stædige tavshed« til trods for den udbredte usikkerhed hos offentligheden. Lederen siger sarkastisk, at Hærens teori om, at trafikfly skulle have forårsaget alarmerne, »forklarer det hele, undtagen hvor flyene kom fra, hvor de fløj hen, samt hvorfor ingen jagerfly blev sendt efter dem«. (15)

Colman VonKeviczky mener efter nærmere undersøgelse, at fotoet fra Los Angeless nattehimmel viser 2 skiveformede fartøjer, sådan som han her har illustreret i sit Memorandum til Forenede Nationers 33. samling.

»New York Times« fra 28. februar siger som sin mening, at jo mere begivenhederne bliver undersøgt, desto mere utrolige bliver de. »Hvis antiluftskytset, som hævdede af minister Knox, ikke fyrede på noget som helst, er det et tegn på kostbar inkompetence og nervøsitet. Hvis man fyrede mod virkelige fly, hvoraf nogle var lavtflyvende, som minister Stimson erklærer, hvorfor var skydningen så helt uden virkning? Og hvorfor gik intet amerikansk fly på vingerne for at angribe dem, eller i det mindste identificere dem? Hvad ville der have været sket, hvis der havde været tale om et virkeligt angreb?« (16)

Spørgsmålene var reelle nok, men såfremt Krigsministeriet skulle have besvaret dem ærligt, ville det have været en endnu større afsløring af svaghederne ved vores luftforsvarssystem.

Efter krigen oplyste japanerne, at de ikke havde sendt fly over området på dette tidspunkt (17) endskønt man flere gange havde ladet fly, udsendt fra ubåde, overflyve Seattle. (18) En omhyggelig undersøgelse af bevismaterialet, tyder på at vejrballoon, som man ved blev opsendt over Los Angeles, kan have været årsag til den første alarmering. (7) Denne teori styrkes af det faktum, at luftværnsbatterierne blev officielt kritiseret for at have spildt ammunition på mål, som bevægede sig for langsomt til at have kunnet være fly. (7) Efter at skydningen var begyndt, blev

observation vanskeliggjort af drivende røg fra granatekspllosionerne. Vagthavende officer for luftværnsartilleriet i området erklærede senere, at han først var overbevist om, at han havde set 15 fly, men hurtigt havde overbevist sig selv om, at det han så, var røg. (7)

Kompetente observatører, som korrespondenterne Emil Pyle og Bill Henry, overværede skydningen, og de så ikke på noget tidspunkt noget, som lignede et fly. (19)

I øvrigt er det under alle omstændigheder svært at se, hvad fjendens formål skulle have været med et angreb, hvor ingen bomber blev kastet, medmindre formålet har været rekognoscering, som Mr. Stimson hævder.

Afsluttende kommentar

Ud fra det foreliggende materiale, hvor modstridende det end må forekomme, er der ikke meget, som

tyder på, at der har været tale om fly over Los Angeles 25. februar 1942. Endvidere hævder både amerikanere og japanere, at der ikke har været tale om deres fly.

Kan der have været tale om en ballon? Det mål, som blev beskudt over byen, blev tilsyneladende opdaget på radar 190 km fra kysten. I løbet af kort tid var det så nær kysten, at det øjensynligt forsvandt i radarens "ground clutter", d.v.s. det område omkring radarstationen, hvor et spor ikke kan følges p.gr. af lys fra ekkoer i omegnen af stationen. Havde det været balloner, måtte det have været verdens hurtigste. Desværre findes der tilsyneladende ikke nogle tilgængelige analyser af, hvad man helt nøjagtigt så på radaranlægget.

Billedet fra »Los Angeles Times« viser tilsyneladende to elliptiske legemer, hvorimod balloner formentlig ville have været runde. Endvidere er det usandsynligt at to balloner skulle kunne "følges ad" i luften. Havde der alligevel været tale om balloner eller en form for luftskibe, ville disse næsten øjeblikkelig været blevet skudt ned, med så mange granatsplinter farende omkring. Det ville være interessant med en computer-analyse af billedet, men det er nok usandsynligt at nogen vil ofre en kostbar analyse på sådan en gammel observation.

Hvis man går ud fra som givet, at der var et eller andet i luften over Los Angeles den pågældende nat, må man også konkludere, at der ikke er overensstemmelse mellem de indhentede data og nogen konventionel forklaring. Ergo er der tale om uidentificerede flyvende objekter - men hvad det så muligvis kan være, kan jeg heller ikke give nogen fyldestgørende forklaring på.

Kildehenvisninger:

- 1) Colman VonKeviczky, ICUFON: Memorandum til Forenede Nationers 33. samling, Special Political Committee, side 10-12.
- 2) Los Angeles Times, 25. februar 1942.
- 3) Los Angeles Times, 26. februar 1942.
- 4) Kopi af Memorandum fra generalstabschef G. Marshall til præsident Franklin D. Roosevelt. Fra militærets arkiver (Military Archives Division).
- 5) The Army Air Forces in World War II, The University of Chicago Press, 1948, bind I, side 283-286.
- 6) A-2 Daily Sum., 24. februar 1942.
- 7) History, 4th AA Command, januar 1942 - juli 1945, side 116-121.
- 8) Fourth Air Force Historical Study III-2, side 31.
- 9) A-2 Daily Sum., 24. og 25. februar 1942.
- 10) Rapport fra Western Defense Command, 25. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum.
- 11) New York Times, 26. februar 1942.
- 12) Rapport fra Western Defence Command, modtaget i Washington, kl. 13.15, 25. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum., 25. februar 1942.
- 13) Rapport fra Vestern Defense Command, 26. februar 1942, citeret i A-2 Daily Sum.
- 14) Los Angeles Times, 27. februar 1942.
- 15) Los Angeles Times, 28. februar 1942.
- 16) Leder i New York Times, 28. februar 1942.
- 17) Los Angeles Times, 1. november 1945, Oakland Tribune, 2. november 1945, citeret i »Fourth Air Force Historical Study III-2«, side 32. Imidlertid må det understreges, at den I-17, der beskød olieinstallationer nær Santa Barbara om natten, den 23. februar 1942, normalt medførte et fly (se USAFISP A G-2 Periodic Report, No 39, 2.-9. oktober 1943)
- 18) USSBS (Pasific), afhøring 97, Commander Masatake Okumiya, i Tokyo, 10. oktober 1945.
- 19) Los Angeles Times: Bill Henry, 26. februar 1942. Ernie pyle, 5. marts 1942.

Efterforskning: Ole Henningsen

Oversættelse:

Louis Erlind og Erling Jensen

Redigering: Erling Jensen

Mount Ranier, 1947

Af Kim Møller Hansen.

Forretningsmanden Kenneth Arnold er blevet kaldt ”manden der startede de det hele”. Hans observation af ni sølvskinnende objekter ved Mount Rainier den 24. juni 1947 markerer i manges øjne begyndelsen på den moderne ufo-æra, og er ikke til at komme udenom i en artikelserie om ufo-klassikere.

Hans oplevelse er blevet genfortalt så mange gange, at den næsten er blevet en kliche inden for ufo-litteraturen. Lad os derfor tage udgangspunkt i hans egen beretning, således som den er nedfældet i bogen »The Coming of the Saucers« fra 1952.

Kenneth Arnolds egen beretning

Det var tirsdag den 24. juni 1947. Jeg var netop blevet færdig med at installere noget ildsluknings-apparatur for Central Air Service i Chehalis, Washington. Da arbejdet var afsluttet, faldt jeg i snak med Harb Critzer, chefpilot for Central Air Service. Vi snakkede blandt andet om, hvor det forsvundne C-46 transportfly fra marinen, der var styrtet ned i bjergene, mon kunne befinde sig. Jeg besluttede mig til at lede efter det. Det kunne give 5.000 dollars i dusør, og jeg håbede, jeg måske kunne være så heldig at finde det under min planlagte flyverute til Yakima, Washington. Jeg besluttede mig til at blive i luften nær Mount Rainier-bjerget så længe, at jeg kunne nå at gøre et grundigt forsøg på at lokalisere vraget.

Jeg fløj i et specielt bygget bjerg-fly, og da jeg havde ret betydelig erfaring i denne form for flyvning, følte jeg mig kompetent til at påtage mig den farlige eftersøgning. Jeg startede fra lufthavnen i Chehalis, Washington, ved omkring to-tiden om eftermiddagen, og jeg havde sat mig for, at jeg ville bruge mindst en time mere på turen til Yakima. Denne tid ville jeg tilbringe over, ved og rundt om det høje Mount Rainier-plateau. Jeg fløj direkte hen mod dette plateau, som har en højde varierende fra ni til over ti tusinde fod (2.700-3.000 meter).

Det var under denne eftersøgning, og idet jeg i ca. 9.200 fods (2.800 meters) højde foretog en drejning på 180o over Mineral, Wash., at et fantastisk skarpt glimt oplyste overfladen på mit fly. Jeg blev forskrækket. Jeg troede, jeg var lige ved at støde sammen med et andet fly, der havde nærmet sig mig, uden at jeg havde bemærket det. I de næste 20-30 sekunder kiggede jeg mig grundigt omkring i alle retninger - til siderne, over og under mig - i et forsøg på at få opklaret, hvorfra lysglimtet var kommet. Det eneste virkelige fly, jeg så, var en DC-4, der var langt til venstre og bagud for mig, øjensynligt på sin rute fra San Francisco til Seattle. Den øjeblikkelige forklaring, jeg gav mig selv, var, at en eller anden løjtnant i en P-51 (jager) var strøget lige forbi foran snuden af mig, og at det var solreflekser fra dens vinger, idet han passerede, der havde forårsaget glimtet.

Inden jeg fik tid til at samle tankerne eller finde et fly, der evt. var nær på, kom glimtet igen. Denne gang lykkedes det mig at se, hvilken retning det var kommet fra. Langt ude til venstre for mig og mod nord, bemærkede jeg en formation af meget klart lysende genstande, der kom fra et sted i nærheden af Mount Baker; de fløj meget lavt over bjergtinderne og med enormt fart.

I første omgang kunne jeg slet ikke skelne formen på dem, da de stadig var over hundrede miles (160 km) borte. Jeg kunne se, at formationen ville komme forbi lige foran mig, da den omtrent fløj i retningen 1.700. Jeg så til, mens disse genstande hurtigt nærmede sig Mount Rainiers snegrænse, og jeg tænkte hele tiden ved mig selv, at jeg iagttog en hel formation af jetjagere. Ved gruppetælling, som jeg plejer at anvende ved optælling af kvæg og vildt fra luften, opgjorde jeg deres antal til ni. De fløj diagonalt i echelon-formation (trinvis forskudt), med et større mellemrum i echelon'en mellem de første fire og de sidste fem.

Det, der på dette tidspunkt forbløffede mig mest, var det forhold, at jeg ikke kunne se nogen haler på dem. Jeg var sikker på, at de, når det var jetjagere, måtte have haler, men regnede med, at de måtte være camouflerede på en eller anden måde, så mit blik ikke kunne registrere dem. Jeg vidste, at luftvåbnet var meget dygtige til at udtænke og anvende camouflage. Jeg observerede klart og tydeligt genstandenes omrids, da de slog et slag og for afsted, med sneen og også med himlen, som baggrund. Eftersom denne formation af fartøjer lå i en næsten ret vinkel ud for mig og fløj i retningen nord-syd, befandt jeg mig i en fortræffelig position med henblik på tidtagning af deres hastighed. Jeg besluttede at gøre et forsøg herpå.

Det var en strålende, solrig eftermiddag, og både Mount Rainiers og Mount Adams kæmpemasser udgjorde fuldendte støttepunkter for observationen.

Jeg var fascineret over denne formation af luftfartøjer. De fløj ikke som noget luftfartøj, jeg nogensinde før havde set. For det første var deres echelon-formation omvendt af den, der blev benyttet af vort luftvåben.

Det forreste fartøj fløj i en større højde end det bageste. De fløj afgjort i formation, men uregelmæssigt. Som jeg dengang beskrev dem, var deres flugt som speedbådes fart i høj sø, eller som halen på en kinesisk drage, jeg engang så blæse for vinden. Eller måske ville det være bedst at beskrive deres fly-karakteristika som meget lig en formation af gæs, i en temmelig diagonalt gående, kædeagtig linje, som om de var bundet sammen. Som jeg udtrykte det over for reportere i Pendleton, Oregon, fløj de som en tallerken (egl. underkop) ville, hvis man slog smut med den hen over vandet.

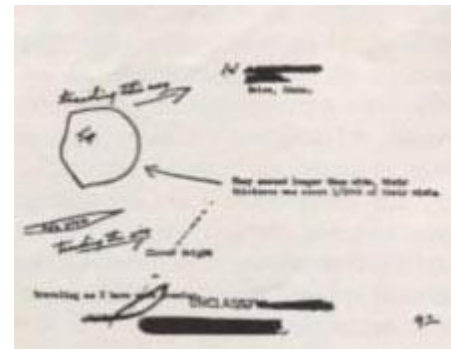
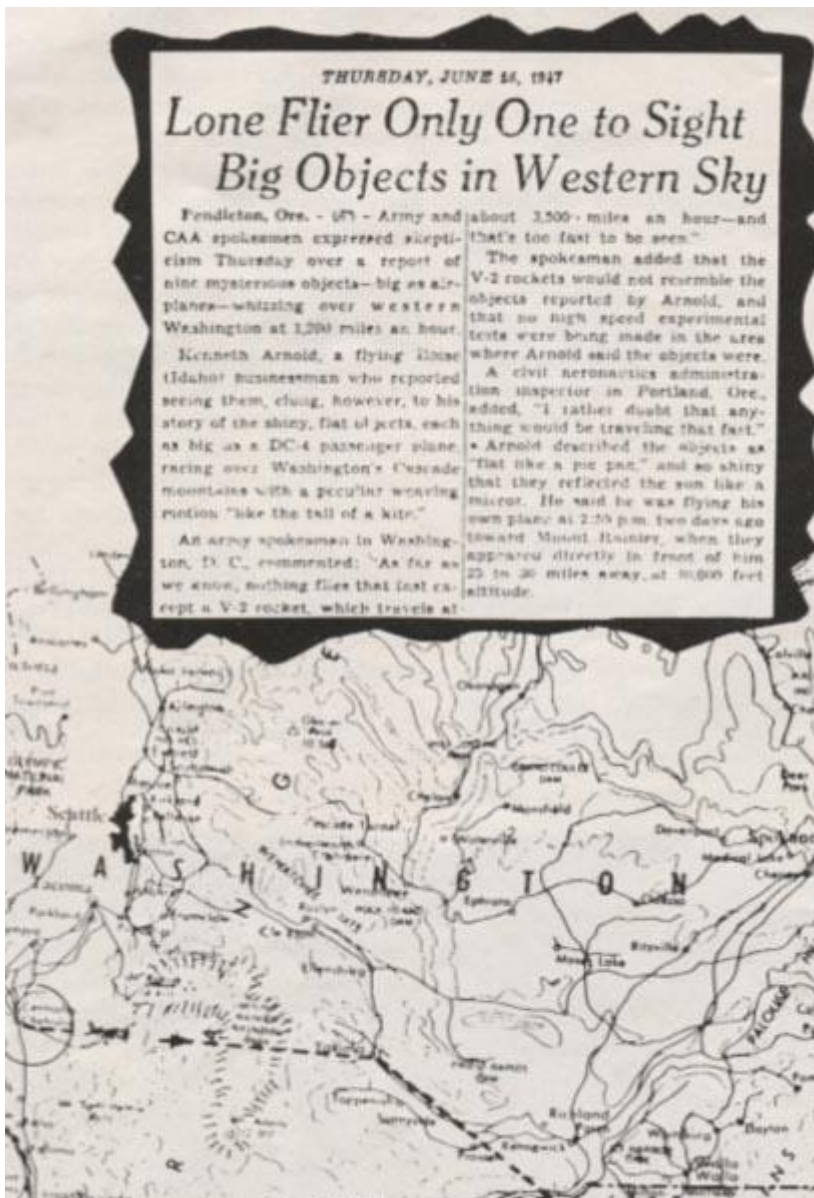
Et andet karakteristikum ved disse fartøjer, der gjorde voldsomt indtryk på mig, var måden, hvorpå de flagrede og sejlede afsted, ved med mellemrum at tippe med vingerne og afgive disse meget skarpe, blå-hvide glimt fra deres overflade. Dengang havde jeg ikke indtryk af, at disse glimt blev udsendt fra dem, men snarere, at det var genspejlinger af solen fra deres vingers overordentligt højglanspolerede overflade.

Selv om de holdt en konstant hovedretning, svingede de ind og ud mellem de høje bjergtinder, som findes på Cascade-bjergenes højdedrag mellem Mount Rainer og Mount Adams. Jeg bedømte min afstand fra deres bane til at være i nærheden af treogtyve miles (37,0 km), for jeg vidste, hvor jeg selv befandt mig, og de afslørede deres sande position, idet de et øjeblik forsvandt ud af syne bag en forreven bjergtinde, der rager op fra foden af Mount Rainer-massivet. I betragtning af, at jeg i hele dette tidsrum fløj i retning mod formationen, kan denne bedømmelse kun blive omtrentlig men den er ikke helt ved siden af.

Mellem Mount Rainer og Mount Adams ligger der et meget højt plateau med ret skarpt afgrænsede nordlige og sydlige hjørner. En del af fartøjerne i den kædelignende formation fløj over dette plateau mod Mount Adams, mens de øvrige i formationen faktisk dykkede ned bag det nærmeste hjørne. Da den første enhed af disse fartøjer passerede det sydligste hjørne af denne baggrund, kom resten af formationen netop ind ved det nordlige hjørne. Jeg overfløj senere dette plateau i min maskine og kunne temmeligt nøje afgøre, at hele denne formation af fartøjer, hvad de så end var, dannede en kæde, der var omkring 5 miles (8 km) lang.

Da den sidste genstand i denne gruppe forbi og syntes at øge højde ved et punkt bagved Mount Adams sydligste top, kiggede jeg på den store sekundviser på instrumenturet. Så nær jeg kunne komme det i min bedømmelse, havde den mærkelige formation af flyvende fartøjer

Arnolds tegning af objekterne, gengivet i Blue Book Arkiverne.

tilbagelagt strækningen mellem Mount Rainier i nord og Mount Adams i syd, på et minut og toogfyre sekunder.

Jeg kan ærligt og redeligt sige, at jeg var forbløffet, og jeg tænkte hele tiden: hvad mon disse flyingeniører dog finder på næste gang? Skønt jeg straks på denne måde havde dannet mig en forklaring på det hele, følte jeg mig underlig til mode ved hele oplevelsen. Jeg prøvede at koncentrere mig om at fortsætte eftersøgningen efter den nedstyrkede C-46, som med 32 marinesoldater ombord var blevet knust nogle måneder forinden, men på en eller anden måde forekom det ikke så vigtigt med de 5.000 dollars. Jeg ville se at komme til Yakima og fortælle nogle af "drengene" om det, jeg havde set.

Rundt om i lufthavnene

diskuterer piloterne evigt og altid, hvor hurtigt vores jetfly og raketter fra hæren og flåden egentlig kan flyve. De fleste piloter var enige om, at det hurtigste fly, der den gang var blevet opfundet, kunne flyve i nærheden af 700 miles (1.126 km) i timen. Op til dette tidspunkt havde jeg ikke prøvet at regne på distancer og tid, men jeg var sikker på, at denne formation af mærkelige fartøjer fløj med mere end 1.000 miles (1.600 km) i timen.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, da jeg landede i Yakima og gik direkte ind til Al Baxter, førstedirektøren for Central Aircraft. Jeg traf ham i forkontoret og bad, helt stakåndet, om at jeg måtte tale med ham i enrum. Han smed, hvad han havde i hænderne, og inde på hans privatkontor fortalte jeg historien om min observation og tegnede skitser af det, jeg havde set, for ham. Jeg kan huske, at han så ret forbløffet på mig, men han syntes at være helt sikker på, at jeg ikke var blevet tosset eller havde "set syner". Han kaldte flere af sine trafikpiloter og helikopterinstruktører ind, så de kunne høre min beretning.

Gassen gik i nogen grad af min entusiasmes ballon, da en af helikopterpiloterne sagde: "Åh, det er bare en række af disse styrbare raketter fra Moses Lake".

Jeg samlede mine forvirrede tanker, gik tilbage til mit fly og startede i retning mod Pendleton, Oregon. Jeg kom i tanker om, at jeg havde glemt at fortælle, at et af disse fartøjer så anderledes ud end de øvrige, var mørkere og af en lidt anden facon; at jeg havde glemt at fortælle drengene i Yakima, at jeg havde taget tid på denne formations hastighed indenfor ret snævre rammer.

Da jeg landede i Pendletons store lufthavn, stod der en flok mennesker for at tage imod mig. Da jeg stod ud af flyet, var der ingen, der sagde noget. De stod bare rundt om og så på mig. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvordan emnet kom på bane i disse første få minutter, efter jeg var landet; men inden der var gået ret lang tid, var det, som om alle fra lufthavnen stod og lyttede til beretningen om min oplevelse.

Jeg omtalte den hastighed, jeg havde beregnet, men forsikrede alle og enhver om, at jeg var overbevist om, at jeg var elendig til regning.

Jeg kunne have lagt mig til at sove, dersom reportere, avismedarbejdere og pressebureauer af enhver tænkelig art havde ladet mig være i fred. Jeg delte ikke den almindelige ophidselse. Jeg kan slet ikke få noget overblik over, hvor mange mennesker, breve, telegrammer og telefonopringninger, jeg prøvede at besvare. Efter tre dage med dette postyr drog jeg den konklusion, at jeg var den eneste normale af hele bundtet. Fra nu af, tænkte - hvis jeg skulle dømme ud fra den mængde af rapporter, der indkom om andre observationer, og som jeg fulgte nøje - kunne det ikke vare længe, før der ville være en af disse tingester i enhver garage. For at få stoppet det, jeg mente var en bunke tossestreger, og eftersom jeg ikke kunne få udrettet noget arbejde, tog jeg ud til lufthavnen, startede min flyvemaskine og fløj hjem til Boise.

Det var ikke længe efter, at jeg var kommet hjem, at Dave Johnson ringede efter mig. Dave Johnson er luftfarts-redaktør ved avisen The Idaho Statesman, og hans evner og viden om forhold vedrørende militær og civil luftfart er anerkendt. Da jeg opdagede udtrykket i hans øjne og hans ords tonefald, fik de flyvende tallerkener pludselig en helt anden og alvorlig betydning. Den skepsis, han udviste over for ægtheden af min beretning, sagde mig - og jer er sikker på, at han måtte vide det - at det ikke var en ny type militær, styrbar raket, og hvis det, jeg havde set, var sandt, tilhørte det ikke gode gamle USA. Nu var det, jeg virkelig begyndte at spekulere.

Project Sign Sag nr. 17

Arnold indgav en udførlig rapport til det amerikanske flyvevåben. Denne rapport, som var grundlaget for flyvevåbnets undersøgelser, afviger fra Arnolds senere nedskrevne beretning gengivet i det foregående. I sine kommentarer til Arnolds rapport skriver flyvevåbnets daværende ufo-konsulent J. Allen Hynek:

"Der ser ikke ud til at være nogen astronomisk forklaring på denne klassiske hændelse, som er prototypen på de senere flyvende tallerkenhistorier. Det er umuligt at bortforklare denne hændelse som det rene vrøvl, når man tager Arnolds troværdighed i betragtning..."

Men som Hynek skriver videre, i sin rapport, at der en hel del uoverensstemmelser i de oplysninger, som Arnold gav flyvevåbnet.

- Arnold blev først opmærksom på en lysrefleks fra objekterne. Men afstanden, 32-40 km, taget i betragtning, er sandsynligheden for, at en direkte lysrefleks kunne fange en observatørs opmærksomhed, utroligt lille.
 - Ifølge Arnolds regning af objekterne ca. 13,5-15 meter i længden. Tykkelsen var ca. 20 gange mindre! Sammenholdt med afstandsbedømmelsen betyder dette, at objekternes tykkelse kun svarer til 80 buesekunder af synsvinkelbuen, hvilket er langt under grænsen for, hvad det menneskelige øje kan opfatte. Grænsen ligger på omkring 3 bueminutter, og endnu højere hvis man overhovedet skal kunne skimte detaljer.
 - Hvis afstandsbedømmelsen er korrekt, må objekterne have haft en tykkelse på mindst 30 m og en længde på mindst 600 m for at detaljer overhovedet var synlige.
 - Hvis objekternes størrelse på omkring 15 x 1 m imidlertid er korrekt, må afstanden faktisk have været under 2 km.
- Altså, hvis afstandsbedømmelsen er korrekt, er objekternes størrelse forkeret, og omvendt.

For at få tingene til at passe bedre, antog Hynek derfor, at Arnold tal var overdrevet. At dømme ud fra Arnolds tegning ville en objektstørrelse på 6 x 120 m være mere rimelig. Dermed bliver afstanden omkring 9,7 km. Med denne afstand har objekterne tilbagelagt en strækning på 18 km (i stedet for 76 km) på 102 sekunder, hvilket giver en hastighed på omkring 635 km/t (i stedet for 2.700 km/t). På baggrund af dette konkluderede Hynek, at:

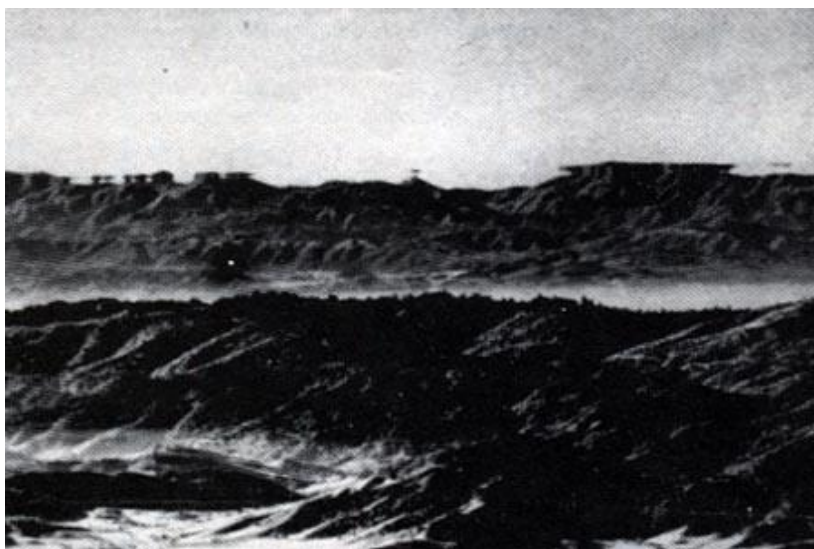
"Det er sandsynligt, at lige meget, hvad de observerede objekter var, så fløj de med en hastighed under lydens, og kan derfor have været en slags fly af kendt oprindelse."

(Lydmuren blev som bekendt først "gennembrudt" i oktober 1947 af den legendariske testpilot, Chuck Yeager). Kenneth Arnold berører selv flyhypotesen i sin rapport, hvor han skriver:

"Jeg er overbevist om, at det var en form for fly, selv om de ikke lignede de almindelige flytyper, jeg kender."

Senere, da Arnold gang på gang genfortalte sin oplevelse, havde han ændret mening. Interessant er det også, at Arnold senere fortalte, at de ni objekter var 160 km borte, da han først fik øje på dem. Til flyvevåbnet havde han sagt omkring 32-40 km. Hermed bliver objekterne kilometerstore!

Dette foto viser, hvorledes luftspejlinger kan få bjergtoppene til at ligne "flyvende tallerkener". Dr. Menzel mener, at det var dette fænomen Arnold så den solrigt eftermiddag i juni 1947.

Foto: D.H. Menzel

Luftspejlinger og regndråber

UFO-skeptikeren, astronomen Donald H. Menzel, har også forsøgt at forklare Arnolds oplevelse. Han tror ikke som Hynek, at Arnold kan have fejldentificeret en formation fly - når man tager hans store flyveerfaring i betragtning. Derimod kan Arnold have ladet sig snyde af regndråber på flyvinduet, der opfangede lys fra den fjerne himmel og som gav en illusion om fartøjer i formation, samtidig med at hans øjne var rettet mod de fjerne bjerge.

Menzel oplevede selv dette fænomen i et DC-9 fly over Amsterdam. Han så tre fly i formation nærme sig flyet. Deres udseende mindede ham straks om Arnolds beskrivelse. Flyene viste sig at være regndråber, der drev hen over ruden.

Menzel har også foreslået, at ufoerne kunne være luftspejlinger omkring bjergtoppene. Sådanne fænomener forekommer ofte på klare, solrige dage ved bestemte temperaturer.

Om disse forklaringer skriver Kenneth Arnold i Project Sign-rapporten:

"Dette kan bestemt ikke passe, idet jeg ikke blot observerede disse objekter gennem flyets vinduer, men også vendte flyet med siden til hvor jeg kunne rulle sidevinduet ned og observere dem ugenert - uden solbriller."

Menzel rokker også ved Arnolds troværdighed ved at påpege, at da Arnold besluttede at skrive en bog om sin oplevelse, skete det med hjælp fra science-fiction-forfatteren og redaktøren af Fate, Ray Palmer, der var berygtet for sin lemfældige omgang med sandheden.

UFO-bølge

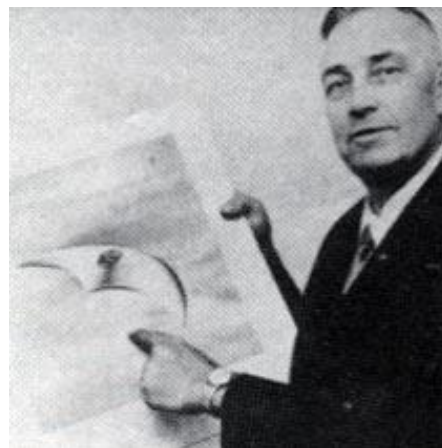
Pressedækningen af hændelsen udløste en sand observationsbølge i de følgende måneder. Alene i månederne juni og juli 1947 blev over 850 ufo-beretninger registreret, med maksimum i dagene 25. juni til 16. juli.

Men Arnolds observation var langt fra den største. Tidligere på året, i april, observerede en meteorolog, der skulle spore en ballon, i stedet for et tallerkenformet objekt. Den 5. maj faldt et sølvfarvet objekt ned fra himlen og opløstes efter sigende over staten Washington. Den 18.-19. maj blev et sølvfarvet objekt observeret i Virginia og senere over Colorado-ørkenen. En kæde af flyvende objekter blev set fra Weiser, Idaho, den 12. juni, og to dage senere så piloten, Rankin, en trekantformation med 10 "tallerkener".

Alle disse observationer gik forud for Arnolds oplevelse, som tilfældigvis blev den, der satte skub i tingene.

Trækplaster ved kongresser

I de efterfølgende år blev Arnold mere og mere engageret i ufo-sagen. Dels var han en hyppig deltager i ufo-kongresser, og dels indsamlede han selv en masse observationsberetninger.

Kenneth Arnold med en kunstners gengivelse af objekterne. Fra det mørke centrum kom der et pulserende lys.

Lige til sin død den 16. januar 1984 var han meget aktiv.

I 1981 blev han interviewet af amerikaneren Gregory Long. Arnold fortalte bl.a. om reaktionerne på hans observation.

Efter Arnold havde rapporteret sin observation, blev han i første omgang mødt med en vis skepsis, derefter fulgte så chikanerierne, og, som han sagde, *"disse anonyme grå eminencer gjorde mig til grin. Jeg blev anset for en Orson Welles, en bedrager... Jeg som elskede mit fædreland. Jeg var alt for naiv. Jeg var den ulykkelige syndebuk, der var den første til at rapportere dem.*

Regeringer er mere end noget andet bange for Jeanne d'Arc'er, religiøse helgener og 'fænomener', der kan forårsage deres selvdestruktion." Og Arnold mente, at denne frygt er fast forankret i alle lande, især når det drejer sig om ufoer.

Arnold erfarede dette kort efter sin observation, da han fik besøg af løjtnant Frank M. Brown og kaptajn William Davidson fra den militære efterretningstjeneste A-2. Efter at have talt med Arnold om hans observation, gennemgik de to officerer hans post og udvalgte nogle breve fra religiøse grupper og organisationer, der havde skrevet til Arnold for at få beretningen om hans oplevelse. Kaptajn Davidson fortalte Arnold, at regeringen var opmærksom på den effekt, visse religiøse sekters nidkærhed havde, og at man ikke ønskede noget sådant her.

Det eneste, Arnold stod tilbage med efter sit offentlige engagement i ufosagen, var frustrationer og krænkede følelser. Han brugte \$ 30.000 af sin egen formue på en privat forskning i ufoer og beslægtede fænomener. Ud af det kom en antydning af, at ufoerne virkelig eksistere, alligevel var der ingen, der gad høre på ham, måske lige bortset fra et par enkelte "troende".

Hvad der forbløffede ham mest, var hvordan hans observation blev modtaget - med latterliggørelse, kritik og udnyttelse.

Arnold erfarede også hurtigt, hvordan flyvevåbnet, der i begyndelsen var venligt stemt over for ham og meget ivrig for at høre om hans observation, pludselig ændrede holdning, måske på grund af den trussel, hans observation udgjorde for regeringen.

Skiftende teorier

Arnold sendte på et tidspunkt præsident Dwight Eisenhower et telegram, hvori han gjorde præsidenten opmærksom på, at amerikanerne blev besøgt af "andre verdener".

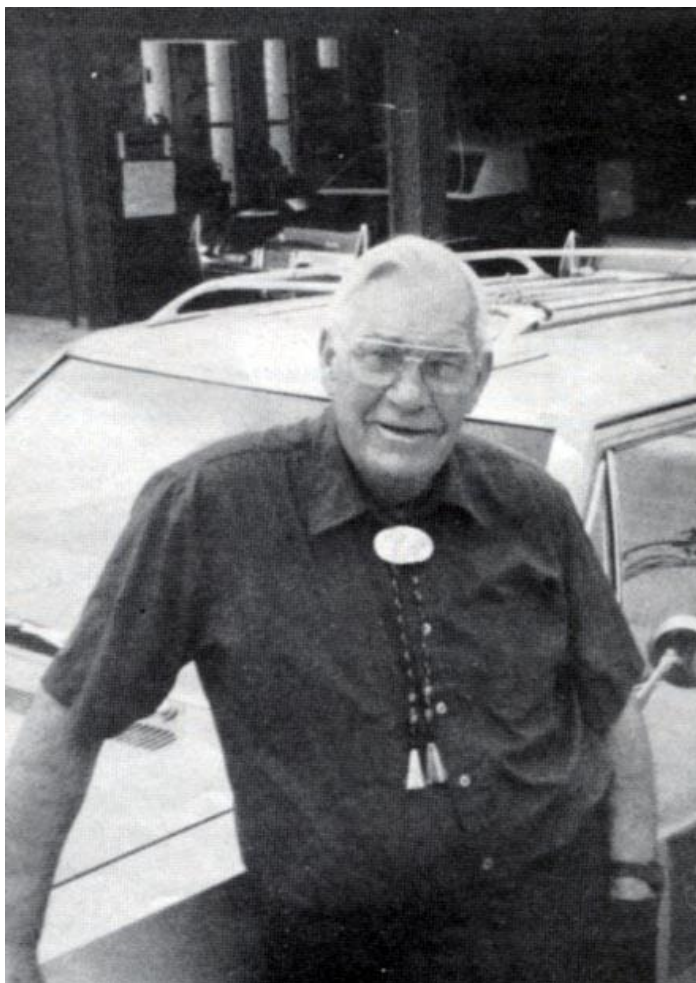
I 1962 blev Arnold citeret for følgende udtalelse i tidsskriftet »Flying Saucers«:

"Efter næsten 14 års intensiv efterforskning, er det min konklusion, at de såkaldte uidentificerede flyvende objekter, som er blevet set i vor atmosfære, overhovedet ikke er rumskibe fra en anden planet, men er grupper af levende organismer, der er en del af vor atmosfære og rummet, ligesom det liv vi finder i oceanernes dyb. Den eneste store forskel er, at rum/atmosfæreorganismerne har en naturlig evne til at ændre tæthed med viljens kraft."

Fem år senere citeres Arnolds teori igen. Denne gang i en specialudgave af magasinet LOOK:

"Det indtryk jeg fik efter at have observeret disse mystiske objekter en anden gang, var, at de i modsætning til maskiner i højere grad var noget levende - en slags levende organisme, der tilsyneladende havde evnen til at ændre sin tæthed/form uden at miste sin identitet..."

Siden disse ord er blevet sagt, er allehånde teorier blevet fremlagt af forskellige mennesker, og i 1981 var Arnold mere forsigtig:

**Kenneth Arnold (29. marts 1915-16. januar 1984).
Fotograferet af Greg Long i 1981.**

"Det hele er en indviklet affære. Hvis der i løbet af de seneste 30 år er fundet et bevis (på ufoernes eksistens), ligger regeringen inde med det."

Arnold mente også, at verden sandsynligvis aldrig vil acceptere, at de virkelig eksistere, da "vi er alt for optaget af vores økonomiske og selviske stræben."

Mange observationer

Arnold havde mange, mindre kendte observationer i sit 68 år lange liv. I 1952 havde han sin 8. ufo-observation nær Susanville, Californien. Det Arnold så her, var tilsyneladende to "fartøjer", hvoraf det ene var gennemsigtigt.

"De lignede noget levende. Jeg havde en fornemmelse af, at disse tingester var opmærksomme på min tilstedeværelse, men de gjorde intet forsøg på at komme nærmere."

Den 9. juli 1966 kl. 14 tog Arnold en 16 mm-film af en glødende "cylinder" over Idaho Falls, Ohio. Objektet lignede en atmosfærisk ballon. Imidlertid fløj det med en hastighed mellem 70 og 130 km/t mod vinden, der kom fra nord-nordvest.

Foruden at skrive om sine oplevelser i bøgerne "The Coming of the Saucers" og "The Flying Saucers As I Saw It" offentliggjorde magasinet Fate i 1948 en serie artikler, han havde skrevet.

I forårsudgaven af Fate berettede Arnold om sin observation ved Mount Rainier og om sit engagement i den episode, der fandt sted i Tacoma, Washington, hvor kaptajn Davidson og løjtnant Brown døde, mens de angiveligt transporterede "fragmenter" fra en ufo til Hamilton Field i Californien. (Metalfragmenterne viste sig senere at være et led i et svindelnummer arrangeret af to mænd ved navn Chrisman og Dahl).

I sommerudgaven fremlagde Arnold sine egne undersøgelser af ukonventionelle ildkugler over de sydvestlige stater, blå-grønne "lysglimt", ufoer og mystisk ild over de nordvestlige stater, og violette "glober" i canadiske floder. I efterårsudgaven skrev han om "fantom-lys" i Nevada. Andre af Arnolds oplevelser har også i de seneste år set dagens lys (omend kun i skitseret form), nemlig under den første Internationale UFO Kongres i Chicago i 1971, der blev sponsoreret af Fate.

For adskillige år siden udviste *National Enquirer* interesse for *The Coming of the Saucers*. Arnold sendte redaktør Bob Pratt en kopi af bogen, så han kunne se, om det var muligt at lave den om til en serie. Arnold gjorde Pratt opmærksom på, at intet i bogen måtte ændres. Intet måtte udelades eller tilføjes, da bogen repræsenterede nøjagtigt, hvad han havde oplevet. Arnold spurgte også Pratt, hvad han mente om ufoer. Pratt svarede ganske alvorligt, at ufoer var "den største opdagelse i planeten Jordens historie." Selv om Pratt ikke fremlagde et formelt tilbud, spurgte han Arnold, om han kunne godtage 8.000 dollars.

For Arnold var ufoer det største aeronautiske mysterium i planeten Jordens historie og af internationalt format. Han mente også, at Pratts tilbud var uacceptabelt sammenlignet med de 250.000 dollars, som Arnold vidste, *National Enquirer* havde betalt en af præsident John F. Kennedys elskerinder for at offentliggøre hendes historie. Dette var en klar lektion for Arnold, der selv - hvis ikke andre - anerkendte sine oplevelsers værdi. Derfor ville han altid forlange at den, der skrev historien om ham, vendte tilbage til hans oprindelige beretning.

Dette synspunkt er ikke overraskende, når man betragter hans personlige historie. "Jeg har altid været en handlingens mand," siger han. En opfindsom, uafhængig og barsk mand. Arnold klarede sig gennem depressionen, de sværeste år i hans liv, opbyggede sin egen virksomhed, sit eget hus, sine egne fly, og på grund af et skæbnesvangert øjeblik nær Mount Rainier og hans samvittighed, blev han fanget i en serie af hændelser, der mandede ud i at blive en "prøvelse".

Levede på en vulkan

Til trods for de beviser for ufoernes eksistens, Arnold mente at have indsamlet, havde han intet hastværk med at offentliggøre dem. Han mente, at han hele sit liv havde levet på en "vulkan", og at tidspunktet ikke var det rigtige.

Arnold betragtede sit eget engagement i ufo-debatten som en nødvendighed af hensyn til andre professionelle piloter. Lige fra begyndelsen havde han lagt mærke til, at andre piloter også havde lyst til at fortælle om deres personlige observationer af ukendte objekter, men de turde ikke af frygt for at miste deres arbejde. Når der så endelig var nogen, der turde træde frem, harmedes Arnold over den kritik, de udsattes for fra de såkaldte "jordbundne videnskabsmænd". Arnold havde fløjet siden 1932 og indtil for nylig, følte han det sådan, at den kritik, han udsattes for, havde adresse til alle piloter. Arnold nærrede frem for alt modvilje mod de mennesker, der angriber de professionelle piloters hæderlighed, da disse piloter gør alt for at fremme de rejsendes sikkerhed. Derfor stod han frem og fortalte om sin oplevelse.

Kilder:

- »*The Coming of the Saucers*«. Kenneth Arnold & Ray Palmer, Amherst, 1952.
- »*The TRUE Report on Flying Saucers*«. Fawsett Pub. No 1, 1967.
- »*Flying Saucers*«. LOOK Special. New York, 1967.
- »*UFO-Orienting*«. F. Pedersen & I. O Kjems, UFO-NYT's Forlag, København, 1969.
- »*The UFO Controversy In America*«. David M. Jacobs. Signet, New York, 1976.
- »*Project Blue Book*«. Brad Steiger. Ballantine Books, New York, 1976.
- »*The UFO Enigma*«. Donald H. Menzel & Ernest H. Taves, Doubleday & Co, New York, 1977.
- »*The Hynek UFO Report*«. J. Allen Hynek. Sphere Books Limited, London, 1978.
- »*UFOs A Pictorial History From Antiquity To The Present*«. David C. Knight. McCraw-Hill Book Company, New York, 1979.
- »*The UFO Encyc/lopedia*«. Margaret Sachs. A Perigee Book, New York, 1980.
- »*UFOer - Top Secret?*«. Willy Wegner, FUFOS, København, 1980.
- »*UFOs and the Limits of Science*«. Ronald D. Story. William Morrow & Co, New York, 1981.
- MUFON UFO Journal*, nr. 165, 1981. Oversat af Flemming O Rasmussen.
- MUFON UFO Journal*, nr. 191, 1984.
- APRO Bulletin*, Vol.32, nr. 3.
- UFORAN*, nr. 3, 1984.

Kaptajn Thomas Mantell, 1948

Af Kim Møller Hansen

Den 7. januar 1948 havde aftenavisen Louisville »Courier« denne sensationelle overskrift på forsiden: ”P-51 og kaptajn Mantell knust under jagt på flyvende tallerken”. Hvad skete der?

Klokken 13.15 den 7. januar 1948 modtog flyveledelsen på Godman flyvebasen, nær Fort Knox uden for Louisville i Kentucky, en opringning fra Kentucky State Highway Patrol (Statspolitiets Hovedvejspatrulje), der ønskede at vide, om flyvestationen kendte noget til et usædvanligt luftfartøj i nærheden. Adskillige indbyggere i Maysville, en lille by 130 km øst for Louisville, havde observeret et mærkeligt luftfartøj. Godman havde selv intet i luften i det pågældende område og kontaktede derfor flyveledelsen i Wright-Patterson flyvebasen i Dayton, Ohio Kort efter kom der svar - der var ingen flytrafik i området.

Tyve minutter senere ringede Statspolitiet igen, og denne gang var det folk fra Owensboro og Irvington, vest for Louisville, der rapporterede om et mærkeligt objekt. Disse rapporter var noget mere udførlige. Objektet blev beskrevet som ”cirkelrundt og mellem 75-90 meter i diameter” og på vej mod vest med ”temmelig god fart”. Flyveledelsen på Godman prøvede igen Wright-Patterson, men fik samme negative svar. I al den tid havde sergent Quinton A. Blackwell og Stanley Oliver holdt udkig efter det rapporterede objekt, idet de tænkte, at da det var passeret nord om Godman for at komme fra Maysville til Owensboro, var der chance for, at det ville komme tilbage. Og så klokken 13.45 fik de øje på det! Så snart de to mænd havde overbevist sig om, at objektet de så, hverken var et fly eller en vejrballoon, slog de alarm til vagthavende officer. Det varede ikke længe, før dette rygtedes over hele flyvestationen, og følgende officerer samlede sig i kontrollertårnet: Premierløjtnant Orner, kaptajn Gary W. Carter, kaptajn James F. Druesler, oberstløjtnant E.G. Wood og oberst Guy F. Hix. Objektet blev betragtet gennem en 6 x 50 prismekikkert, og alle officerer var enige om, at de ikke kunne identificere objektet. Endnu klokken 14.30 diskuterede de, hvad de kunne gøre i sagen, da fire P-51'ere kom til syne fra syd på en flyvning fra Marietta, Georgia, til Standiford flyvebasen i Louisville.

Kontrollertårnet kaldte flyenes leder, NG 3869 kaptajn Thomas Mantell, og bad ham se nærmere på det ukendte objekt og prøve at identificere det. En af piloterne 336 Hendrichs var ved at løbe tør for brændstof og bad om tilladelse til at fortsætte til hjembasen, Standiford. Mantell og de to andre piloter, løjtnant B.A. Hammond og løjtnant A.W. Clements, foretog et drej og indledte jagten på den formodede UFO Da piloterne ikke på dette tidspunkt kunne se objektet, måtte flyveledelsen i Godman lede dem på den rette kurs, som gik mod syd.

Senere berettede de to ledsagende piloter, at da de var nået op i 10.000 fods højde (ca. 3 km), fløj Mantell i forvejen, og de kunne lige akkurat se ham.

Klokken 14.45 kaldte Mantell kontrollertårnet og sagde: ”Jeg kan nu se noget foran og over mig, og stiger stadig”. Alle i tårnet hørte Mantell sige dette og også en af de to andre piloter spørge: ”Hvad fanden er det, vi leder efter?”.

Kontrollertårnet kaldte Mantell og bad om en beskrivelse af, hvad han så. Mantell var da nået op i 15.000 fods højde (ca. 4,6 km) og rapporterede, ifølge officerernes vidneudsagn til Projekt Sign, følgende: ”Objektet er lige foran og over mig og flyver omkring halvt så hurtigt som mig... Det ser metallisk ud og har en enorm størrelse... nu begynder det at stige... det er lige over mig, og jeg indhenter det. Jeg går op til

Thomas Mantells flyverute i forhold til objektets kurs og området omkring Fort Knox.

20.000 fod, og vil forsøge at gå tæt på". Klokken var da 15.15. - Det skal tilføjes, at officererne i kontrollårnet, som hørte hele samtalen mellem Mantell og flyveledelsen, ikke er enige om, hvad Mantell sagde helt nøjagtigt.

Da Mantells to ledsagere var nået op i 15.000 fods højde forsøgte de som rasende at få radiokontakt med ham. Han var steget langt i forvejen og ude af syne. Da ingen af maskinerne var forsynet med iltudstyr, var de urolige for ham - men der kom intet svar. Mantell talte ikke til nogen efter den sidste melding til tårnet. Piloterne holdt sig i 15.000 fod og forsøgte igen forgæves at få kontakt med Mantell, hvorefter de begyndte at dale. På vej til basen passerede de Godman, og en af dem sagde noget om, at alt hvad han havde set var en refleks i cockpitglasset.

Da de landede på deres base, Standiford, lige nord for Godman, fik løjtnant A.W. Clements fyldt mere brændstof på P-51 jageren, ligesom maskinen blev forsynet med iltudstyr. Clements vendte tilbage til det område, hvor man sidst havde haft kontakt med kaptajn Mantell og afsøgte luftrummet i 32.000 fods højde (ca. 9,8 km) - men han så hverken Mantell eller det ukendte objekt og vendte derfor tilbage til Standiford.

Klokken 15.50 tabte officererne i kontrollårnet i Godman objektet af syne, og et par minutter senere fik de besked om, at Mantell var styrtet ned og dræbt.

Kaptajn Thomas F. Mantell - kaldet UFOlogiens første martyr.

Nedstyrtningsstedet og vilde rygter

Flyet var styrtet ned klokken 15.18 (lokal tid) nær byen Franklin. Flyvevåbnet kontaktede politiet i Franklin, og under ledelse af politiofficer Joe Walker blev nedstyrtningsstedet afspærret og undersøgt. Da Joe Walker ankom til ulykkesstedet, var liget af kaptajn Mantell taget ud af vraget. De første, som ankom til ulykkesstedet, havde fundet Mantells lig i det flossede sikkerhedsbælte i selve vraget, og det

var tydeligt at se, at Mantell ikke havde gjort forsøg på at springe ud i faldskærm og derved undgå denne brutale død.

Øjenvidner til ulykken fortalte politiofficer Joe Walker, at flyet var eksploderet i luften umiddelbart før det ramte jorden. Der blev fundet vragrester spredt over et areal med en diameter på omkring 1,5 km, og det tog nogen tid før man fandt halesektionen, den ene vinge og propellen.

I visse UFO-kredse opstod senere en del rygter, der bl.a. gik ud på, at Mantell var brændt op eller slet ikke fundet, og at flyet var gennemhullet af bittesmå huller, magnetiseret og måske endda radioaktivt efter et sammenstød med en kæmpe-UFO. Men disse rygter er og bliver rygter. Af haverikommissionens rapport fremgår det tydeligt, at Mantells lig ikke var brændt op, og at flyet hverken var gennemhullet, magnetiseret eller radioaktivt. Rapporten udtalte, at Mantells maskine havde mistet en vinge som følge af den voldsomme fart under dykket, da Mantell besvimed på grund af iltmangel.

"UFOen" spøger igen!

Adskillige timer efter Mantells styrt modtog kontrollårnet fra klokken 19.20 og hele aftenen en masse opringninger fra flyvepladser i Midtvesten om observationer af endnu en UFO. Der blev bl.a. indrapporteret fra: Lockbourne, Clinton, St. Louis, Coffeville og Kansas City. Der blev talt om "et stort lys på himlen", "en stor lyskugle, der fløj mod sydvest" og "et objekt der fløj mod vestsydvest med en hastighed på 400

km/t”.

En yndlingsforklaring

Folkene ved flyvevåbnets UFO-undersøgelingsprojekt »Project Sign« (en forløber til Project Blue Book) arbejdede hurtigt i denne sag. Flyvevåbnet var hårdt presset til at komme med en forklaring, eftersom pressen, der havde fået nys om styrtet, krævede at få et svar. Nogle uger i forvejen havde Venus været genstand for forfølgelse af en P-51'er, og der var lighedspunkter mellem dette tilfælde og Mantells. Så næsten inden

haverikommisionen havde undersøgt vraget, havde flyvevåbnet sagt ”Venus”. Dette svar tilfredsstillede pressen og gav flyvevåbnet arbejdsro. Mantell var uheldigvis blevet dræbt i et forsøg på at indhente Venus. Men selv om flyvevåbnet havde givet pressen det svar, der gav pressen det indtryk, at der var fuld enighed om det næede undersøgelsesresultat, arbejdede man stadig i flyvevåbnet på højtryk, og mappen med Mantell-sagen voksede sig stor.

I 1949, et år efter Mantells død, udsendte flyvevåbnet sin officielle rapport om sagen. Rapporten er et mester stykke i ”tvetydig tale”. Rapporten siger, at UFOen muligvis var Venus, eller det kunne have været en ballon - eller måske to balloner. Det var sandsynligvis Venus, blot er det tvivlsomt, da Venus var for svagt lysende til at kunne ses om eftermiddagen.

Journalister, der havde fulgt sagen, var rystede over rapporten. Et par uger i forvejen havde »Saturday Evening Post« offentliggjort en artikel med titlen: ”Hvad man kan stole på om de flyvende tallerkener”. Historien havde officiel sanktion og havde brugt Venusteorien som en mulig løsning på UFOobservationer. For at klargøre situationen fik nogle journalister adgang til at interviewe en major i Pentagon - en major der var ”ekspert” i UFOspørgsmål.

Han blev spurgt direkte om løsningen på Mantell-sagen, og han sagde ligeud, at det var Venus. Journalisterne henviste til den nyligt udsendte officielle rapport, hvortil majoren svarede: ”De undersøgte det igen, og det var Venus”. Han vidste ikke, hvem ”de” var, hvor og hvad de havde undersøgt, men det var altså Venus. Journalisterne spurgte så, at hvis der var udarbejdet en senere rapport end flyvevåbnets officielle rapport fra 1949, hvorfor var den så ikke blevet brugt som grundlag - og kunne man få den at se? Svaret på det sidste var et klart ”Nej!” - låget klappede fuldstændig i.

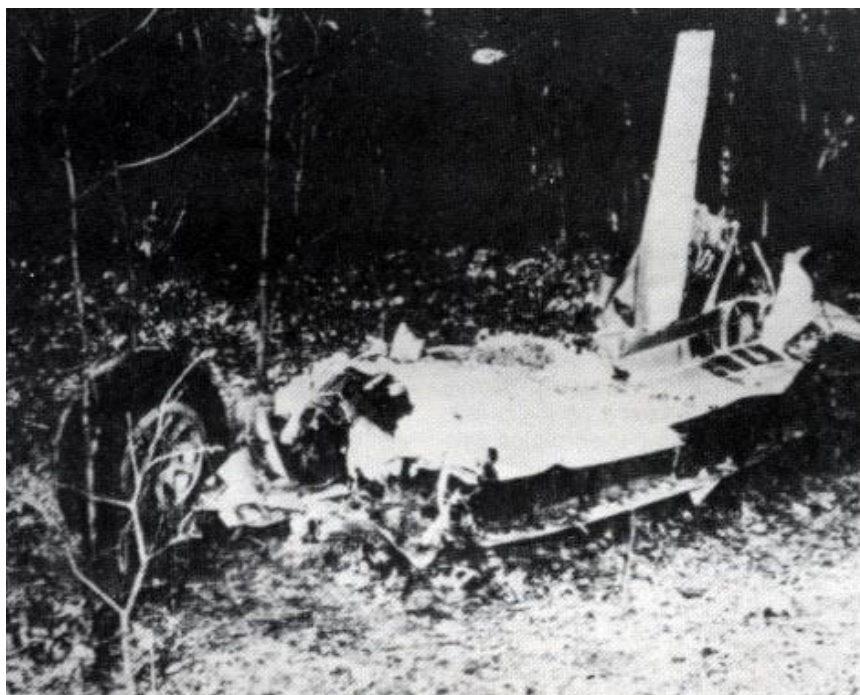
Dette interview gav afgang et indtryk af, at flyvevåbnet forgæves prøvede at dække over en vigtig oplysning og brugte Venus som skjul.

Nyvurdering af sagen

I 1952 blev kaptajn Edward J. Ruppelt leder af Project Blue Book, og på foranledning af en oberst i efterretningsvæsenet, der havde haft en mængde forespørgsler om hele

P-51 Mustang jagerfly magen til det kaptajn Mantell fløj i den 7. januar 1948.

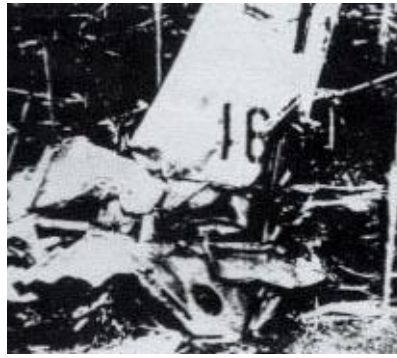
Vraget af Mantells P-51 jagerfly. Til venstre ses det ene landingshjul.

Foto: USAF.

Mantell styrkede ned mindre end 140 meter fra et hus tilhørende familien Philips.

Foto: USAF

Her ses en del af halepartiet fra det forulykkede fly.

Foto: USAF.

Den største vragedel set fra to forskellige vinkler. Genstanden, der stikker lodret i vejret, er det ene propelblad.

Foto: USAF.

forvirringen omkring Mantell-sagen, begyndte Ruppelt at kulegrave sagen på ny.

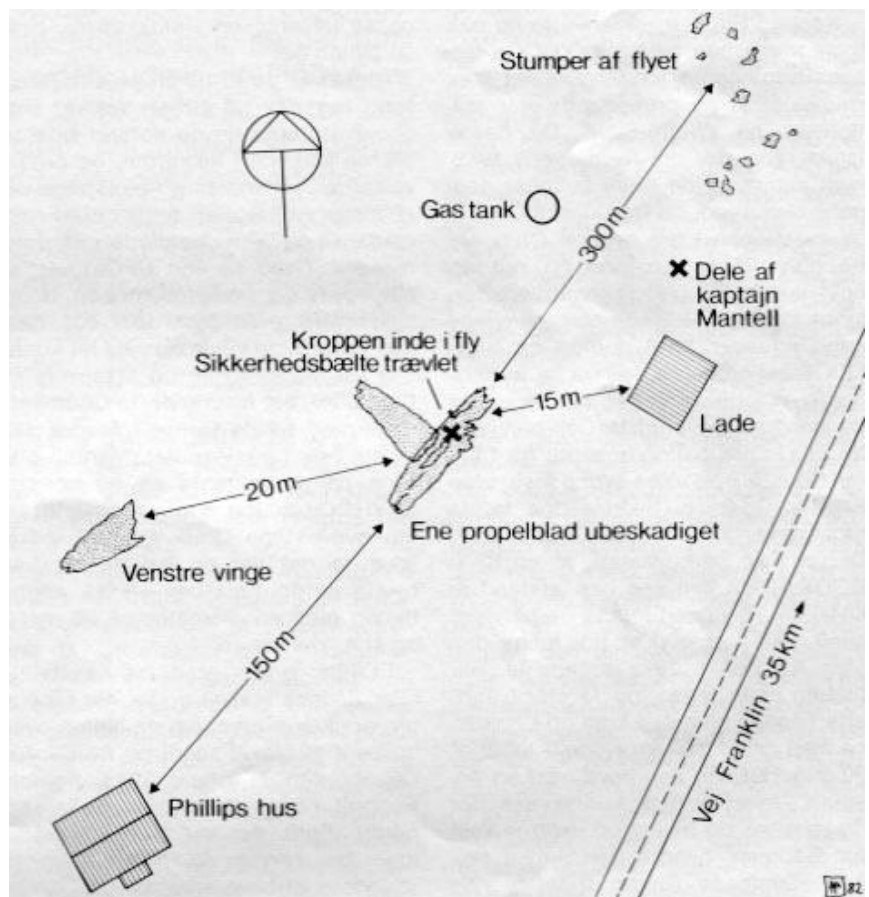
Han henvendte sig til astronom J. Allen Hynek, flyvevåbnets daværende videnskabelige konsulent og ansvarlig for den tvetydige rapport, og spurgte ham om, Venus var forklaringen, som der stod skrevet i rapporten fra 1949. Hynek beklagede rapportens formulering. Havde han vidst, at den ville skabe en sådan forvirring, havde han udtalt sig tydeligere. Han troede, at sagen var skrinlagt.

Grunden til, at Venus forekom at være en så god forklaring var, at den stod på omtrent samme sted på himlen som UFOen. Ved at se i sine notater kunne Hynek fortælle Ruppelt, at klokken 15.00 den 7. januar 1948 stod Venus sydsydvest for Godman og 33° over horisonten. Klokken 15.00 anslog folkene i kontroltårnet UFOens position til sydvest for stationen og 45° over horisonten. Når man tager hensyn til vanskeligheder ved bedømmelse af retninger og højder, var det temmelig nær.

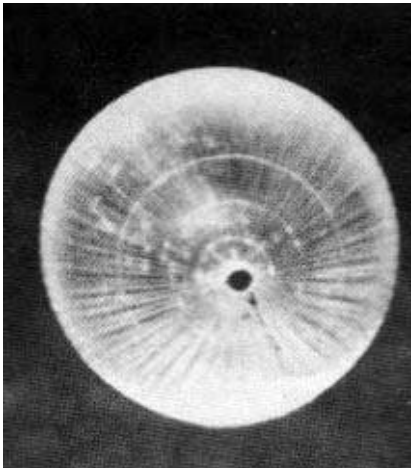
Der var dog et stort minus: Venus var ikke klar nok til at kunne ses! Planetens lysstyrke var kun 6 gange så stor som baggrunden, hvilket måske lyder af meget, men faktisk gør det umuligt at finde den selv på en klar dag. Og den 7. januar var der i øvrigt også temmelig megen dis.

Hynek og Ruppelt blev derfor enige om, at det ukendte objekt, som Mantell forfulgte, ikke kunne være Venus.

Kaptajn Ruppelt nedskrev derefter de forskellige beskrivelser af UFOen, for måske derved at komme sporet af en løsning. Ifølge Hynek, ville Venus ikke have været mere end en knappenålsspids af lys,

Denne skitse fra Blue Book Arkiverne viser nedstyrtningsstedet for Mantells fly og vragedelens spredning.

SKYHOOK-ballon set nede fra.

men ingen af beskrivelserne passede på det:

- "Objektet lignede en ice-cream vaffel med noget rødt foroven - tilsyneladende hvid med rødt foroven".
- "Ligesom dråbeformet - rund; senere så objektet væskeagtigt ud".
- "Rundt - nogle gange kegleformet".

• "Det var meget hvidt og lignede en paraply".

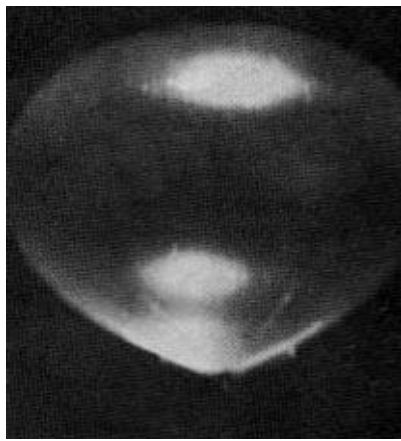
• "Jeg er ikke i stand til at sige, om objektet selv udsendte lys, eller om det reflekterede sollyset. Gennem en kikkert lignede det en faldskærm, hvor solen skinner på, men der så også ud til at være noget rødt lys omkring den nederste del."

Disse beskrivelser fik straks Ruppelt til at tænke på en SKYHOOK-ballon med en diameter på 30 meter. Og to observationsrapporter i arkiverne bestyrkede Ruppelt i denne antagelse. Ikke længe efter at objektet var forsvundet ud af syne fra Godman, havde en mand fra Madisonville ringet til flyveledelsen i Dayton og fortalt, at han havde set et objekt bevæge sig mod sydøst. Han havde set på det i en kikkert og observeret, at det var en ballon. Klokkeren 16.45 ringede en astronom fra Nashville i Tennessee. Han havde også set en UFO og gennem sin kikkert konstateret, at det var en ballon.

I 1948 var »Project Skyhook« en militær hemmelighed. Flåden havde udviklet en kæmpe SKYHOOK-vejrballon, der kunne stige til en højde på 70.000 fod (ca. 21 km) og indsamle oplysninger om den øvre atmosfære. Ballonen var lavet af polyethylen og fyldt med ikke-brændbart helium. Ballonen kunne udvide sig til en diameter på næsten 30 meter og opnå store hastigheder p.g.a. jetvinde i den øvre atmosfære. Hastigheden kunne komme helt op på 640 km/t, og p.g.a. vindforholdene kunne ballonen foretage nogle mærkværdige kursændringer og endda stå helt stille ind imellem.

Plastballonen kunne reflektere sollyset i alle regnbuens farver, og når sollyset faldt på en bestemt måde, kunne ballonen også se metallisk ud. Først i 1951 frigav den amerikanske flåde oplysninger om »Project Skyhook«.

Kaptajn Ruppelt undersøgte nu ballonteorien nærmere. SKYHOOK-forsøgsflyvningerne for flyvevåbnet blev overvåget af en gruppe officerer stationeret på Wright-Field. De havde ingen rapporter om flyvninger i 1948, men mente, at de store balloner dengang blev sendt op fra Clinton County flyvestationen i det sydlige Ohio Ud fra oplysninger om vind og vejrforhold kunne Ruppelt rekonstruere forløbet, og med de vinde som herskede den 7. januar 1948, kunne en SKYHOOK-ballon netop ses fra de forskellige byer i de retninger, højder og på de tidspunkter, som UFOen blev set. En SKYHOOK-ballon opsendt fra Clinton County ville være synlig fra byerne øst for Godman, hvorfra den første rapport var kommet fra Statspolitiet. Det er ikke usædvanligt, at en SKYHOOK-ballon kan ses i en afstand af 80-90 km. Ballonen kunne derpå være gået vestpå et stykke tid, mens den steg for den stærke østenvind, der blæste hele dagen, og få større fart, efterhånden som den kom op i højderne med deres stærke vinde. I løbet af 20 minutter kan den have nået en position, hvorfra den kunne ses fra Owensboro og Irwington, byerne vest for Godman, hvorfra den anden rapport stammede. Stadig stigende ville ballonen nå højder, hvor en stærk vind gik i sydlig retning. Jetstrømmene blev ikke kortlagt i 1948, men vejrkortet, som Ruppelt havde fremskaffet, viste tydelige tegn på en sydlig

SKYHOOK-ballonen er en videnskabelig ballon lavet af et plastmateriale og fyldt med ikke-brændbart helium. Plastmaterialet kan reflektere sollys i mange forskellige farver og endda få ballonen til at se metallisk ud. Afhængig af vind og højde kan ballonen foretage mange bemærkelsesværdige kurs- og hastighedsændringer.

Foto: USAF

En SKYHOOK.ballon sendes her op fra et hangarskib. Først i 1951 frigav den amerikanske flåde oplysninger om »Project Skyhook«.

afdrejning i den dags jetstrøm. Jetstrøm eller ej, så ville ballonen bevæge sig sydover med stor fart og stige. Et sted syd eller sydvest for Godman ville den være nået gennem de sydgående vinde op i et stille lag i omkring 60.000 fods højde (ca. 18 km). Her ville den langsomt drive mod syd eller sydøst. En SKYHOOK-ballon kan ses i 60.000 fods højde.

Da man i kontrollårnet på Godman først fik øje på objektet, var det syd for stationen. Objektet var relativt nært og så ud som en "faldskærm", hvad en ballon gør.

I løbet af de to timer, objektet var i syne, så det ud til at svæve, men observatørerne havde noteret tiderne, når de kikkede i kikkerten, og beskrivelserne i tidsmæssig rækkefølge var: "Enorm", "lille", "en fjerdedel af fuldmånen" og "en tiendedel af fuldmånen". Hvad så end UFOen var, så bevægede den sig langsomt bort. Under sin driven mod syd, kan det have mødt stærkere vinde og ville let kunne ses fra Madisonville og Mashville en time efter, den forsvandt fra Godman.

Dermed havde Ruppelt fundet den sidste brik i puslespillet. Mantell prøvede på at indhente en kæmpestor SKYHOOK-ballon, som var opsendt fra det sydvestlige Ohio. Mantell vidste ikke, at det var en ballon, for han havde aldrig hørt om en så enorm ballon med en diameter på 30 meter og slet ikke set en.

Et eller andet sted i flyvevåbnets eller flådens arkiver ligger der rapporter, der kan afgøre, om en ballon overhovedet er blevet sendt op fra Clinton County den 7. januar 1948. Kaptajn Ruppelt kunne ikke finde disse rapporter. Folk, der var med i arbejdet med de første SKYHOOK-balloner, "mindes" at have arbejdet på Clinton County flyvestationen i 1948, men vil ikke hænges op på en flyvning den 7. januar.

"UFologiens første martyr"

I dag er mange mennesker stadig af den opfattelse, at kaptajn Mantell døde under en jagt på en UFO og således blev "UFologiens første martyr", men på baggrund af kaptajn Ruppelts efterforskning er det mest sandsynligt, at Mantell jagtede en SKYHOOK-ballon. Under jagten overskred Mantell de gældende sikkerhedsbestemmelser. Normalt var den største flyvehøjde uden iltudstyr på omkring 15.000 fod (ca. 4.600 m), men Mantell gik op til 20.000 fod (6.100 m) og mistede derfor bevidstheden p.g.a. iltmangel og styrtede ned. Spørgsmålet om, hvorfor Mantell, en omhyggelig og erfaren pilot, fortsatte ud over sikkerhedsgrænsen, har naturligvis været fremme. En af Mantells nære venner kommenterede det således:

"Det eneste, jeg kan komme i tanke om, er, at han må have jagtet noget, han følte var af større betydning end hans liv og hans familie."

Kilder:

Project Blue Book. Mikrofilmrulle T 120693. File 136.

Edward J. Ruppelt. »The Report On Unidentified Flying Objects«. Victor Gollancz, London, 1956.

Philip J. Klass. »UFOs Explained«. Vintage Books, New York, 1976.

Brad Steiger. »Project Blue Book«. Ballentine Books, New York, 1976.

David C. Knight. »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«. McGraw-Hill Book Company, New York, 1979.

Ronald D. Story. »The Encyclopedia of UFOs«. Dolphin Books. New York, 1980.

Willy Wegner. »UFOer - Top secret?«. FUFOS, 1980.

Eastern Airlines, 1948

Af Kim Møller Hansen

To erfarne piloter undgik en klar, månelys nat i juli 1948 med nød og næppe at kolliderede med et stort cigarformet objekt. Det ildsprudlende objekt passerede tæt forbi flyet og foretog et skarpt drej opefter og forsvandt på himlen. Hændelsen chokerede officerer i det amerikanske flyvevåbens ledelse. To troværdige vidner havde set en UFO på tæt hold og havde overlevet det!

Den 24. juli 1948 var et DC-3 rutefly fra Eastern Airlines på vej fra Houston til Alabama i staten Georgia. Turen havde hidtil formet sig som en ren rutineflyvning, men klokken 2.45, da flyet befandt sig i 1,5 kilometers højde mellem Mobile og Montgomery, skete der et afbræk i rutinen.

Flyets kaptajn, Clarence S. Chiles, så på dette tidspunkt et rødt objekt lidt højere oppe og til højre for flyet. Han prikkede andenpiloten, John Whitted, på skulderen og sagde: "Se, der kommer et af hærens nye jetfly!"

Objektet nærmede sig med en enorm hastighed og i et let dyk, bøjede lidt af til venstre og passerede til højre for flyet og parallelt med flyets kurs. Efter passagen foretog objektet et skarpt drej opefter og forsvandt simpelt hen på den klare nattehimmel. Det hele tog kun 10-15 sekunder.

Vingeløst fly

Objektet lignede et vingeløst fly, 30 meter langt og cigarformet. Dets diameter var dobbelt så stor som på et B-29 fly.

Kaptajn Chiles mente, objektet havde en "snude" lige som en radar foran, og ovenover var der en kabine med vinduer - meget lig et cockpit - bortset fra, at der skinnede et meget skarpt lys ud gennem vinduerne. Lysstyrken blev sammenlignet med magnesium, der afbrændes.

Hverken han eller Whitted så nogen besætningsmedlemmer. Hele objektets underside havde en intens blålig glød. Bagud fra objektet stod der en 10-16 meter lang orangerød udstødningsflamme, der langs kanten var lysere orange. Chiles mente, at flammen kom ud gennem en spids eller dyse bagest på objektet. Flammen blev længere og fik en dybrød farve, da objektet forsvandt. Hverken tekniske forstyrrelser eller turbulens blev bemærket, da objektet passerede helt lydløst.

Andenpilot Whitted blev først opmærksom på objektet efter Chiles' bemærkning. Hans beskrivelse afviger lidt fra Chiles'.

Whitted bemærkede intet cockpit og ingen radar-snude. På hans tegning af objektet ses vinduer eller åbninger langs hele objektets side. Han mente ikke, at objektet var så tæt på flyet, som Chiles antog.

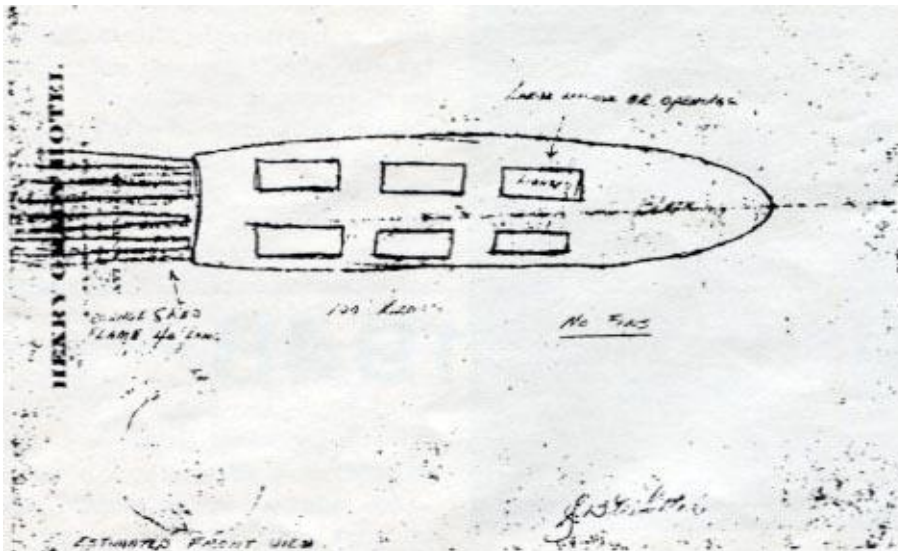
Whitted så også udstødningsflammen, men mente den kom ud fra hele objektets bagende og ikke fra en dyse. Flammen var på intet tidspunkt bredere end objektet.

Andre vidner

Kun en enkelt passager, Clarence McKelvie, var vågen på dette tidspunkt og så et kraftigt blinkende objekt flyve forbi, men kunne ikke se detaljer.

Samme nat og på samme tidspunkt var et andet fly fra Eastern Airlines, flight 573, på ruteflyvning fra Washington, D.C. til Raleigh-Durham i North Carolina. Også denne besætning så, hvad der senere blev

Efter deres hårrejsende oplevelse ankom piloterne Chiles og Whitted til et hotel i Atlanta. Her tegnede de begge objektet, som de opfattede det. Øverst ses Whitteds tegning.

beskrevet som "en ildhale, der så ud til at være jet eller raketudstødning fra et objekt, der fløj med en utrolig hastighed." Objektet så ud til at flyve i sydvestlig retning, men befandt sig i den fjerne horisont og udgjorde ingen kollisionsstrussel. Objektet blev også set af personel ved Robbins-flyvebasen i Georgia.

Et lignende objekt blev i øvrigt observeret få dage før, den.21. juli, over Haag i Holland. Her så man et cigarformet objekt med to parallelle rækker vinduer.

Sporene skræmmer

Godt et halvt år tidligere, den 7. januar 1948, var kaptajn Thomas Mantel blevet dræbt under en dramatisk UFOjagt (se UFO-NYT nr. 1/83), og nu var piloter igen indblandet i en UFO-nærobervation. Det amerikanske flyvevåbens ledelse havde hovedpine. Kaptajn Edward J. Ruppelt, leder af Project Blue Book fra 1952-54, skriver i sin bog fra 1956:

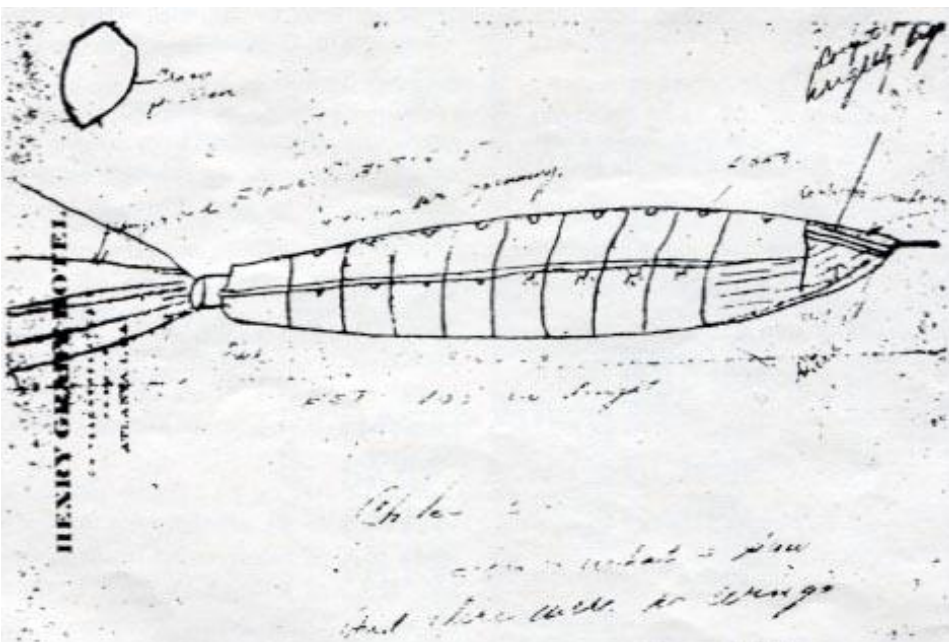
"Ifølge veteranerne i ATIC (Flyveteknisk Efterretningskontor) chokerede denne rapport dem mere end Mantellulykken. Dette var første gang, at to troværdige vidner havde været så tæt på noget, der lignede en UFO, at de kunne se detaljer og så være i live til at fortælle om det."

Flyvevåbnets afdeling for UFOundersøgelser, Project Sign, gik straks i aktion. Foruden at interviewe piloterne, tjekkede man 225 civile og militære flyvninger, der havde fundet sted den nat, for at se om et af disse fly kunne være UFOen. Kun et fly, et C-47 militærfly, havde været nær Eastern Airline-flyet, men militærflyet havde været på en nordvestlig kurs - modsat UFOens flyveretning!

I december 1948 færdiggjorde projektets leder, kaptajn Robert Sneider, Chiles-Whitted-sagen. Sneider konkluderer, at objektet "forbliver uidentificeret m.h.t. oprindelse, konstruktion og fremdriftsmiddel".

Rapporten nævner også, at en astrofysiker ved navn J. Allen Hynek, der netop var blevet tilknyttet projektet som konsulent, mente, at objektet var et stort meteor. Hynek skrev bl.a.:

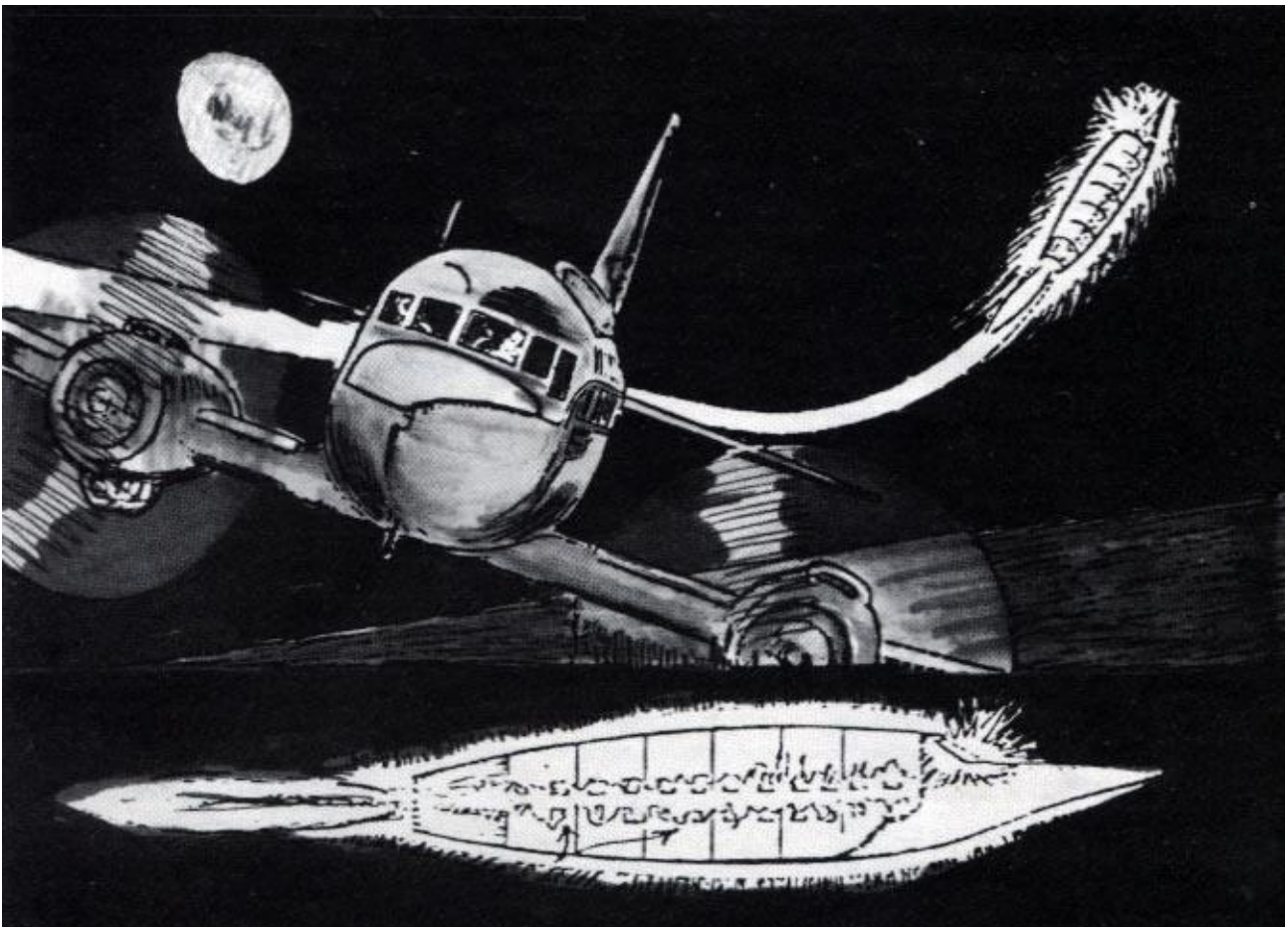
"Det må overlades til psykologerne at fortælle os, om ildhalen fra et stort meteor kan skabe en forestilling om et fartøj med oplyste vinduer."

Kaptajn Sneider afviste denne forklaring i sin rapport med ordene:

"Det er indlysende, at dette objekt ikke var et meteor. Der er intet materiale som tyder på utroværdighed, lige som der heller ikke har været større uoverensstemmelser i vidnerne forklaring."

Flere lignende observationer i de efterfølgende år skulle dog vise, at Hynek sagtens kunne have ret.

Denne dramatiske tegning viser en tegners opfattelse af det nervepirrende møde mellem Eastern Airlines flyet og det mystiske objekt. Hændelsen er igennem tiderne blevet præsenteret meget dramatisk og med detaljer, som må stå for forfatterens egen regning. F.eks. i bogen »The Coming of the Saucers« citeres Chiles for at have sagt: »Hvad det end var, drøned det ned mod os, og vi drejede flyet mod venstre. Det drejede også mod venstre og passerede os omkring 250 meter til højre og over os. Så pludselig, som om piloten havde set os og ønskede at undgå at ramme os, drejede det skarpt opad med en enorm flamme fra bagenden og strøg ind i skyerne. Dets jet eller propel-strøm gennemrystede vores DC-3'er.»

Kritiske røster

Skeptikerne adopterede Hyneks meteorhypotese. Astronomen Donald H. Menzel påviste, at hændelsen fandt sted på omkring samme tid som Delta Aquaridmeteorsværmen florerede, og at Chiles og Whitted fejlfortolkede tilsynecomsten af et usædvanligt stærkt lysende meteor, en ildkugle.

Piloterne lod sig ikke overbevise. Det gjorde professor i atmosfærisk fysik, Dr. James E. McDonald, bestemt heller ikke. Han var (som altid) helt uenig med Menzel og skriver i bogen »UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?« :

”... Nu er det for det første kun meget få sværme meteoritter, der er tilstrækkeligt store til at nå ildkuglekategorien (mere lysende end størrelsesorden -5), og Delta Aquarid sværmen hører ikke til dem, der er kendetegnet af dette. Men meget mere overraskende er det, at Menzel givetvis undlod at efterkontrollere sine beregninger over sværmens position og bane, for dersom han havde, ville han have fundet, at Delta Aquarid-radianter kulminerede omkring 40° over den sydlige horisont, mens DC-3'eren fra Eastern Airlines gik i nordøstlig retning. Havde Chiles og Whitted set et Aquarid-meteor på himlen forude, ville det have set ud til at bevæge sig stort set i samme retning som deres fly, mens derimod alle beretninger, indbefattet Menzels egen version, melder, at den kæmpestore, glødende genstand kommer direkte hen mod flyet! Der er således en oplagt fejl på omkring 180o i Menzels Aquarid-meteor-forklaring...”

Efterdønninger

Uanset, hvad det var, piloterne Chiles og Whitted så over Montgomery, så fik hændelsen betydning for flyvevåbnets UFO-undersøgelser fremover. Få dage efter hændelsen begyndte ATIC udarbejdelsen af en rapport med titlen: »Estimate of the Situation« en vurdering af situationen på baggrund af de

indsamlede rapporter. Rapporten indeholdt en gennemgang af UFOernes historie, spøgelsesraketterne i Skandinavien og observationer i USA før 1947. Rapportens konklusion var, at UFOer var interplanetariske rumskibe!

Det tykke, Top Secret-stemplede dokument gik helt til tops i det militære hierarki, lige til flyvevåbnets chef, general Hoyt S. Vandenberg.

Vandenberg reagerede på Project Signs rapport ved at returnere den med en bemærkning om, at bevismaterialet var mangelfuldt. Dokumentet fik fjernet klassifikationen Top Secret og brændt! Resultatet blev et intetsigende dokument på 4 sider, der i dag kan ses på Library of Congress i Washington, D.C.

Flyvevåbnet ændrede nu officielt holdning til UFO-spørgsmålet. UFOer var ikke mere interplanetariske og fortjente ikke at blive studeret videnskabeligt. Bortforklarelsespolitikken holdt sit indtog. Hamskiftet blev officielt den 11. februar 1949, da Project Sign blev til Project Grudge. Nye folk blev ansat, og formålet var at blive af med UFOerne.

UFO-observationerne blev imidlertid ved at strømme ind, og da kaptajn Ruppelt i september 1951 blev chef for Project Grudge blev der pustet nyt liv i efterforskningsarbejdet. Fra marts 1952 blev projektet "forfremmet" til en selvstændig enhed med navnet »Aerial Phenomena Group« kendt under ko denavnet Project Blue Book. Denne fornyede interesse for UFOerne skyldtes ikke mindst, at flyvevåbnet i 1952 modtog ikke mindre end 1501 rapporter (heraf 303 uidentificerede), næsten dobbelt så mange som i de foregående fem år - tilsammen!

De nye rapporter var betydeligt mere iøjnefaldende og sværere at forklare.

I UFO-NYT nr. 3/84 bragte vi Paul Cerny's beretning om hans observation af et glødende, isvaffelformet objekt (meteor?), der var synligt i ca. 10 sek. Cerny's tegning af objektet er næsten identisk med piloternes tegninger.

Kilder:

- »The Coming of the Saucers«, Kenneth Arnold & Ray Palmer, Amherst, Wisconsin, 1952.
- »UFOs Explained«, Philip J. Klass, Vintage Books, New York, 1976.
- »The UFO Controversy in America«, David Michael Jacobs, New American Library, New York, 1976.
- »The UFO Enigma«, Donald H. Menzel and Ernest H. Taves, Doubleday and Company, New York, 1977.
- »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, McGraw-Hill Book Company, New York, 1979.
- »The UFO Encyclopedia«, Margaret Sachs, A Perigee Book, New York, 1980.
- »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday and Company, New York, 1980.
- »UFOs and the Limits of Science«, Ronald D. Story, William Morrow and Company, New York, 1981.
- »UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?«, James E. McDonald, UFO-NYT's Forlag, 1967.
- »UFOer - top secret?«, Willy Wegner, FUFOS, 1980.

McMinnville i 1950

Af Kim Møller Hansen

Stedet: en lille farm sydvest for landsbyen McMinnville i staten Oregon (USA). Alt åndede stilhed denne aften i maj 1950. Solen var ved at forsvinde i horisonten, og klokken nærmede sig halv otte.

Syd for farmens garage fodrede fru Trent kaniner. Da hun tilfældigt kiggede op på den overskyede aftenhimmel, så hun til sin store forbavselse et skiveformet og sølvagtigt objekt i nordøst. Hun kaldte på sin mand, Paul Trent, der imidlertid ikke svarede, og hun løb derfor ind i stuehuset, hvor Paul Trent befandt sig i køkkenet... de skyndte sig ud og så da objektet, der stadig befandt sig på den nordøstlige himmel. Objektet bevægede sig nu langsomt mod vest.

Ægteparret kom i tanke om deres Kodak-kamera, som Paul Trent mente lå i bilen, hvorfor han løb hen til den. Fru Trent kunne imidlertid huske, at kameraet lå i huset og skyndte sig at hente det. Kameraet havde kun været fremme et par gange i løbet af vinteren, så der var adskillige billeder tilbage på filmen.

På dette tidspunkt var det flyvende objekt kommet tættere på og så ud til at hælde lidt, så de kunne se bunden, der så ud til at være lidt mørkere end resten af objektet. Objektet var meget skinnende - næsten sølvagtigt - og bevægede sig lydløst. Det så ud til at have en slags overbygning, og da det hældede, kunne ægteparret mærke et svagt vindpust.

Det lykkedes Paul Trent at tage 2 billeder af UFOen, inden den med stor fart forsvandt mod vest. Trent tog det første billede (fig. 2), medens UFOen svævede, og spolede, så hurtigt han kunne, frem til næste billede. Objektet satte pludselig farten op og drejede mod nordvest, så Trent måtte lynhurtigt flytte sig mod højre for at tage det andet og sidste billede (fig. 3). Begge billeder blev taget inden for 30 sekunder.

Objektet hverken roterede eller fløj i en bølgebevægelse, men bevægede sig nærmest i en slags glideflugt. Det accelererede lige før, eller medens det andet billede blev taget, og fløj hurtigt mod vest. Fru Trent løb ind i huset og kaldte på svigermoren, men fik intet svar og løb derfor ud igen - lige netop tids nok til at se UFOen forsvinde i det fjerne.

Ja, det lyder unægtelig som lidt af et eventyr, men er ikke desto mindre en virkelig hændelse, som fandt sted den 11. maj 1950 klokken ca. 19.30. Lad os se, hvad der videre skete ...

UFO-fotos under sofaen

Filmen med de to interessante UFO-fotos blev ikke fremkaldt med det samme. Først på mors dag (2. søndag i maj) blev de sidste billeder på filmen taget og fremkaldt hos den lokale fotohandler. Efter fremkaldelsen blev Trent mindet om oplevelsen og fortalte nogle venner om observationen. Da han troede, at det fotograferede objekt muligvis var et hemmeligt amerikansk luftfartøj, ønskede han ikke, at pressen fik noget at vide om sagen.

Imidlertid fik journalisten Bill Powell fra McMinnville-avisen »Telephone Register« nys om sagen via bankdirektørerne Ralf og Frank Worthmann. Powell forfulgte sagen og besøgte så familien Trent, hvor han fandt negativerne på gulvet under en sofa, hvor børnene legede med dem! (?)

Torsdag den 8. juni 1950 bragte »The Telephone Register« historien og billederne på forsiden. Der stod bl.a. følgende: "... som en følge af de sidste 2 års mange forskellige opfattelser og rapporter angående UFOer, er der gjort alt for at fastslå Trent-billedernes ægthed. Fotoeksperten erklærer samstemmende, at der ikke er pillet ved negativerne. De originale billeder blev fremkaldt af et lokalt firma. Efter omhyggelige undersøgelser ser det ikke ud til, at billederne har nogen som helst forbindelse med et svindelnummer eller en hallucination. »The Telephone Register« er derfor af den opfattelse, at billederne er ægte ..."

Adskillige borgere i McMinnville, deriblandt bankdirektørerne Worthmann, underskrev en beediget erklæring, der uforbeholdent står inde for vidnernes omdømme og sandfærdighed.

Fig. 1. Paul Trent, Oregon.

Fig. 2. Paul Trents første billede af objektet. Bemærk telefonledningerne øverst i billedet.

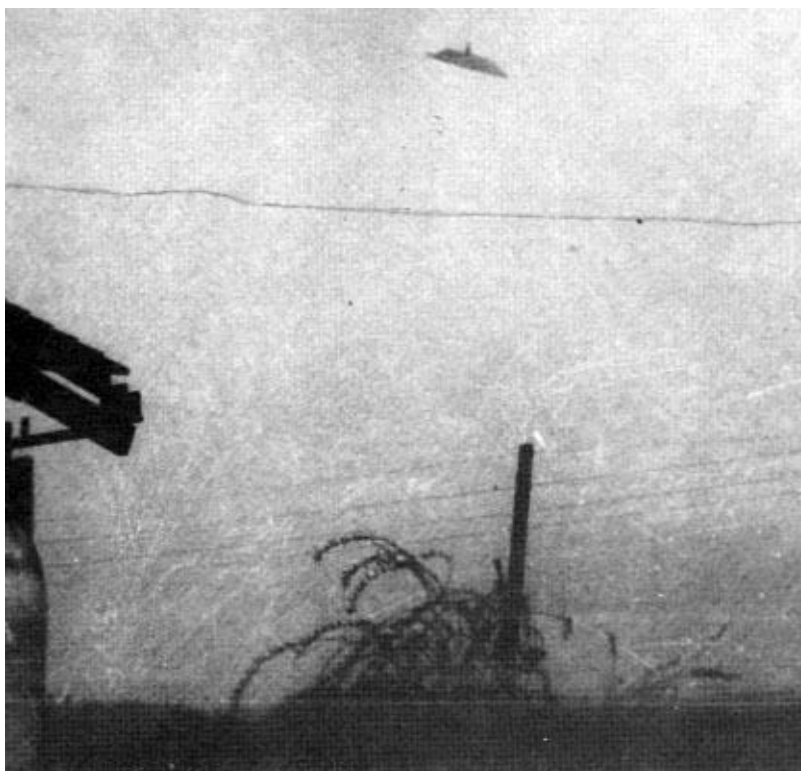
... som ringe i vandet

Fredag og lørdag den 9. og 10. juni kunne aviserne i Portland og Los Angeles ligeledes berette om McMinnville-UFOen, og »Life-Magazine« bragte billederne den følgende uge. Hr. og fru Trent indvilligede i at deltage i TV-programmet »We the People« i New York. Fru Trent har senere fortalt, at TV-programmets tilrettelæggere opmuntrede dem til at give ukorrekte oplysninger. De hoppede imidlertid ikke på vognen, men fortalte blot, hvad de havde oplevet.

En klassiker!

McMinnville-UFOet - en gammel sag med snart 31 år på bagen - er for længst blevet en klassiker i ufologien. De to billeder af det skiveformede objekt med det lille ejendommelige "tårn" er gengivet i utallige UFO-bøger. Men er billederne og McMinnville-sagen i det hele taget blevet undersøgt til bunds? Hvor gerne vi end ville, er vi

Fig. 3. UFOen fotograferet, netop som det flyver vestpå.

i SUFOI på grund af vore begrænsede ressourcer ikke selv i stand til at analysere Trents UFOfotos og udføre en dybdeborende efterforskning i sagen; men der er dog ingen grund til at fortvivle. McMinnville-sagens høje besynderlighedsgrad har givet anledning til ikke mindre end 5 grundige undersøgelser, som der her skal refereres til.

Sag nr. 46 - uopklaret!

17 år efter den interessante hændelse blev McMinnville-sagen grundigt undersøgt af Dr. William K. Hartmann. Hartmann var på undersøgelsestidspunktet fotoekspert ansat ved Colorado-projektet, der udarbejdede den meget omdiskuterede »Condon-rapport«. Denne rapport, som foregav at behandle UFO-fænomenerne seriøst og fordomsfrit, blev med støtte fra det amerikanske luftvåben lavet af en videnskabelig gruppe fra universitetet i Colorado under ledelse af Dr. E.U. Condon.

Dr. Hartmann besøgte familien Trent den 6. juni 1967 og interviewede dem angående observationen. Hartmann har ligeledes undersøgt billederne og har kunnet fastslå følgende:

En grundig analyse af billederne viser, at det fotograferede objekt ikke roterer. Dette underbygger vidneudsagnene og fastslår også, at objektet ikke kan være en model, der er blevet kastet op i luften og fotograferet, idet en sådan genstand ville rotere.

Objektet ses på omtrent samme sted på begge fotos under nogle telefonledninger, hvilket antyder muligheden for, at objektet kunne være en model, der hænger i en tynd snor fastgjort til telefonledningerne. Hartmann's undersøgelser af objektets og omgivelsernes belysningsforhold viser imidlertid, at objektet befinder sig bag ved telefonledningerne - mellem 0,9 og 1,7 km fra observatørene - og derfor ikke kan være en ophængt model.

--

Det er i denne forbindelse interessant, at GEPAN (Groupe d'Etudes des Phenomenes Aerospaciaux), som er den franske regerings officielle UFO undersøgelsesprojekt under ledelse af Dr. Claude Poher, ved hjælp af en speciel fotoanalyse for nylig har konkluderet, at objektet er en lille model, som hænger og "dingler". Vi ved på nuværende tidspunkt meget lidt om GEPAN's undersøgelser, men så snart yderligere informationer dukker op, vil vi bringe dem UFO-Nyt.

Dr. Hartmann mener, at billederne bekræfter nøjagtig, hvad vidnerne siger, de så, og konklusionen på den 12 sider lange gennemgang af sagen i Condon-rapporten lyder som følger:

"Dette er en af de få UFO-rapporter, hvor alle undersøgte faktorer - geometriske, psykologiske og fysiske - ser ud til at være forenelige med påstanden om, at et usædvanligt flyvende objekt, sølvskinnende, metallisk og skiveformet, med en diameter på over 10 meter og øjensynlig af ikke-naturlig oprindelse, blev observeret af 2 vidner. Det kan ikke fuldstændig udelukkes, at det er opspind, selvom der er flere fysiske faktorer, f. eks. nøjagtigheden af bestemte målinger af originalnegativernes belysningsforhold, der taler imod et svindelnummer."

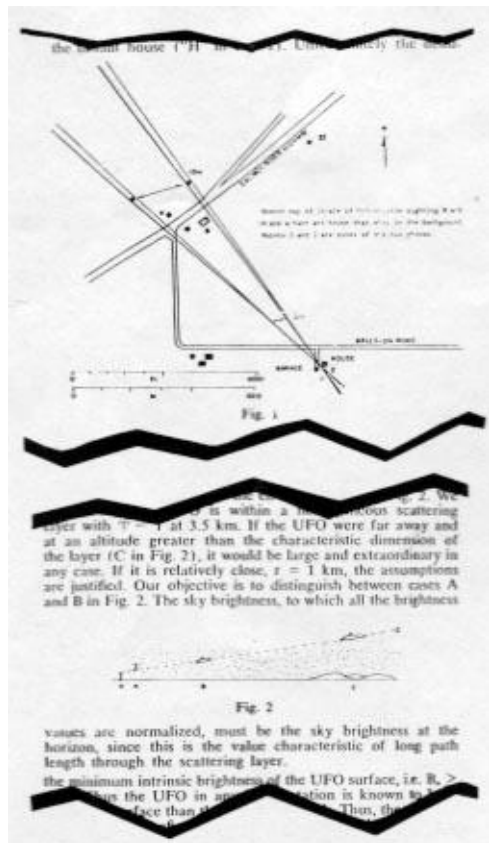
McMinnville-UFOen har således fået Condon-rapportens blå stempel - *Uidentificeret Flyvende Objekt*.

Svindel!

UFO-skeptikeren Philip J. Klass, ingeniør og redaktør ved tidsskriftet »Aviation Week & Space Technology« samt forfatter til et par UFO-bøger, er ikke det mindste i tvivl om, at ægteparret Trent er fupmagere. Hans »bevisførelse« kan sammenfattes i nedenstående 4 punkter.

1) Billederne er ikke taget klokken 19.30, som vidnerne angiver, men derimod klokken 7.30.

Klass har fået hjælp af venen Robert Sheaffer, som nøje har undersøgt Trents fotos. På det originale negativ er det muligt at se en skarp skygge på garagevæggen lige under tagudhænget (garagen ses

2 illustrationer fra Condon-rapportens præsentation af McMinnville-sagen.

Fig. 1 viser observationsstedet set ovenfra med sigtelinjer fra de to fotograferingspunkter.

Fig. 2 demonstrerer, at den fotograferede genstand ikke er en model.

til venstre på fig. 2 og 3). Da garagevæggen vender mod øst, og da skyggen ifølge Sheaffers beregninger er for kraftig til at være forårsaget af andet end direkte sollys, må billedet være taget om morgenen. Denne hypotese støttes ifølge Klass af vejrrapporten for McMinnville den 11. maj 1950, som han har rekvireret fra Det Nationale Vejrmeldingscenter i Asheville, North Carolina.

Trents fotos viser, at himlen er overskyet og vejret er diset, men vejrrapporten fortæller, at himlen denne aften var fuldstændig klar og skyfri. *Men morgenhimlen var overskyet!*

Men hvorfor skulle Trents lyve angående observationstidspunktet? De fleste farmere arbejder ude på markerne kl. 7.30, hvor billederne ifølge Klass faktisk er taget, og Trents naboer ville derfor finde det mærkeligt, hvis de ikke også havde set den UFO, som Trents påstår at have set og fotograferet. Men at påstå, at billederne er taget kl. 19.30, hvor de fleste farmere sidder lunt indendøre ved aftensmaden, ville udelukke de fleste mulige vidner, som kunne bestride historien og billederne.

Dr. Hartmann var også opmærksom på skyggen på garagevæggen, men antager i sin undersøgelse, at skyggen er fremkommet ved, at lys (fra solen i vest) er blevet reflekteret af skydækket og derved har oplyst den østlige garagevæg.

2) Undersøgelser af skyggerne viser, at der er adskillige minutter mellem de to fotos. Trents fortalte, at der højst var 30 sek. mellem optagelserne.

3) Hartmanns densitometermålinger (belysningsmålinger) er unøjagtige. Snavs på linsen og lysudstrålingen fra omgivelserne kan have forøget objektets lysstyrke, således at det på fotoet ser ud til at befinde sig i stor afstand fra fotografen. Klass og Sheaffer har ved hjælp af eksperimenter kunnet efterprøve denne hypotese, og mener på grundlag af disse, at objektet højst er 6 meter fra kameraet.

4) Trents er det, som på amerikansk kaldes "repeaters", hvilket betyder, at de adskillige gange har set UFOer. Denne oplysning stammer ikke fra et interview med vidnerne, idet Klass slet ikke har talt

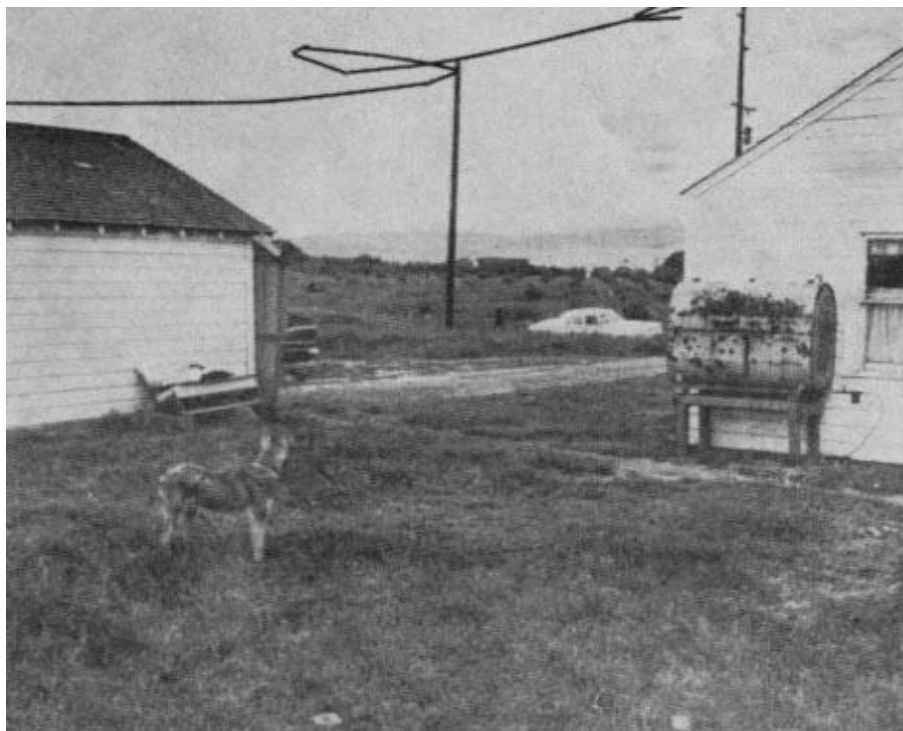

Fig. 4. Observationsstedet fotograferet i juni 1967. Pilen angiver UFOens omtrentlige flyverute. Til højre ses stuehuset og en vandtank. Vandtanken stod på observations. dagen ved garagen, som ses til venstre på billedet.

Fig.5. Forstørrelse af McMinnville-UFOen.

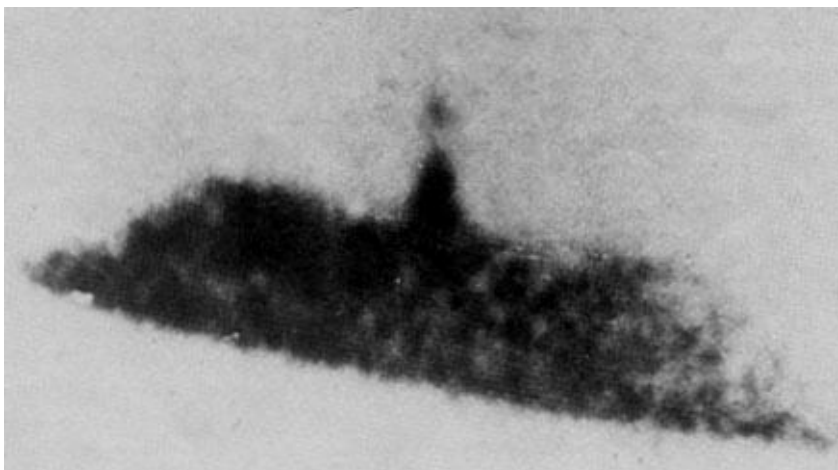
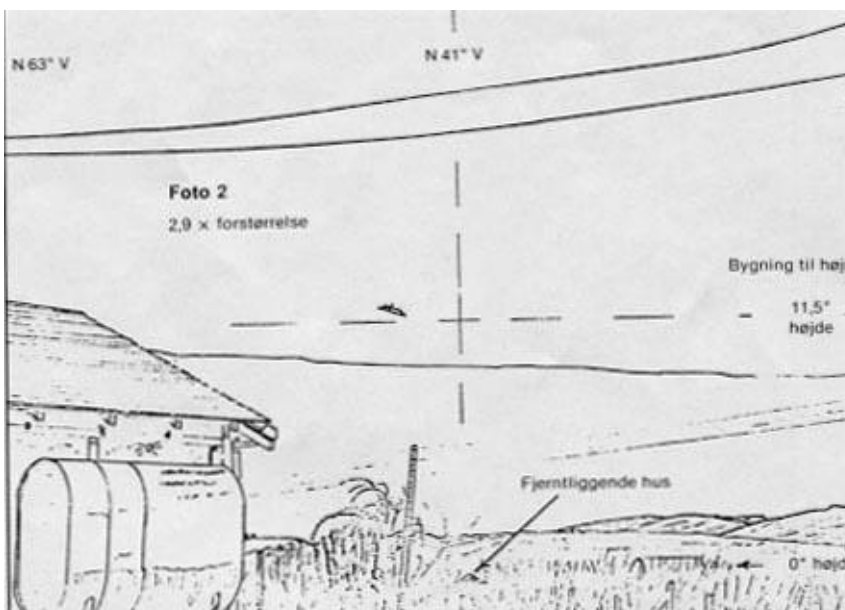
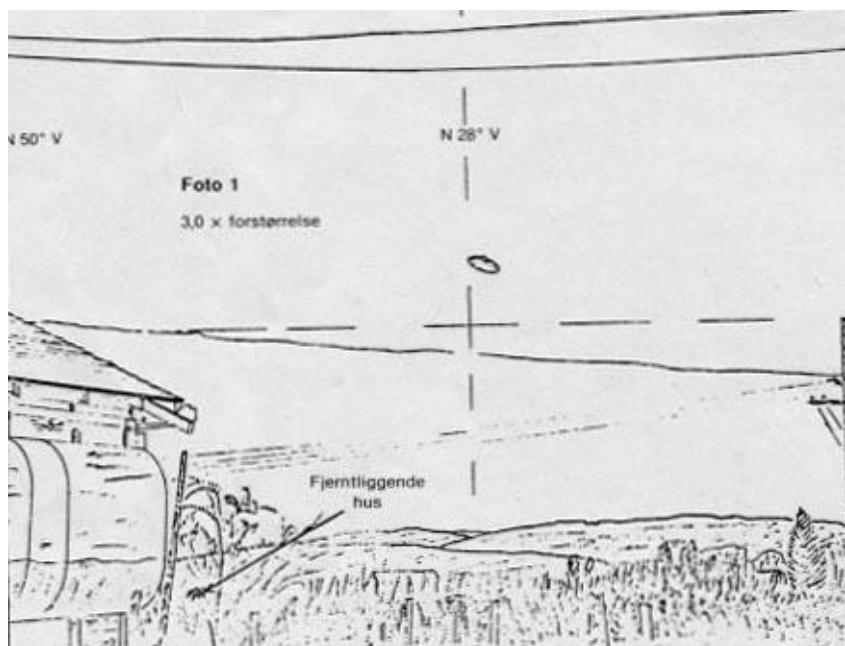

Fig.6. McMinnville-n 1950, hvor "tårnet" ses. Bemærk, at objektet tilsyneladende er asymmetrisk.

med dem, men derimod fra en avisartikel i »The Oregonian« den 3. august 1967. Artiklen påstår, at Trents både før og efter observationen i 1950 har set UFOer.

De fleste seriøse UFO-organisationer er skeptiske overfor beretninger fra "repeaters", fordi man har erfaring for, at flere "repeaters" ved nærmere eftersyn viser sig at være sensationslystne fupmagere. Jorma Viita-sagen vil sikkert være flere af UFO-Nyt's læsere bekendt.

Klass' udprægede (og ofte overdrevne) mistro til UFO-observatorer i almindelighed og til "repeaters" i særdeleshed gør det selvfølgelig for ham at sige, at McMinnville-sagen er svindel!

Ingen er fuldkommen

... heller ikke Klass! I 1976 offentliggjorde Dr. Bruce S. Maccabee en 13-siders videnskabelig rapport om McMinnville-billederne. Bruce Maccabee er forsker ved U.S. Naval Surface Weapons Center og kendt for sin omfattende analyse af New Zealand UFO filmen (Se også bogen »UFOer over New Zealand«).

Maccabee har undersøgt de originale negativer, og hans undersøgelser viser, at Dr. Hartmann's analyser trods unøjagtigheder og manglende detaljer i det store og hele er gyldige.

Objektet er ifølge Maccabee *adskillige hundrede meter fra observatorerne* og altså ikke kun 6 meter væk, som Klass og Sheaffer påstår. Problemet med hensyn til skyggerne på billederne - der som tidligere nævnt kan fortælle noget om observationstidspunkt og varighed - er stadig uløst og må undersøges nærmere.

Disse to tegninger er udarbejdet til dr. Bruce Maccabee's undersøgelsesrapport. De har, så vidt vi ved, ikke været vist andre steder tidligere; men vi anser dem for værdifulde, idet de tydeliggør de enkelte detaljers placering og art på de to fotografier.

Maccabee konkluderer:

”... den simpleste forklaring på disse fotos er, at de faktisk viser et fjernt objekt. Men det enkleste er ikke nødvendigvis lig med sandheden. Yderligere undersøgelser er nødvendige for at afslutte denne sag en gang for alle.”

Maccabee har jævnligt været i kontakt med Klass og Sheaffer, og jeg anser det for muligt, at Maccabee har ret, men tror dog stadig, at McMinnville-UFOen er svindel.

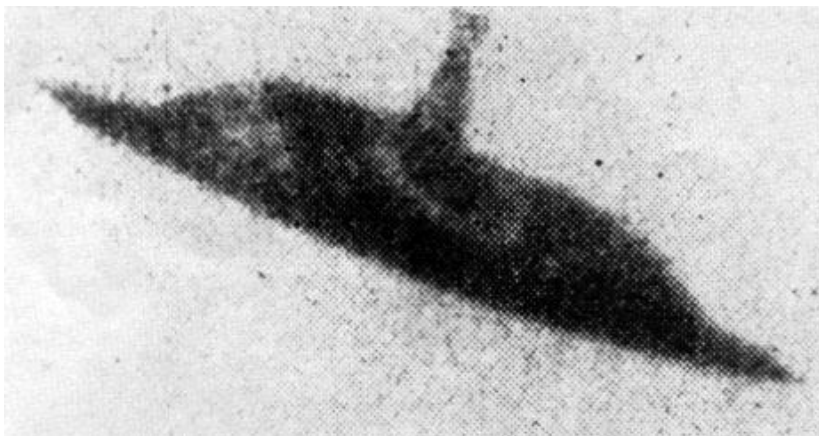

Fig.7. UFO fotograferet i marts 1954 over Rouen i Frankrig af en fransk officer.

Godkendt af GSW

I 1974 dannede Fred Adrian og William Spaulding i USA UFO-organisationen Ground Saucer Watch (GSW), der ved hjælp af avanceret computerteknik analyserer UFO-fotos.

GSW har indtil dato undersøgt over 600 UFO-fotos og kun 30 eller 5% bestod prøven, d.v.s. er ”ægte” UFO-fotos. *Paul Trents fotos er blandt de 5%!!!*

GSW's computerfotografiske analyse er selvfølgelig ikke ufejlbarlig, men denne form for undersøgelse er et vigtigt skridt på vejen til en videnskabelig analyse af formodede UFO-fotos.

UFO-genganger

UFO eller ikke UFO - Trents billeder er meget interessante. Ikke mindst fordi der i marts 1954 blev fotograferet et lignende objekt i Frankrig.

Fig. 7 viser en forstørrelse af dette foto, og fig. 6 viser til sammenligning Trents UFO Ligheden er nu ganske slående...

Det franske UFO blev efter de foreliggende oplysninger fotograferet fra et fly over Rouen af en officer i det franske flyvevåben. Billedet blev første gang offentliggjort i det meget ansete Royal Air Force-tidsskrift »Flying Review« i juli 1957, der skriver, at billedet ”er et af de få, som ser ud til at være ægte.”

SUFOI har i lighed med andre UFO-organisationer verden over forgæves forsøgt at efterspore det originale Rouen-foto for derved at fastslå dets ægthed. Alle spor ender desværre blindt, så hvis nogen af UFO-NYT's læsere kan hjælpe os, hører vi meget gerne nærmere herom.

Kilder:

»Something in the Sky« af Geoffrey Norris, Royal Air Force Flying Review, july 1957.

»Flying Saucers«, LOOK Special, 1967.

»Scientific Study of Unidentified Flying Objects«, Condon, 1969.

»UFOs Explained«, Klass, 1974.

»On the possibility that the McMinnville photos show a distant Unidentified Objekt (UO)«, Dr. Bruce Maccabee, 1976. »The UFO Handbook«, Hendry, 1979. IUR, jan. 1980.

Bruce Maccabee, personlig korrespondance, 1976 & 1980.

NYT OM McMINNVILLE-FOTOS

20-30 meter i diameter!

Af Kim Møller Hansen

SUFOI modtager hver dag informationer fra mange udmærkede kontakter verden over om undersøgelser af højaktuelle og ældre UFOtildragelser. Især de klassiske UFOtilfælde, der jo ofte fremdrages som bevis for UFO-fænomenets eksistens, er til stadighed genstand for grundig granskning. De mest interessante oplysninger vil vi selvfølgelig bringe her i UFO-NYT, når tiden, spalteplassen og efterforskningsarbejdet tillader det.

I UFO-NYT nr. 2, 1981 behandlede vi Paul Trents to UFO-fotos fra McMinnville i 1950. Som det fremgik af artiklen, er eksperterne uenige om, hvad det er, Trent fotograferede. Dr. Bruce Maccabee og Dr. Hartmann mener, at billederne virkelig viser et uidentificeret flyvende objekt, medens Philip Klass og Robert Sheaffer er af den overbevisning, at det skiveformede objekt med tårnet blot er en model ophængt i en snor under telefonledningerne.

Her skal redegøres for nogle supplerende oplysninger om denne interessante sag.

Computeranalysen

Ground Saucer Watch har, som nævnt tidligere, "godkendt" Trents billeder på grundlag af den computerfotografiske analyse.

I GSW's 17-sider lange rapport om fotoanalysen finder man mange spændende oplysninger om det fotograferede objekt. Computeren afslørede følgende:

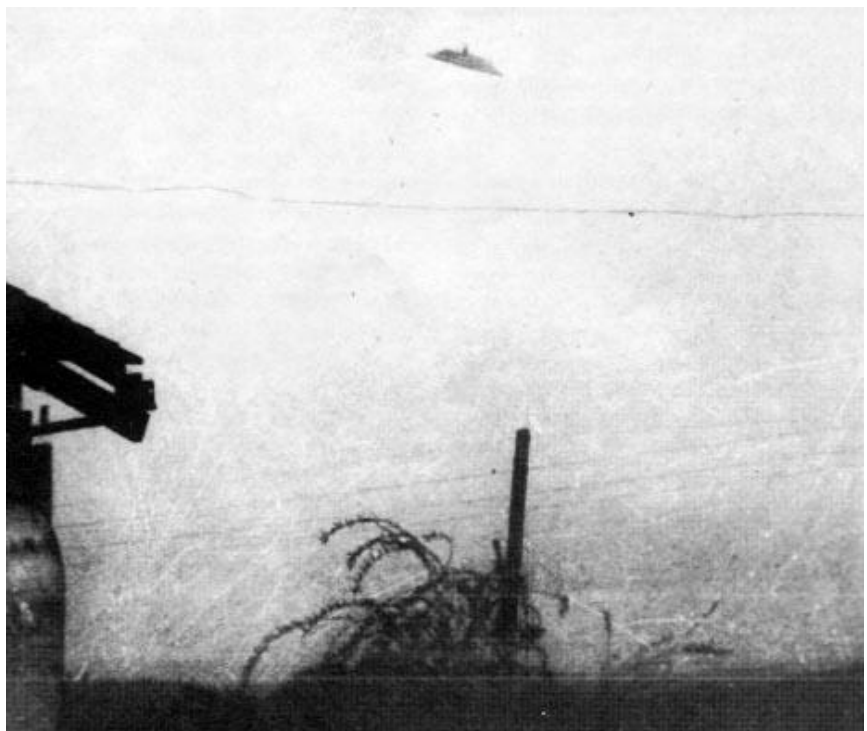
- 1) Objektet har en fast form.
- 2) Profileringen viste, at UFOen er skiveformet og tredimensionel.
- 3) Farvekontureringen og digitaliseringen viste også et skiveformet objekt.
- 4) Objektet befinder sig meget langt fra kameraet. Digitaliseringen viste, at objektet har en lysere gråtone end skyggerne på udvalgte steder på garagen. Dette antyder, at UFOen virkelig befinder sig i stor afstand fra vidnerne.

Dette understøttes af, at kanterne på genstande i billedets forgrund, f. eks. telefontrådene og garagen, er meget skarpere end objektets kant.

- 5) En ophængt model skulle være perfekt konstrueret for at kunne give de detaljer, fotografierne rummer. Modellen skulle derud-over have nogle lyskilder i bunden og en forholdsvis kraftig snor til at holde model og strømforsyning oppe.

En elektronmikroskopisk undersøgelse af de originale negativer afslører ingen snor eller andet mistænkeligt mellemlem UFOen og telefontrådene.

Kantfremhævning af objektet og omgivelserne viste heller ingen snore.

Det ene af Paul Trents 2 fotografier fra 1950.

GSW er i øvrigt overbevist om, at Paul Trent og hustru ikke er i besiddelse af de tekniske raffinementer og færdigheder, der skal til for at iscenesætte et sådant nummer.

- 6) Begge fotos blev digitaliseret og sammenlignet, hvorved der viste sig en ubetydelig forskel i skyggernes tæthed på objektet på de to fotos. Disse målinger samt skyggernes størrelse og placering viser, at *de to fotos er taget med mindre end 5 minutters mellemrum*.
- 7) Objektet er meget stort - omkring *20-30 meter i diameter!* Dette resultat - som GSW er sikker på er rigtigt - nåede man frem til ved at måle billedcellernes (kaldet pixels) opløsning på UFOens kant og sammenligne måleresultatet med måleresultater af andre genstande på billedet, hvor afstanden er kendt.
- 8) *Objektets overflade reflekterer lys ligesom højpoleret metal*. Dette bekræfter Trents vidneudsagn om, at objektet var "sølvagtigt".
- 9) Billederne er ifølge computeranalysen taget mellem klokken 7.30 og 8.00. Dette strider imod det observationstidspunkt vidnerne opgav (kl. 19.30). Dette er imidlertid den eneste uoverensstemmelse, GSW fandt mellem observationsberetningen og billederne. Tidspunktet kan bestemmes ved at måle længden på skyggerne under tagudhænget på garagen. Yderligere forsøg og efterforskning har endvidere fastslået solens højde på observationstidspunktet. En solvinkel på 22-25° giver skygger svarende til dem, der findes på UFOen.

Hvem skal man tro?

Ud fra computeranalysen kunne det se ud til, at Klass & Co har ret m.h.t. observationstidspunktet. På den 2. Internationale London UFO Kongres i maj 1981 var Dr. Bruce Maccabee en af hovedtalerne. Maccabee redegjorde for sine seneste opdagelser bl.a. angående Trent-billederne.

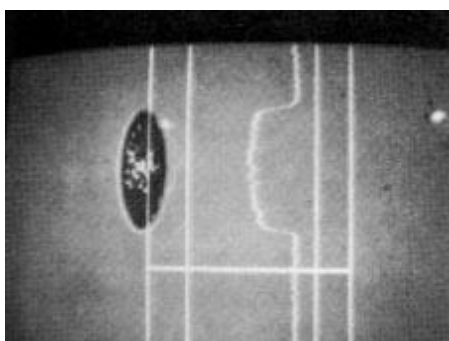
Dr. Maccabee har eksperimentelt eftervist, at en sky, der står modsat solen, kan give et så kraftigt genskær, at der kan dannes skygger på den "forkerte side" af bygninger o.lign. En skygge forårsaget af direkte sollys er skarp, medens en skygge, der skyldes genskin, vil være "blød". Maccabee har sammenlignet forsøgsresultaterne med målinger fra billederne, og det viser sig, at skyggen på garagevæggen under tagudhænget er af den "bløde natur". Billederne kan derfor godt være taget kl. 19.30, som vidnerne fastholder.

Hermed er en af Klass' og Sheaffers hovedargumenter for et falskneri ved at smuldre bort. Maccabees resultater bekræfter Dr. Hartmanns hypotese fra 1967. Hartmann mente, at skyggen var fremkommet ved, at lys (fra solen i vest) er blevet reflekteret af skydækket og derved har oplyst den østlige garagevæg.

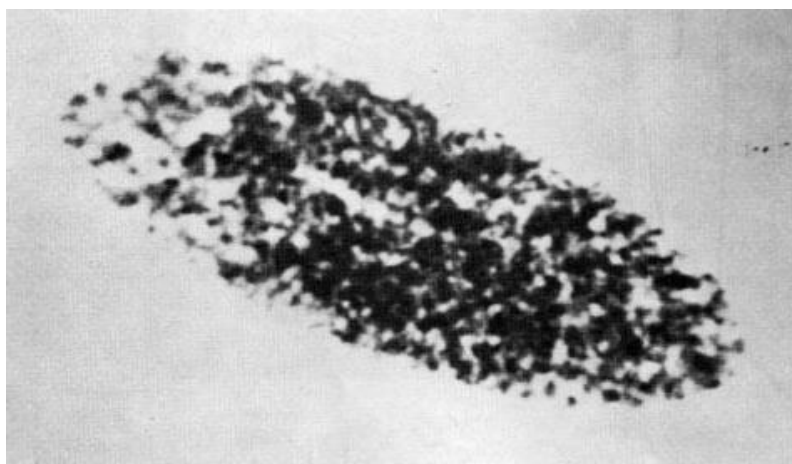
Trent fortalte i rapporten til Luftvåbnet, at billederne var taget med højst 30 sekunders mellemrum. Sheffer siger, at tidsforskellen er "adskillige minutter" (som Sheffer formentlig mener er brugt til at flytte rundt med modellen inden næste billede).

Maccabee fortalte på Londonkongressen, at den af Sheffer påståede tidsforskelle ikke holder for en nøje undersøgelse. Dette har Sheffer, ifølge Maccabee, også selv indrømmet.

Vi ser frem til næste udspil!

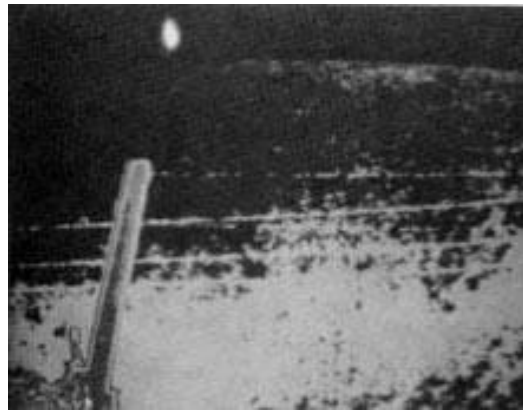
Trent-UFOen er her farvekontureret og profileret. Den lodrette linje gennem UFOen er en såkaldt profilerings-cursor. Den 3. lodrette hvide linje viser resultatet af denne "gennemskæring": UFOens tværnsnitprofil - der viser at UFOen er skiveformet.

Digitaliseret billede af UFOen. Ud fra dette billede kan teknikerne få en hel del at vide om objektets form, tæthed og lysudstråling. Når billedet sammenlignes med digitaliserede udgaver af andre genstande på samme billede, hvor afstandene er kendte, kan objektets størrelse og afstand fra kameraet beregnes.

Kilder:

- 1) Foredrag ved Dr. Bruce Maccabee på London-kongressen, 24.-25. maj 1981.
- 2) Proceedings of the 1976 CUFOS Conference.

Digitaliserede udgaver af henholdsvis garagen og den ene telefonpæl. Telefonpælen står længst væk fra kameraet, hvilket bl.a. ses ved, at telefonpælens kanter er mere uskarpe og tågede end garagens.

Montana 1950

Af Kim Møller Hansen

Denne UFO-klassiker omhandler en berømt farvefilm af UFOer optaget ved dagslys - Montana-filmen 1950.

SUFOI er i besiddelse af kopier af begge film og har ved flere lejligheder udlånt dem til dansk TV. UFO-NYT læsere, der har set filmene i TV eller på SUFOI's kongresser, er sikkert blevet skuffet over deres kvalitet og mangel på dramatik. Filmene er ganske vist hverken udpræget hårrejsende eller umiddelbart detaljerede, men de har til gengæld større videnskabelig værdi end mange mere sensationelle UFO-optagelser - og så har de "bestået" Ground Saucer Watch's computerfotografiske prøve!

Montana-filmen

Klokken 11.25 (lokal tid) den 15. august (eller muligvis den 5. august) 1950 inspicerede 38-årige Nicholas Mariana, manager for Great Falls Electric baseballhold, det lokale baseball-stadion sammen med sin 19-årige sekretær Virginia Raunig. Da han så mod nordvest mod skorstenen, der tilhører firmaet Anaconda Copper Company, opdagede han to stationære strålende lys på himlen. Mariana indså ret hurtigt, at det ikke kunne være fly og løb de ca. 15 meter tilbage til bilen for at hente sit 16 mm Revere kamera med 3 inch telelinse, hvormed han ofte filmede baseballholdet.

Medens han filmede, satte de to lys sig i bevægelse og fløj mod sydvest mod vinden og fortsatte med en susende lyd, indtil de forsvandt i det fjerne. Under filmoptagelsen passerede objekterne bag et vandtårn og andre bygninger, som er vigtige referencegenstande ved en filmanalyse.

Mariana og Raunig fortæller, at de to lysende objekter var sølvfarvede med en form for "hak" eller en slags bånd omkring. De befandt sig i omkring 1500 meters højde og så ud til at rotere.

Luftvåbnet låner filmen

Det er temmelig indlysende, at Montana-filmen ikke er et svindelnummer, alene på grund af de store vanskeligheder forbundet med at arrangere et sådant. Karakteristisk for forfalskede UFO-fotos er, at hændelsen næsten aldrig omtales, før filmen er blevet fremkaldt, og resultatet er tilfredsstillende. Mariana, derimod, fortalte straks den lokale avis om hændelsen - mindst to uger før filmen var fremkaldt! Mariana ringede til vennen Raymond Fenton, sportsredaktør ved »Great Falls Leader«, og samme aften stod beretningen at læse på forsiden med overskriften "Mariana Reports Flying Discs". Avisartiklen bragte desværre ikke andre vidner for dagen, trods det at Great Falls har næsten 40.000 indbyggere, og UFOerne blev set ved højlys dag.

I slutningen af august eller i begyndelsen af september 1950 var filmen endelig færdig. Mariana viste den ved flere klubmøder. Først da redaktøren for »Great Falls Leader«, C.T. Sullivan, så filmen og mente, at den muligvis indeholdt militære aspekter, fik luftvåbnet kendskab til filmen. Sullivan skrev den 13. september til den øverstkommanderende på Wright-Patterson Luftbasen i Dayton, at Mariana var villig til at "udlevere filmen til enhver myndighed, som var interesseret".

Kaptajn John P. Brynildsen blev sat på opgaven, og allerede den 10. oktober erklærede luftvåbnet efter at have studeret filmen og Brynildsens rapport om sagen, at "filmen var for mørk til, at man kunne skimte nogen genkendelige

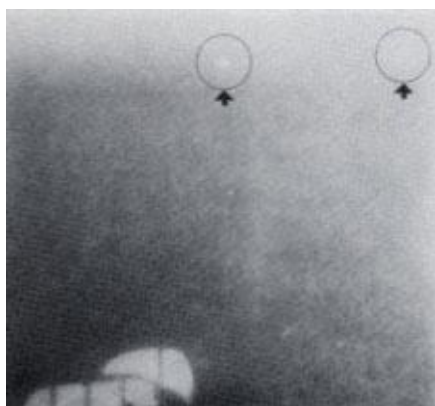

Fig. 1. Billede fra Montana-filmen. Nederst ses bygningen med ventilationskanalerne.

Fig. 2. Udsnit af et enkelt filmbillede. De to lysende objekter, der ses ved pilene, har bevæget sig mod venstre i forhold til fig. 1.

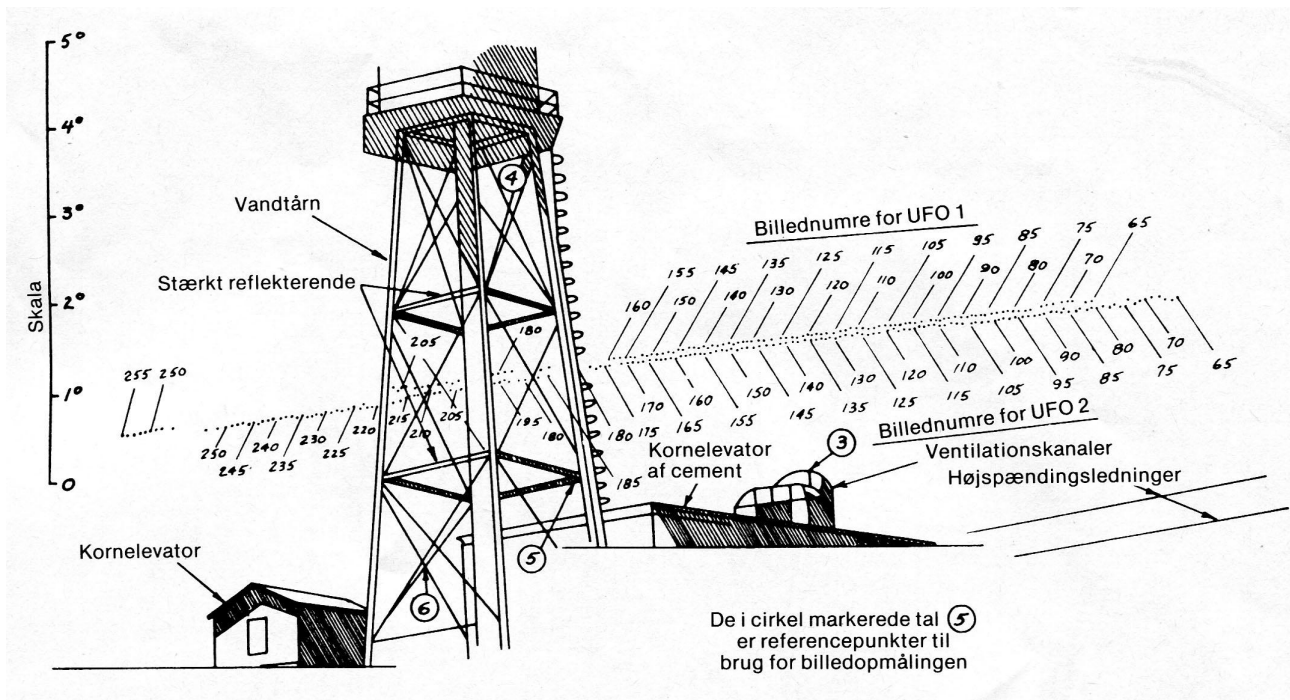

Fig. 3. Analyse af flyvebanen for de to lysende objekter, filmet i Great Falls, Montana, 15. august 1950. Billednumrene er angivet.

objekter". Men luftvåbnet var vist mere interesseret, end man ville indrømme, for det har senere lånt Marianas film flere gange og taget kopier af den.

Mariana påstår i øvrigt, at luftvåbnet ikke har tilbageleveret hele den originale film. De første 35 filmbilleder, der ifølge Mariana viser, at objekterne i begyndelsen var stationære, er klippet bort, hvilket luftvåbnet naturligvis benægter. Hvis luftvåbnet virkelig har stjålet filmens mest spændende del, er det i grunden også mærkeligt, at luftvåbnet senere har haft behov for at låne filmen.

Filmanalyse

Filmen blev i 1955-56 analyseret af Dr. Robert M.L. Baker, Jr. Dr. Baker var på daværende tidspunkt 24 år og ledede filmanalysen finansieret af Douglas Aircraft Company, som senere videregav resultaterne til Project Blue Book. Bakers videnskabelige rapport er senere i 1968 offentliggjort i tidsskriftet »The Journal of the Astronautical Sciences« og i »Symposium on Unidentified Flying Objects«. Baker var på dette tidspunkt ansat hos System Sciences Corporation.

Dr. Bakers resultater skal her gengives i punktform:

- Filmen er i sig selv skuffende og viser kun to utydelige hvide lysprikker, der passerer bag om et vandtårn.
- Filmen varer 16 sekunder og er på 290 billeder.
- Objekterne flyver næsten parallelt med jordoverfladen.
- Omkring 225 billeder efter, at forgrunden (en ventilationsskakt) dukker op på filmen (på billed nr. 65), kan objekterne ikke længere ses, og beregningerne bliver upræcise herfra.
- Objekterne flyver højst sandsynligt på en kurs med kompasretningen 171°.

Mulige forklaringer

- 1) Objekterne flyver i sydlig retning modsat vindretningen i Great Falls den 15. august, hvilket udelukker balloner.
- 2) Objekterne kan p.g.a. udseendet (manglende hale) og observationstidens varighed heller ikke være rester fra et meteor.
- 3) Linsefejl, luftspejlinger og refleksioner i skyer kan også udelukkes.
- 4) Den sandsynligste mulighed er sollysreflekser fra fly eller måske fænomener beslægtede med fly, f.eks. en lysende chokbølge.

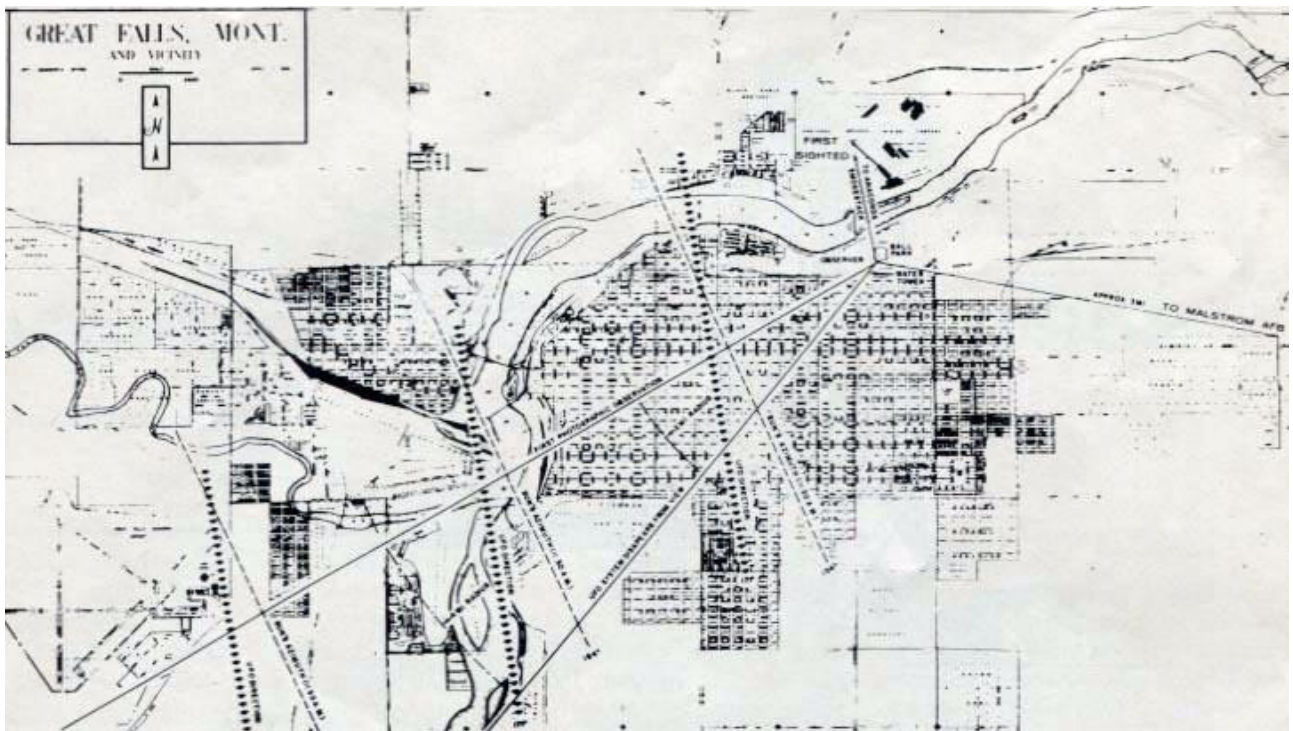

Fig. 4. Kort over Great Falls, hvor UFOernes hypotetiske flyvebaner er indtegnet.

Fly-hypotesen synes tilløkkende, eftersom det rygtedes, at to F-94 jagerfly landede ved Malmstrom luftbasen - der ligger ca. 5 km øst for hvor filmen blev taget - omtrent samtidig med observationen. Dette rygte fik ny næring af kaptajn E.J. Ruppelt's indlæg ved Robertsonpanelets møde i januar 1953.

Ruppelt fortalte at: "efterretningsofficeren i Great Falls havde gennemset stakkevis af flyjournaler og fundet ud af, at kun to fly, to F94'ere, var i nærheden af Great Falls på observationstidspunktet og landede omkring to minutter senere..."

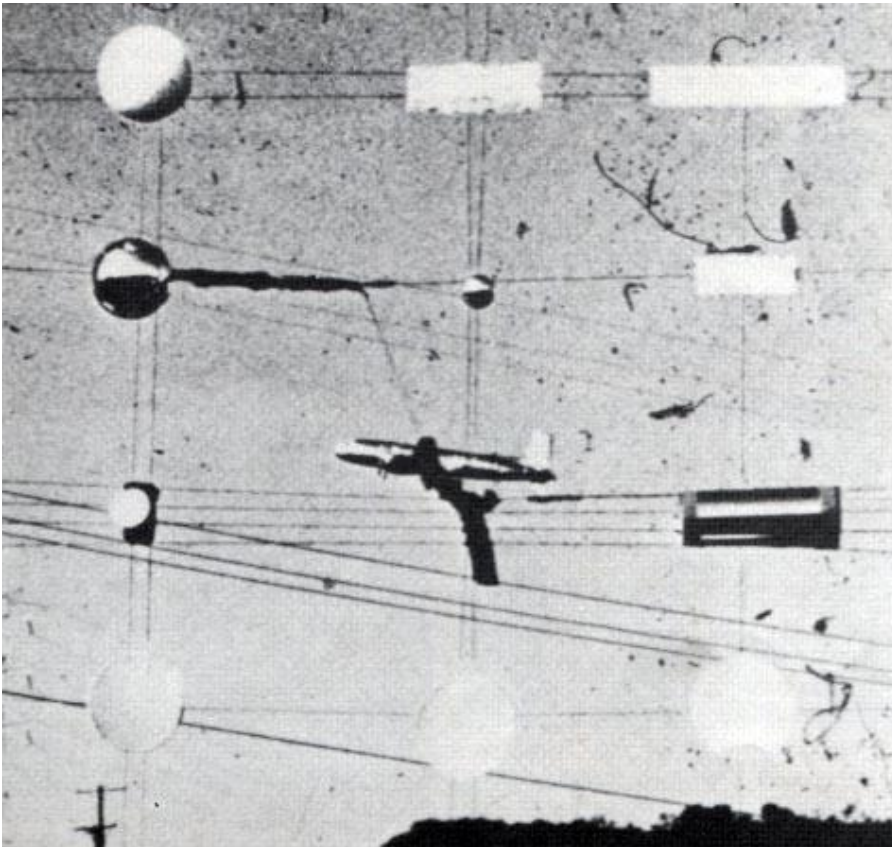

Fig. 5. Eksperimenter med sollysreflekser fra kendte genstande, optaget med et kamera magen til Nicholas Mariana.

Først undersøgte vi de to flys flyveruter. Vi vidste, hvornår de landede, og hvilket landingsmønster, der blev anvendt den pågældende dag. De to fly var overhovedet ikke i nærheden af UFOernes flyverute." Fig. 4 støtter denne konklusion, idet objekterne befandt sig i et område stik modsat Malmstrom luftbasen og fløj væk fra flyvepladsen. Robertson-panelet mente imidlertid ikke, at dette var tilstrækkeligt til at modbevise jettfly-hypotesen.

Eksperimenter

For yderligere at be- eller afkræfte fly-hypotesen udførte Dr. Baker en omfattende forsøgsrække, hvor mange forskellige genstande blev filmet med et kamera magen til Mariana's og under tilsvarende vejrforhold. (Se

Afstand km	Højde km	Tværgående hastighed km/t.	Hastighed på kursen 171° km/t.	Hastighed ved optimale sollys-reflekser km/t.	Kommentarer
0,8	0,20	88	102		Højeste flyvehastighed for fugle, men fugle vil være genkendelige.
3,2	0,83	253	315	611	Normal landingshastighed for F-94 er 210—300 km/t., men flyet vil være genkendeligt på denne afstand.
10,4	2,7	752	960	1824	Maximumhastigheden for F-94'eren (ved dyk) er 963 km/t. Flyet er genkendeligt på denne afstand.
900,8	289,6	62.400			Meteoror. Men kunne ikke ses på denne afstand ved fuldt dagslys. Over 100 km er atmosfæren for tynd til kuglelysn.
3.616	1710	249.600			Meteoror med høj hastighed. Kan ikke ses ved højlys dag.

Tabel 1. Hypotetiske afstande, højder og hastigheder.

fig. 5 og 6). Forsøgsresultaterne er bestemt ikke i flyhypotesens favør. Hvis de første få billeder på filmen viser solreflekser fra fly, der var orienteret i forhold til solen på den gunstigste måde, ville flyene være 1½ til 5 km fra kameraet. Hvis lysene derimod stammer fra fly, der ikke er optimalt orienteret mod solen, måtte flyene være tættere på kameraet. I begge tilfælde ville flyenes bygningsmåde have været synlig!

På grundlag af de data om objekternes hastighed og højde, som kan beregnes ved hjælp af referencegenstandene på filmen, kan man slutte, at hvis de observerede objekter er F-94 jetfly, kan de højst være 10 km fra kameraet (se tabel 1), for i denne afstand vil de have en hastighed på 600 km/t, hvilket er disse flys maksimumhastighed.

Refleksforsøgene viser, at også selv om flyene befandt sig i denne største afstand fra kameraet, ville man på filmen kunne se visse del af flyenes krop!

Dr. Baker konkluderer derfor, at Montana-filmene viser "anormale fænomener", d.v.s. ikke-identificerbare fænomener. Bemærk, at Baker vægrer sig ved at bruge betegnelsen "UFOer" - måske med den begrundelse, at betegnelsen er lidt "belastet".

Fig. 6. En forstørrelse af et billede fra Montana-filmene (tv) sammenlignet med et foto af fire F-94 jetfly i tæt formation omkring 4 km fra kameraet. Reflekserne fra flyene er sammenlignelige med lysprikkerne til venstre, men man er ikke i tvivl om, at det virkelig er fly til højre. Begge fotos er i samme målestoksforhold.

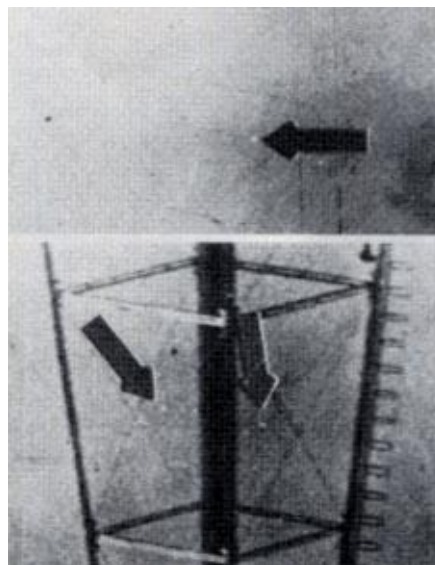

Fig. 7. Disse to fotos er fra Dr. Bakers originale rapport fra 1956. Øverst ses et billede fra Montana-filmene, hvor UFOerne passerer bag vandtårnet. Nederst et billede fra Dr. Bakers forsøgsrække. Den lille hvide lysprik der er næsten identisk med lysprikkerne foroven, stammer fra et 30 meter langt fly i 20 km/s afstand. Denne illustration er mærkeligt nok ikke medtaget i Bakers rapport fra 1968.

Foto: US Air Force

Pro et contra

Som man kan forvente, kan UFOskeptikeren Philip Klass ikke tilslutte sig Dr. Bakers konklusion. Klass har studeret Bakers originale rapport, der blev færdigskrevet den 24. marts

1956 og afleveret til Project Blue Book. Klass opdagede, at det under Bakers eksperimenter faktisk var lykkedes at frembringe et lysende objekt mangan til dem på Mariana's film ved at filme et trafikfly med en længde på 30 meter på ca 20 km's afstand. Dette svarer til at filme et 12 meter langt F-94 fly i en afstand på ca. 8 km (se fig. 7). Denne oplysning er ikke medtaget i Dr. Bakers rapport fra 1968. De to rapporters konklusioner er også forskellige, selv om de er baseret på samme bevismateriale.

I 1968 skrev Baker: "... på baggrund af det fotografiske bevismateriale, kan det filmede ikke forklares som værende et kendt naturfænomen".

Tolv år tidligere erklærede Baker: "Fotografierne vist i Appendix 11 (fig. 7) ser ud til at antyde, at reflekserne fra flyet ligner de to lys på filmen".

Det skal til Dr. Bakers forsvar nævnes, at han senere under et møde med Klass fortalte, at ordlyden i den originale rapport var valgt for at formilde hans chef, Dr. W.B. Klemperer, som var uenig med Baker i hovedspørgsmålet om, hvorvidt lysene på filmen skyldtes fly.

Klass har fundet ud af, at der faktisk landede to F-94 fly på det tidspunkt, da filmen blev optaget. De tilhørte 449th Fighter Squadron fra Ladd luftbasen i Alaska og havde registreringsnumrene 2502 og 2503. Klass "glemmer" desværre at oplyse, om disse fly fløj på samme kurs som UFOerne! Han ignorerer også følgende udtalelse fra Nicholas Mariana bragt den 6. oktober 1950 af Associated Press: "To jetfly, der fløj i en anden retning på samme tidspunkt, så ud til at flyve meget hurtigere end de to UFOer."

Klass har mildest talt også svært ved at tilbagevise Dr. Bakers analyseresultater. Ikke desto mindre mener han, at de fotograferede objekter er sollysreflekser eller måske "lysende chokbølger" (se fig. 8) fra to F-94 jagerfly, der landede henholdsvis klokken 11.30 og 11.33 på Malmstrom luftbasen den 15. august 1950.

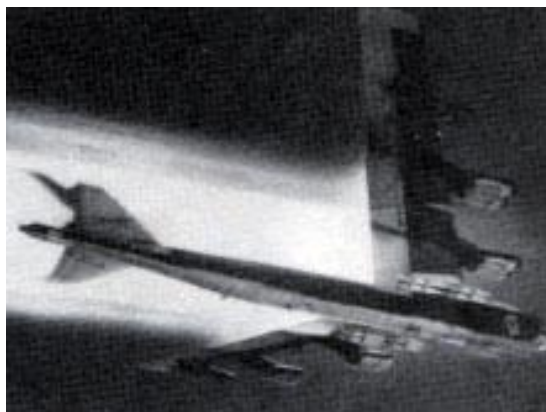

Fig. 8. Foto af en Boeing B-52 under testflyvning i 6.400 meters højde. Under usædvanlige atmosfæriske forhold kan luft ved vingernes bagkant få forøget sin relative fugtighed, og der dannes vanddråber, som skaber en tåge, der oplyses af sollys. Philip Klass mener, at dette fænomen måske kan forklare de to klare lys på Montana-filmen.

Lubbock-Lysene

Af Kim Møller Hansen

UFOerne har tilsyneladende for vane at dukke op uventet, forsvinde lige så pludseligt og optræde enkeltvis for øjnene af det enlige vidne. Kommer UFOerne da aldrig i flok eller i formationer som f.eks. fugle og fly? Ses de aldrig af mange vidner samtidig? Og vender de aldrig tilbage til ”gerningsstedet”?

Denne »UFO Klassiker« behandler et tilfælde fra begyndelsen af 50'erne. Denne sag, som er kendt under betegnelsen ”Lubbock-lysene”, kan svare bekræftende på ovennævnte spørgsmål og er endnu i dag et stort mysterium.

Lubbock-lysene, 1951

Selv om tilfældet kaldes for Lubbock Lysene, og størstedelen af observationerne blev gjort i og omkring byen Lubbock i staten Texas, så foregik den allerførste observation i Albuquerque i New Mexico, ca. 400 km nordvest for Lubbock. Da de mystiske lys over Lubbock tre uger senere forsvandt, havde hundredvis af mennesker set dem, og var endda blevet registreret på radar. Det amerikanske Luftvåben brugte megen tid, mandskab og mange penge på at undersøge observationerne, men kunne ikke forklare dem.

Flyvende vinge

Den 25. august 1951 klokken 21.58 (lokal tid) så et ægtepar en kæmpestor ”vingeformet” UFO, der passerede øst for Albuquerque. Manden, som var ansat som sikkerhedsvagt ved Sandia Basen under Atomenergi Kommissionen, fortalte Flyvevåbnets efterforskere, at UFOen fløj temmelig lavt, ca. 250-300 m over jorden. ”Vingen” var ca. 1½ gange større end et B-36 bombefly. Der løb mørke bånd fra vingens forkant til bagkanten, og der var placeret 6-8 blågrønne lys på vingekanten. (Se fig. 1 og 2). Objektet fløj med en hastighed på 300-400 km/t og forsvandt i syd på få sekunder.

Observationen blev undersøgt af officerer fra Kirkland Air Force Base i Albuquerque. De erfarede, at et rutefly samt et B-25 militærfly havde været i nærheden af området den pågældende dag, men at disse fly umuligt kunne være blevet set af ægteparret. På baggrund af grundige undersøgelser og den kendsgerning, at manden var sikkerhedsvagt ved et hemmeligt anlæg, konkluderede Flyvevåbnet, at det var højst sandsynligt, at ægteparret virkelig havde set noget uforklarligt.

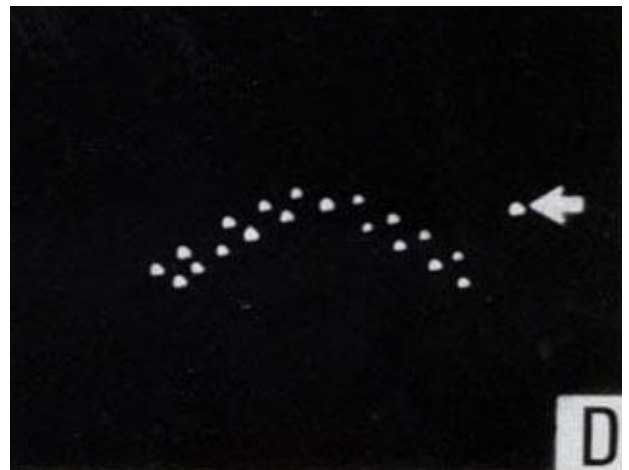
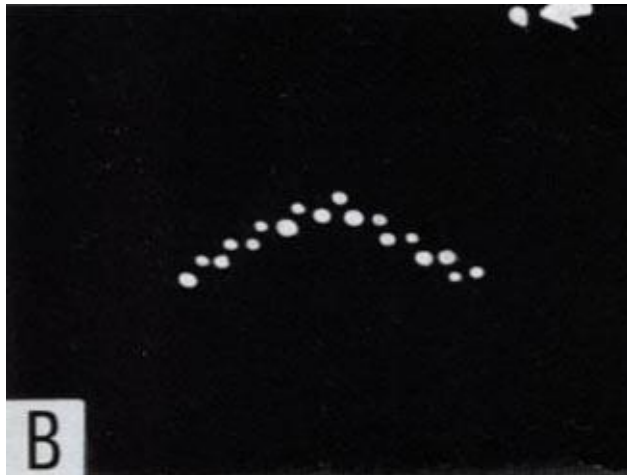
Ingen andre vidner meldte sig til denne observation, men blot 15 minutter senere viste en formation af lys sig for første gang over Lubbock for øjnene af fire forundrede professorer!

”... perlekæder i halvmåneform”

Fire professorer ved Texas Tekniske Universitet - Dr. A.G. Oberg, professor i kemi, Dr. W.I. Robinson, professor i geologi, Dr. George, professor i fysik og Dr. W.L. Ducker, leder af Afdelingen for Olieudvinding - befandt sig i baghaven til Dr. Robinsons hjem i Lubbock, hvor de observerede meteoriter i forbindelse med universitetets studier af mikrometeoriter. Pludselig så de en formation af lys, der fløj over himlen fra

En udsnitsforstørrelse af foto ”B”.

Lubbock-lysene fotograferet af Carl R. Hart, Jr., den 31. august 1951. Billederne er som de øvrige fotos til denne artikel hentet direkte fra de mikrofotograferede Blue Book arkiver. På de 4 fotos kan man se op til 20 lys eller objekter. Pilene viser et enligt objekt uden for V-formationen.

nord mod syd. Lysene var blålige og forsvandt med en utrolig hastighed efter et par sekunder. Det var 2030 lys, som sad i en halvcirkel.

Professorerne diskuterede ivrigt, hvad de lige havde set, og var oprevet over, at de ikke havde været i stand til at observere fænomenet i længere tid. Hvis objekterne dukkede op igen, vidste de, hvad de ville gøre. Nogle timer senere fik de chancen. Lysene viste sig igen, og denne gang foretog hver af professorerne en serie hurtige og velkoordinerede observationer.

Efter at have set disse lys to gange på samme aften, mente professorerne, at der var gode chancer for, at de ville se dem igen. De udstyrede derfor to hold med radioer og andet udstyr og sendte holdene ud til bestemte poster på forskellige nætter og håbede, at de ved hjælp af triangulering kunne beregne objekternes højde, hastighed og størrelse.

Det lykkedes ikke for de to hold at se lysene. Når de var ude, var lysene ikke ude. I et eller to tilfælde fortalte hustruerne til de involverede mænd, at de havde set lysene, medens mændene var ude

Dr. W.I. Robinson, Dr. A. G. Oberg og prof. W. L. Ducker.

på posterne uden at se noget. Men i Dr. Robinsons have var der bedre held! I de følgende 2-3 uger overværede de fire professorer samt en professor i matematik og en studerende omkring 12 flyvninger. De studerede fænomenerne med videnskabelig nysgerrighed, men kunne p.g.a. lysenes høje hastighed kun indhente forholdsvis få informationer om dem:

- Lysenes flyverute var i de fleste tilfælde fra nord mod syd og i enkelte tilfælde fra nordøst til sydvest.
- Adskillige aftener var der 2 eller 3 flyvninger.
- Lysene var lydløse
- Lysene var blågrønne
- Der var fra 15 til 30 objekter/lys i hver formation.
- I de to første flyvninger var lysene arrangeret i en halvcirkel formation, men i de efterfølgende flyvninger var der intet bestemt mønster.
- Lysene dukkede altid op 45° over horisonten i nord og forsvandt i 45° højde i syd. Lysene kom ikke gradvis til syne eller forsvandt, ligesom et fly gør.
- Lysenes størrelse ændredes tilsyneladende ikke under passagen.

Under de mange nætters tålmodige venten på lysene havde professorerne rigelig med tid til at diskutere lysene, og de prøvede mange forklaringer. Hvis lysene var højt oppe, ville de flyve med en kolossal hastighed, men hvis de fløj lavt, måtte hastigheden være mindre og i så fald kunne der måske være en naturlig forklaring. Men en af professorerne, Dr. George, professor i fysik, havde foretaget omfattende studier af atmosfæren og sagde, at han aldrig havde set noget tilsvarende. Trods deres ihærdige anstrengelser måtte professorerne opgive at finde en forklaring.

UFO på radar

Tidligt om morgenen den 26. august 1951, kort efter at professorerne i Lubbock havde haft den sidste af de to observationer om aftenen den 25. august, registrerede to radarstationer i staten Washington et radarmål, der fløj med over 1400 km/t. Et F-86 jagerfly blev i al hast sendt op, men inden det nåede frem, var det ukendte mål forsvundet.

De to radarer havde registreret UFOen uafhængigt af hinanden! Ifølge teknikerne på de to radarstationer kan det uidentificerede radarmål ikke være forårsaget af vejrforhold, idet begge radarskærme viste det samme radarbillede og i øvrigt kørte på hver sin frekvens. Hvis det var vejrets skyld, ville målene på radarskærmene have været forskellige.

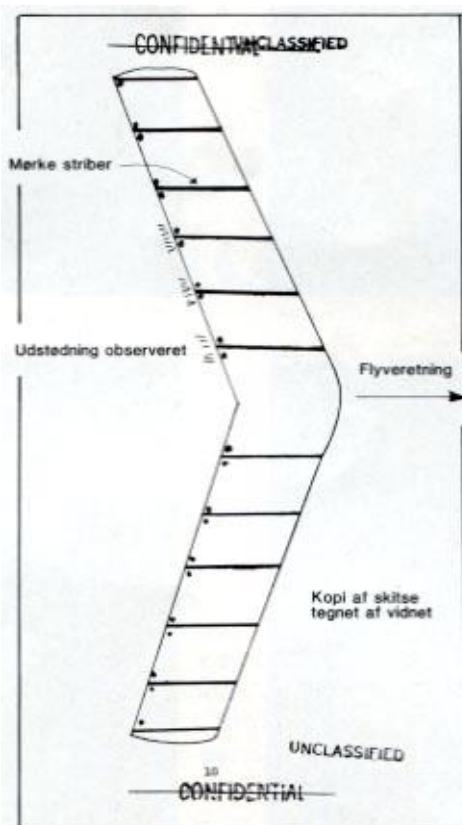
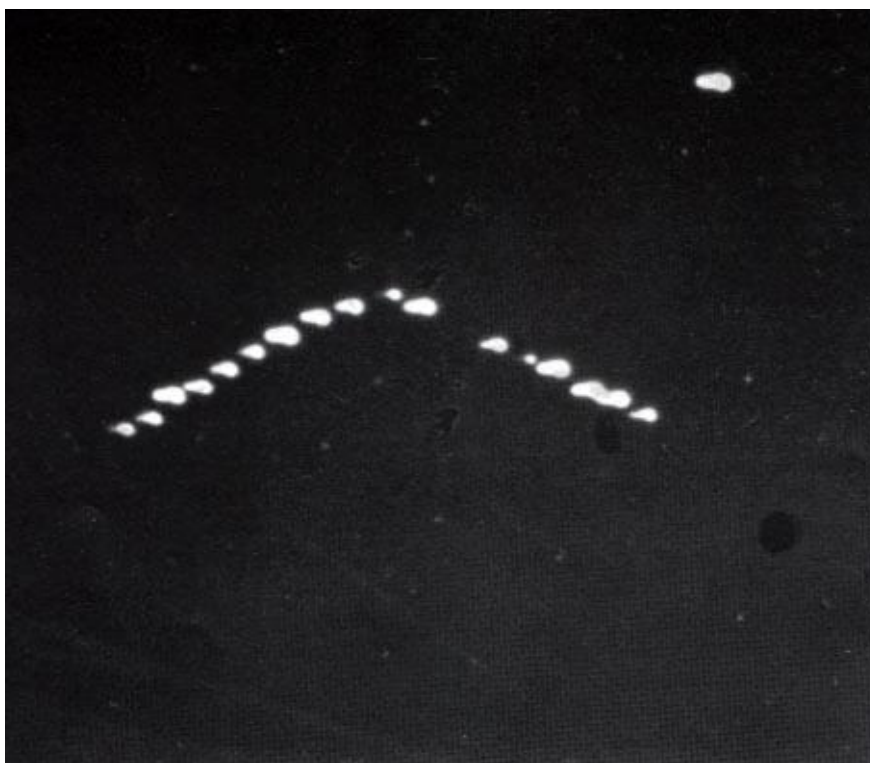

Fig. 1. Kopi af den tegning, sikkerheds. vagten og hans hustru lavede af det vingeformede UFO, de så ved Albuquerque den 25. august 1951.

En udsnitsforstørrelse af foto "C".

Lubbock-lysene fotograferet!

Den 31. august lykkedes det en amatør fotograf i Lubbock at tage 5 fotos af lysene, medens de fløj over hans hjem. Carl Hart Jr., førsteårsstuderende ved Texas Tekniske Universitet, havde skubbet sin seng hen til det åbne soveværelsevindue, fordi sommernatten var meget varm. Han havde ikke ligget længe i sengen, da han kl. 23.30 (lokal tid) pludselig ser Lubbock-lysene blusse op på den klare nattehimmel. Han tog sit 35 mm Kodak kamera og skyndte sig ud i haven. Fra professorernes observationer, som var blevet omtalt i den lokale avis »Lubbock Morning Avalance«, vidste Hart, at lysene kunne vise sig flere gange på samme aften.

Han var heldig. Få minutter senere kom lysene igen, og Hart tog 2 billeder. Efter endnu nogle minutters venten fløj endnu en formation over byen, og Hart tog yderligere 3 billeder.

Den næste morgen gik Carl Hart straks hen til vennen, William Hans, der havde en lille fotoforretning, og som var pressefotograf ved den lokale avis. Hart benyttede ofte vennens mørkekammer. Han ventede ikke, at billederne blev til noget, fordi lysene ikke havde været særlig kraftige; men til Harts overraskelse var alle 5 fotos vellykkede. Han kom senere til at ødelægge eller forlægge det ene negativ, men de øvrige 4 originalnegativer blev overdraget til Luftvåbnet til nærmere undersøgelse. De 4 fotos viser 17-19 lys i en V-formation. Den ene V-formation består af en enkelt række lys, medens de andre fotos viser to rækker af lys i V-formation.

Det er i øvrigt tankevækkende, at der samme dag kun 112 km nord for Lubbock ved Matador blev observeret en lavtflyvende UFO

To kvinder, mor og datter, observerede kl. 12.30 et pæreformet objekt kun 150 m fra sig og 30 meter over den vej, de kørte på. De nærmede sig langsomt objektet, men standsede så og steg ud af vognen. Objektet havde hidtil fjernet sig langsomt, men satte nu hastigheden voldsomt op, steg i en spiralformet bane og forsvandt på sekunder.

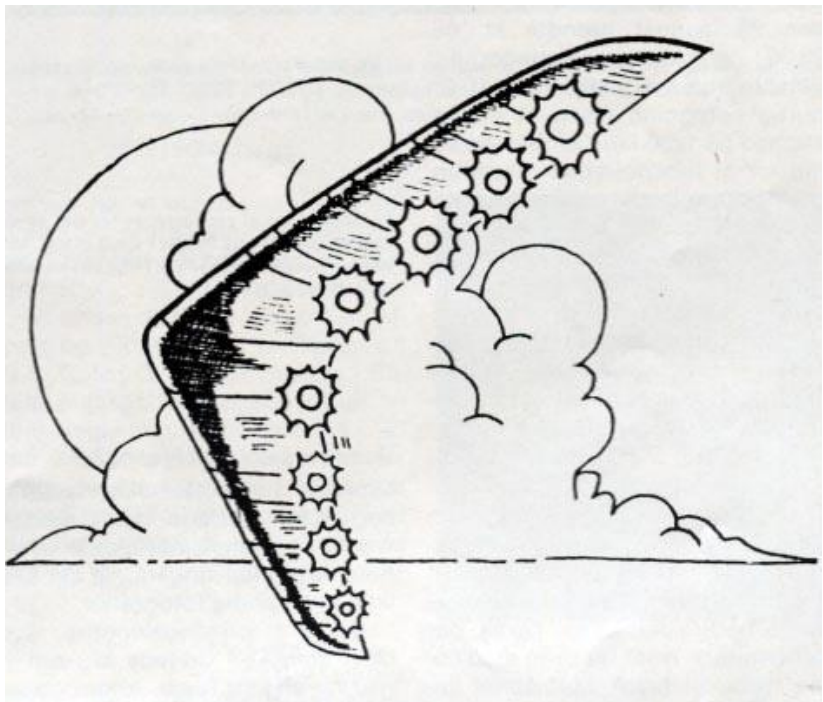
Objektet var på størrelse med et B-29 bombefly, var lydløst og havde ingen udstødning. Datteren havde i øvrigt et godt kendskab til forskellige flytyper, idet hendes mand var officer i Luftvåbnet.

Luftvåbnet undersøgte sagen nøje og fandt bl.a. ud af, at et hold vejarbejdere også havde set fænomenet; men Luftvåbnet havde ikke den mindste anelse om, hvad de to kvinder havde set.

Luftvåbnets undersøgelser

Løjtnant Ruppelt og kaptajn Parker, der arbejdede med Luftvåbnets UFO projekt kaldet »Projekt Blue Book«, besøgte Lubbock i perioden 6.-9. november 1951. Mange mennesker, som enten havde set lysene eller på anden måde var involveret i sagen, blev kontaktet. Professorerne blev besøgt den 8. november. De fortalte detaljeret om observationerne og underskrev en skriftlig erklæring om, hvad de havde set.

Carl Hart Jr. blev selvfølgelig også interviewet. Hans forklaring på, hvorledes han tog billederne, var logisk, og løjtnant Ruppelt og kaptajn Parker kunne efter grundig efterforskning ikke finde noget, der tydede på svindel. Harts fotos var tidligere blevet undersøgt af repræsentanter for »Associated Press« og »Life Magazine«, der sagde god for billederne, og nu udleverede Hart de 4 originalnegativer til Luftvåbnet. Negativerne blev sendt til fotoanalyse på Wright Air Development Center (WADC). Her fandt man ud af følgende:

Aftegningerne på billederne er forårsaget af lys, der ramte den ueksponerede film (d.v.s. at negativerne ikke er

Fig. 2. En professionel tegners version af Albuquerque UFOen.

- retoucheret).
De enkelte lys i "formationen" varierer i lysstyrke.
- Lysene var kraftigere end de omkringliggende stjerner, eftersom stjernerne ikke er registreret på filmen (Billederne er taget under ideelle vejrforhold).
- De enkelte lys skifter position i "formationen".
- Fotolaboratoriet kunne ikke ud fra analyserne bevise, at billederne var fup, men kunne desværre heller ikke bevise, at det var "ægte" UFOer.

Harts billeder blev forelagt ægteparret i Albuquerque. De fortalte, at billederne lignede udstødningerne eller lysmønstret på det vingeformede objekt, som de havde set den 25. august.

Luftvåbnets efterforskere gjorde også en anden interessant opdagelse. En mand fra Lubbock fortalte, at hans hustru havde set en UFO den samme aften, som professorerne så lysene første gang. Manden understregede, at hans hustru hverken var skør eller løgnagtig.

Hun havde været ude for at hente vasketøj, medens han sad indendørs og læste avis. Pludselig kom hustruen styrtende ind hvid i ansigtet som et lagen og fremstammede, at et enormt "vingeformet" fartøj lige var fløjet over huset. Det fløj lydløst og havde adskillige blålige lys bagtil.

Disse oplysninger var lige ved at tage pippet fra luftvåbnets officerer. Observationen var fuldstændig magen til observationen i Albuquerque. Den foregik blot nogle få minutter efter Albuquerque-observationen, som foregik kl. 21.58 (lokal tid), og kvinden kunne overhovedet ikke vide noget om denne observation. Kun nogle få officerer kendte Albuquerque-observationen og de havde ikke fortalt pressen om den. Hvis kvinden havde opfundet historien, hvilket var usandsynligt, havde hun fået fat i en kombination af fakta, der viste, at hun kendte en del til det, som skete i Luftvåbnets UFO projekt. Det er temmelig usandsynligt, at to mennesker uafhængigt af hinanden ville eller kunne opfinde to historier, der passer så godt til hinanden.

Det ser i det hele taget ud til, at der er en vis sammenhæng mellem de mange observationer den 25.-26. august.

Albuquerque observationen hændte ca. 15 minutter før den første observation i Lubbock. Et objekt med en hastighed på 1.400 km/t kan let have fløjet de 400 km til Lubbock på 15-20 minutter. Den sidste observation i Lubbock den 25. august hændte kl. ca. 23.30, og radarobservationerne i Washington skete efter midnat. En hurtig beregning viser, at en hastighed på 1.250 km/t er tilstrækkeligt for at tilbagelægge strækningen mellem Lubbock og radarstationerne i Washington inden for de opgivne observationstidspunkter. (Disse beregninger er foretaget af SUFOL's kilder, som ikke har opgivet alle observationstidspunkter). Denne hastighed er nær ved de 1.400 km/t, som objektet havde ifølge målingerne på radarskærmene i Washington.

Fugle?

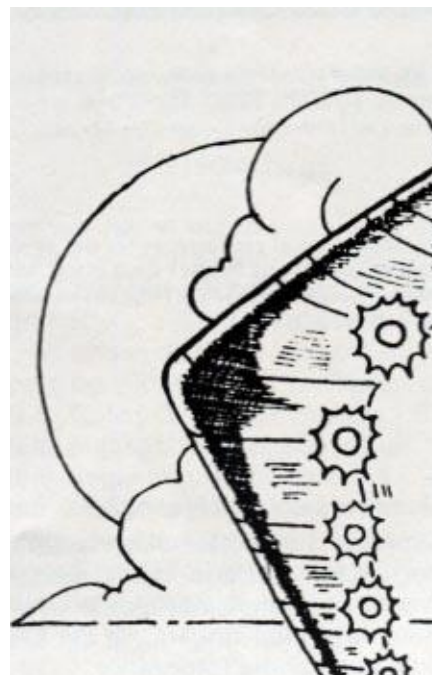
På et tidligt tidspunkt i efterforskningsarbejdet blev det foreslået, at Lubbock lysene var flokke af brokfugle, en fugleart i Vest Texas, der reflekterede lyset fra byen med deres hvide fjerbryst. Luftvåbnet undersøgte denne forklaring nøje og talte bl.a. med en mand, som gennem flere år havde opsyn med fuglevildtet ved Lubbock. Han oplyste, at der var et lille antal brokfugle i Lubbocks omegn; men at disse fugle aldrig flyver mere end 5-6 stykker sammen, aldrig flyver i Vformation, og at han mente, at det var temmelig usandsynligt, at Hart kunne fotografere dem om natten.

William Hans, erfaren fotograf, efterprøvede fugleteorien. Han fotograferede gennem adskillige nætter lavtflyvende fugle (brokfugle, ænder og gæs), som reflekterede bybelysningen. Selv om han prøvede både superhurtige film og lange eksponeringer, lykkedes det ham ikke at få det reflekterede lys på filmene. Det reflekterede lys var alt for svagt, og det kan derfor ikke være fugle, Hart har fotografert.

Hvad var Lubbock lysene?

Omkring 3 uger efter hændelserne begyndte, sluttede de. Lubbocklysene forsvandt, der blev ikke set flere "flyvende vinger", og der blev ikke taget andre fotografier.

Nogle af observationerne, især dem som kun drejede sig om få lys, var sikkert fugle. Andre observationer skyldes, at folk kiggede

Forside af en af rapporterne fra det amerikanske luftvåbens Project Blue Book. Man ser de overstregede "FORTROLIG"-stempler (CONFIDENTIAL).

mere på himlen og tog fejl af ganske almindelige ting, som de ikke tidligere havde været opmærksomme på.

Radarobservationerne i Washington, der muligvis har relation til Lubbock-lysene, blev bortforklaret af Luftvåbnet som værende atmosfæriske forstyrrelser - trods det at teknikerne ved de pågældende radarer sagde, at den "forklaring" var udelukket. Men professorernes observationer, Harts fotos og observationerne af det store vingeformede objekt med blå lys kunne Luftvåbnet ikke forklare, og disse observationer er endnu i dag uopklarede.

Sidste nyt:

SUFOI har for ganske nylig modtaget informationsmateriale fra Ground Saucer Watch i USA, som fortæller, at Harts billeder netop har været igennem den fotografiske computeranalyse, og at de har bestået den skrappe prøve med glans! Dette er en yderligere bekræftelse på, at der blev set og fotograferet noget uforklarligt over Lubbock i Texas for godt 30 år siden.

U.S. Coast Guard, 16. juli, 1952. De fire "objekter" er tågede og ude af fokus. Bygningerne og bilerne i baggrunden er tydeligt aftegnet, hvorimod vinduesrammen er uskarp. Hvis kameraet ikke havde været stillet på "uendelig", men indstillet på en kortere afstand, ville lysene have været skarpere og dermed ligne det, de er: refleksioner fra lamperne i laboratoriet.

U.S. Coast Guard fotoet, 1952

Af Kim Møller Hansen

Dette foto har i snart 30 år spøgt i utallige UFO-bøger og tidsskrifter og er bl.a. blevet anført som bevis for, at UFOer også overflyver militære anlæg. Det gør de måske også, men dette foto er et særdeles skrøbeligt bevismateriale.

Historien bag fotoet er følgende:

En U.S. Coast Guard (kystbevogtnings) fotograf, menig Shell R. Alpert, ved Salem flyvepladsen i Massachusetts tog billedet den 16. juli 1952 kl. 9.35 gennem en vinduesrude.

Alpert befandt sig i stationens fotolaboratorium i færd med at rense et kamera, da han bemærkede adskillige klare lys på himlen. Han iagttog dem i 5-6 sekunder og greb kameraet, som lå på bordet. Han skulle lige til at tage et billede, da han opdagede, at lysene blev svagere. Han løb ud af lokalet og kaldte på

Dette udsnit af Coast Guard-fotoet er lavet i en meget mørk udgave, hvorved formen på de 4 lysreflekser fremtræder tydeligere.

sygepasser Thomas E. Flaherty, der befandt sig i den nærliggende sygeafdeling, og bad ham komme og se det mærkelige lys. Da de få sekunder efter vendte tilbage til fotolaboratoriet, var lysene igen blevet kraftigere, og Alpert tog det senere så berømte billede. Da de to mænd gik hen til vinduet forsvandt lysene.

Billedet blev taget med super xx film med en 4/5. Apparatet, et Busch Pressman, var indstillet på uendeligt, 1/50 sekund og blænde 4,7.

Ole Henningsen, SUFOI's Efterforskningsafdeling, modtog den 13. juni 1961 et aftryk af det originale negativ samt et brev, hvori der bl. a. står:

" ... Vedlagt fremsendes en kopi af officielt U.S. Coast Guard foto nr. 5554, som De bad om i brev af 6. juni. Med hensyn til at svare på Deres forespørgsel om hvad lysene var, har vi ingen yderligere oplysninger om sagen, udover hvad der er anført på bagsiden af fotografiet.

Vi anser de klare lys, set af Alpert og Flaherty fra et vindue på U.S. Coast Guard Air Station i Salem, Massachusetts, som et fænomen (egl. naturfænomen o.a.). Vi har aldrig kaldt de klare lys for flyvende objekter, da vi ikke har noget bevis for eller ide om, hvad der har forårsaget dem. Det ville fra vor side være forkert at gætte...

Med venlig hilsen
R. L. Mellen
Kaptajn i U.S. Coast Guard
Chef for Public Information
Division.

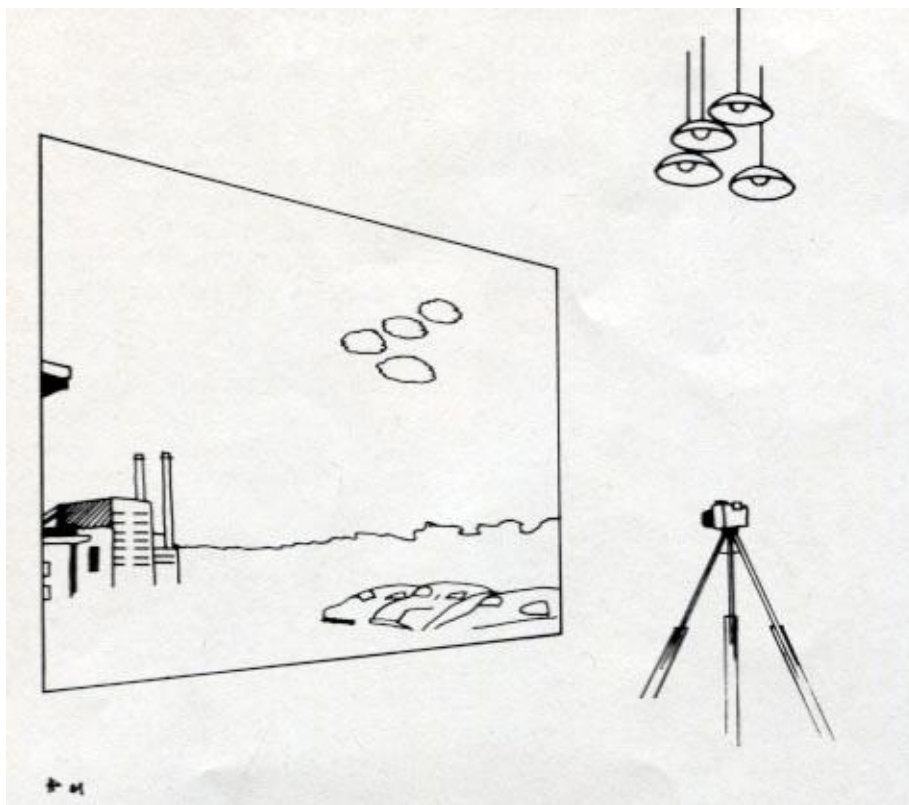
Fotoet kan ikke mere rekvireres fra U.S. Coast Guard, fordi negativet p.g.a. de mange kopieringer m.v. er i ringe forfatning. Kystbevogtningen forsynede gennem årene troligt UFO-organisationer verden over med kopier af billedet, hvilket tyder på en kommunikationsbrist mellem kystbevogtningen og luftvåbnet. Det amerikanske luftvåbens Projekt Blue Book havde nemlig allerede i august 1952 og senere i oktober 1963 meget overbevisende vist ved fotoanalyser, at lysene på fotoet er refleksioner i vinduesruden fra loftslamper i laboratoriet. (Se tegning).

Alpert oplyste, at lysenes styrke afhang af, hvor i lokalet han befandt sig. Når han nærmede sig vinduet, dæmpedes lysene, og når han fjernede sig, blev de kraftigere. Han omtalte aldrig de fotograferede lys som "UFOer" eller "flyvende objekter"; men mente selv, at lysene kunne være forårsaget af en slags brydning eller refleksion i vinduet.

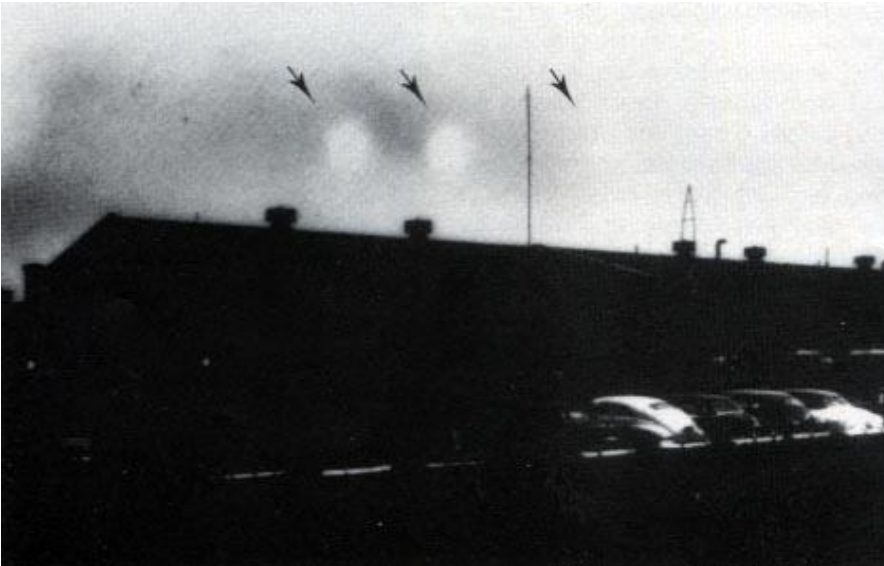
Projekt Blue Book offentliggjorde af ukendte grunde aldrig sine analyseresultater vedrørende U.S. Coast Guard fotoet. Det var ellers en kærkommen chance til at benytte deres ofte anvendte "motto": "Det kan ikke være sådan, derfor er det ikke sådan". Men de valgte altså at lade være. Hvorfor?

Vi får det nok aldrig at vide. Men U.S. Coast Guard tilfældet har vist, at fotografier af lys eller andre fænomener på himlen, der foregiver at være UFOer, ikke altid skal tages for pålydende.

Hovedparten af det amerikanske luftvåbens UFO-undersøgelserprogram bar navnet »Project Blue Book«. Oprindeligt blev det

Denne tegning viser, hvorledes loftsbelysningen i lokalet reflekterer i vinduesruden og bliver til mystiske lys på himlen.

Det amerikanske luftvåben foretog en række forsøg med fotos taget gennem en vinduesrude under forhold, der svarer til dem ved Coast Guard optagelsen.

- Dette foto er et enkelt foto fra denne omfattende forsøgsrække, hvor man ser 3 lys over hustaget. Da det er lysreflekser, kaster de ikke lys på de parkerede biler. Dette gælder også de 4 lys på det originale Coast Guard-foto. Lysmålingerne på Coast Guard-fotoet viser, at lysene ikke reflekterer i de parkerede bilers højpolerede lak. Lysene kan altså således ikke være udendørs.

kaldt »Project Sign« og oprettet i september 1947. Den 11. februar 1949 blev det til »Project Grudge«; derefter fra sommeren 1951 til slutningen af 1969 blev det kaldt »Project Blue Book«. Kodenavnene formodes ikke at have nogen speciel betydning, men læseren kan jo lægge i dem, hvad han vil. I denne periode havde projektet til huse på Wright-Patterson Air Force base i Dayton, Ohio, først som en afdeling af Air Technical Intelligence Center (ATIC) (Flyveteknisk efterretningskontor) og senere under Foreign Technology Division (FTD) (Afdelingen for udenlandsk teknologi). »Project Blue Book« blev oprettet og ledet af løjtnant (senere kaptajn) Ruppelt.

Kilder:

»Projects Grudge and Bluebook Reports 1-12«, NICAP.1968.

»Project Blue Book«, Brad Steiger, 1976. 1976.

»The Hynek UFO Report«, Dr. J. Allen Hynek, 1977.

»Official UFO«, nov. 1976.

»UFO-Fotos - Teksthefte«, SUFOI, 1974. Personlig korrespondance, Ole Henningsen/R. L. Mellen, 1961. Ole Henningsen/Ground Saucer Watch,1981.

Utah-filmen, 1952

Af Kim Møller Hansen

Delbert C. Newhouse, officer og cheffotograf i den amerikanske flåde med over 1000 luftfotograferingstimer bag sig, kørte den 2. juli 1952 klokken 11.10 (lokal tid) sammen med sin hustru og to børn fra Washington, D.C. ad hovedvej 30 mod Portland i Oregon. De var netop kørt gennem Tremonton, Utah - en lille by nord for Salt Lake City - da fru Newhouse opdagede en gruppe usædvanlige objekter på himlen. Hun gjorde manden opmærksom på dem, og Delbert Newhouse kørte straks ind til siden, parkerede vognen og steg ud for bedre at kunne studere fænomenet. Det tog ham kun brøkdele af sekunder at indse, at han var tilskuer til et højst usædvanligt skuespil: 12-14 skiveformede objekter tumlede omkring på himlen i en usammenhængende formation i ca. 10.000 fods højde (3.000 m). De lignede ingen af de fly, Newhouse tidligere havde set eller fotograferet.

Newhouse greb sit 16 mm Bell & Howell filmkamera, der lå i en kuffert, og tog 1.200 billeder af de skinnende objekter. Filmens varighed er ca. 75 sekunder. Der var ingen referencegenstande over horisonten, så han var ude af stand til at anslå størrelsen, hastighed og afstand.

Newhouse fortæller, at et af objekterne ændrede kurs mod øst og fortsatte væk fra resten af gruppen, der forsvandt i den vestlige horisont. Han holdt kameraet stille og lod det enlige objekt passere forbi kameraets synsfelt og opfangede det igen bagefter på dets kurs mod øst. Dette gentog han tre gange.

Flåden og luftvåbnet uenige!

Ingen andre optagelser af UFOer er formentlig nogen sinde blevet udsat for så strenge og omfattende undersøgelser af militære myndigheder. Den amerikanske flådes fotolaboratorium i Anacostia, Maryland, brugte mere end 1.000 arbejdstimer på at analysere filmen, og luftvåbnets fotolaboratorium på WrightPatterson Luftbasen - hjemsted for Blue Book - underkastede også filmen grundige analyser. De to laboratorier opnåede modstridende konklusioner!

Flådens forskere fastslog, at filmen viser intelligensstyrende fartøjer - ikke flyvemaskiner - men vægrede sig ved at omtale dem som rumfartøjer. Luftvåbnet erklærede, at objekterne på filmen kunne være lysreflekser fra en flok måger, og man klassificerede Utah-filmen under "muligvis fugle".

At måge-hypotesen ikke er særlig sandsynlig, fremgår af følgende uddrag fra Blue Book arkiverne, »Memorandum for the record of February 11., 1953«, hvor luftvåbnets manglende videnskabelighed tydeligt skinner igennem:

"... pkt. 3. Luftvåbnets analyser konkluderer, at:

- a. Det er temmelig sikkert, at filmaftegningernes lysstyrke er større end enhver fugls.
- b. Objekterne er ikke balloner.
- c. Objekterne kunne være fly. (Bemærk: Den manglende lyd næsten udelukker fly. Fly i luftduel kan høres i næsten alle højder. Luftrummet over observationsstedet var derudover ikke et forbudt område (for rute-fly m.m.), og det er tvivlsomt, om en sådan flyvning vil blive udført på de ordinære luftruter).

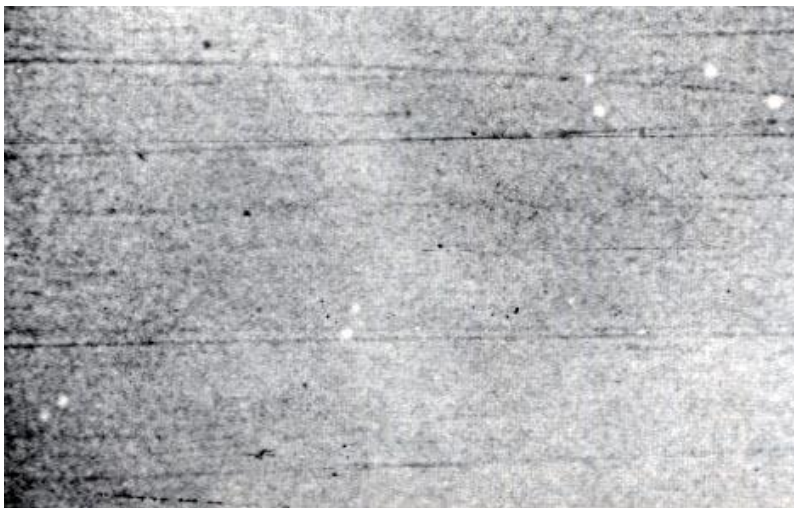
Flådens rapport siger, at objekterne er:

- a. Selvlysende eller selvstændige lyskilder.
- b. Ikke kan være fly eller balloner.
- c. Man kender ingen fugle, der reflekterer tilstrækkelig lys til at kunne forårsage fænomenerne på filmen. Det skal bemærkes, at flådens folk udledte dette af hvert eneste billede på filmen, hvilket tog ca. 1.000 timer. To astronomer, der overværede et af møderne angående filmen, påpegede, at den anvendte analysemetode var forkert, hvorfor hele analysen er værdiløs.

Pkt. 4. Offentliggørelsen af filmen blev diskuteret med oberstløjtnant Johnston og oberst McDuffy, og man besluttede, at filmen skulle offentliggøres uden kommentarer om, hvad den viser, og så håbe, at der ikke bliver stillet spørgsmål vedrørende flådens rapport. (...)

Pkt. 6. Konklusion:

Hvis det anses for tilrådeligt hurtigt at offentliggøre filmen, skal det meddeles, at luftvåbnet ikke med sikkerhed kan identificere objekterne, men at det er temmelig sikkert, at de er balloner eller måger,

hvorfor der ikke vil blive foretaget yderligere efterforskning i sagen. Hvis flådens og luftvåbnets rapporter ønskes offentliggjort, skal det erklæres, at p.g.a. de sparsomme data, de bygger på, vil de være af ringe værdi. Det vil være en temmelig uheldig politik at fortælle, at flåden har lavet en fejl i starten af sine analyser. (. . .)”

Memorandumet anbefalede, at der blev udført en række forsøg - bl.a. med at fotografere måger, balloner og fly i sollys - for at afgøre, om UFOerne var måger, fly eller lignende. Anbefalingen blev aldrig

efterkommet, og sagen blev droppet. Muligheden for måger eller fly forblev åben.

Pressen havde imidlertid fået nys om sagen, og luftvåbnet med kaptajn Ruppelt i spidsen planlagde en pressekonference, hvor Utah-filmen skulle vises og ”forklares”. Den blev heller aldrig til noget. Ifølge Ruppelt fordi de militære myndigheder mente, at mågeteorien var lige lovlig tyndbenet. Blue Books mågeteori dukkede senere op igen denne gang i Condon-rapporten.

Kvalificeret filmanalyse

Dr. Baker har også undersøgt Utahfilmen og er noget frem til følgende:

- Aftegningerne på filmen er små og relativt skarpe, men uden en baggrund er de svære at identificere.
- Der er en generel tendens til, at objekterne bevæger sig parvis (se fig. 9 og 10).
- Hvis objekterne befinder sig i en afstand på 2.000 fod (600 m), fløj de med en hastighed på 9 miles/t (15 km/t) og udøvede en indbyrdes tiltrækningskraft på 0.25 g. Det enlige objekt, som bevæger sig tværs gennem synsfeltet, vil have en hastighed på 54 miles/t (85 km/t).
- Selvom aftegningerne er skarpe, er det svært at beregne nogen konsekvent flad eller elliptisk form.
- Objekterne bevæger sig ikke, som en flok højtflyvende fugle gør.
- Der er en stigen og falden i lysstyrken, men dette foregår uden påviselige perioder, som f.eks. fugles basken med vingerne ville medføre.
- Man kan ikke se nogen cumuluskyer på himlen, som kunne røbe tilstedeværelsen af en termisk opdrift.

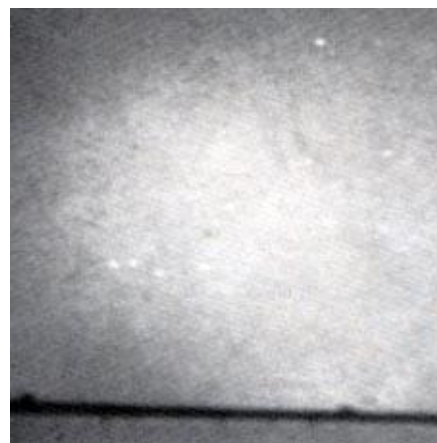
Dr. Baker konkluderer: ”De filmoptagelser af fugle på forskellige afstande, som jeg har lavet, har ingen lighedspunkter med Utah-filmen. Jeg mener derfor ikke, at fuglehypotesen er særlig tilfredsstillende, og klassificerer derfor de observerede og filmede objekter som anormale fænomener”.

Hvad var Utah-UFOerne?

I kaptajn Ruppelts bog »The Report on Unidentified Flying Objects« finder man på side 224 denne interessante oplysning:

”Efter jeg forlod luftvåbnet, mødte jeg Newhouse og havde en to timer lang samtale med ham. Jeg har talt med mange UFO-observatører, men få har gjort et så dybt indtryk på mig. Jeg erfarede, at da han og familien første gang så UFOerne, var de nær ved bilen - meget nærmere end da han tog filmen. For at bruge Newhouse egne ord: ’Hvis de var på størrelse med et B-29 fly, var de i 10.000 fods højde’. (3.000 meter).

Og Newhouse og familien havde studeret objekterne omhyggeligt. De lignede ’to tallerkener lagt mod hinanden!’ Newhouse nøjedes ikke med at tro, UFOerne var skiveformede; han vidste, at de var det, for han havde set dem klart og tydeligt. Jeg spurgte ham, hvorfor han ikke havde fortalt dette til officeren, der interviewede ham. Hertil svarede han, at det havde han også. Så huskede jeg, at jeg havde givet officeren en liste over de spørgsmål, jeg ønskede Newhouse skulle besvare. Spørgsmålet

'Hvordan så UFOerne ud?' var ikke iblandt dem; for hvem tænker på at spørge om UFOernes udseende, når man har en filmoptagelse af dem? Hvorfor officeren ikke videregav denne interessante oplysning til os, vil jeg sikkert aldrig få at vide."

I Utah-sagen havde luftvåbnet et vidneudsagn fra et troværdigt vidne (og ekspert i luftfotografering), et andet voksent vidne (hans hustru) og en filmoptagelse af de observerede UFOer, men kunne eller ville ikke seriøst tage den mulighed i betragtning, at de observerede UFOer var virkelige.

Kilder:

1. »Symposium On Unidentified Flying Objects«, 29. juli 1968.
2. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, 1977.
3. »The UFO Handbook«, Allen Hendry, 1979.
4. »UFOs - Explained«, Philip J. Klass, 1974.
5. »UFOs A Scientific Debate«, red. Carl Sagan & Thornton Page, 1972.
6. »The UFO Controversy In America«, David Michael Jacobs, 1975.

Monguzzi, 1952

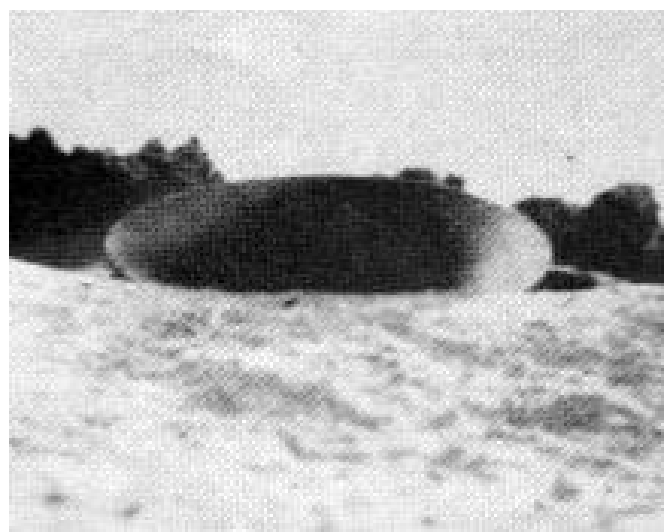
Af Kim Møller Hansen

Nærobservationer af 3. grad har vi hørt om før, men billeder af et landet UFO hører til det helt usædvanlige. Ingeniøren Giampiero Monguzzi fik chancen under en vandring i Alperne i juli 1952. Han fik 7 skarpe billeder af objektet. På to af dem kan man oven i købet se en lille ufonaut iført en sølvglinsende rumdragt. Monguzzis fotografiske beviser har gjort et så stort indtryk, at billederne så sent som i 1979 blev fremlagt for FN i et forsøg på at overbevise FN om ufo-sagens vigtighed.

Den 30. juli 1952 befandt den 26-årige ingeniør Giampiero Monguzzi og frue sig i Norditalien for at besøge en udstilling i Vampo Frasca. Ægteparret ville benytte lejligheden til at se nærmere på omgivelserne og besluttede at foretage en udflugt næste morgen. De tilbragte natten på herberget Marinelli og tidligt om morgenen den 31. juli begyndte de den lange og anstrengende vandretur til Scerscen-gletscheren i Bernina bjergmassivet på grænsen mellem Italien og Schweiz. Ingen af dem var i træning, men omsider nåede de den øverste gletscherkant, hvor der blæste en kold og skarp vind.

Her så Monguzzi et mærkværdigt fartøj 100-200 meter borte. Han blev blændet af sollysreflekser fra sneen og gik et par meter nærmere, og kunne pludselig ikke høre vindens susen mere. Han kunne se sin kone bevægelæberne, men ikke høre hvad hun sagde. Skrækslagen hev Monguzzis kone ham tilbage, og de skjulte sig bag et klippefremspring.

Objektet var skiveformet med en diameter på 10-12 m og 2 m i højden, og fra overdelen stak der en lang antenne ud. Stor blev ægteparrets forfærdelse, da der pludselig dukkede en skikkelse op ved siden af objektet. Det menneskestore væsen var iført en metalglinsende rumdragt og en hjelm, og på ryggen havde det en slags rygsæk, hvor der også sad en antenne.

Monguzzis første billede af objektet, da det lægger an til landing i Bernina-passet den 31. juli 1952. Billedet er taget med et Kodak Retina 1 kamera, Schneider-objektiv 1:3, 5, bl.8, 1/500 sek., Ferrania 21 DIN, 24 x 36 mm.

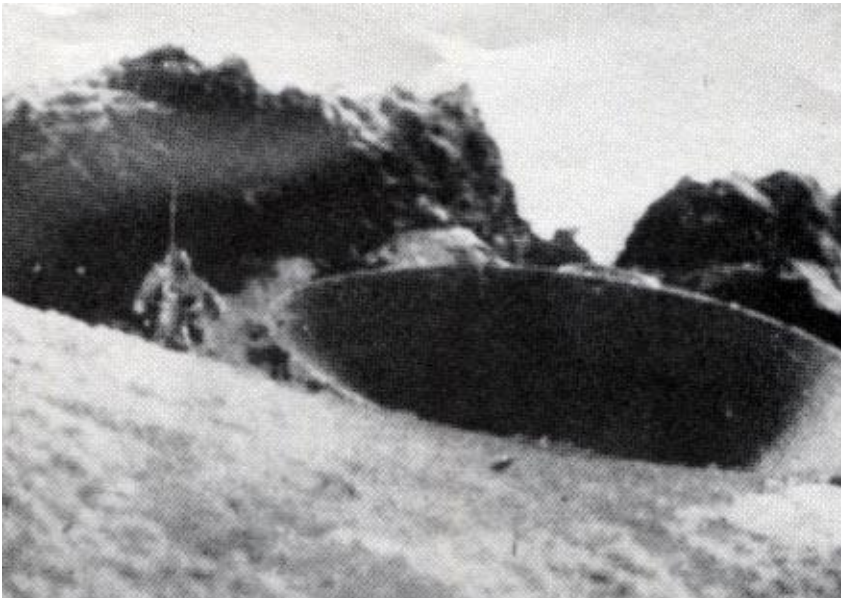

Ingeniør Giampieri Monguzzi fotografert sammen med sin søn.

Trods sin ophidselse fik Monguzzi hevet sit Kodak-kamera frem og tog det første af i alt 7 billeder.

Ægteparret kunne fra deres skjul se, at ufonauten gik langsomt rundt om objektet og ligesom inspicerede det. I hånden havde han noget, der lignede en stavlygte. Objektet stod ikke på isen, men svævede omkring en meter oppe. Ufonauten forsvandt bag objektet, som begyndte at vibrere, samtidig med at antennen blev trukket ned. På dette tidspunkt gik det op for Monguzzi, at han igen kunne høre normalt. Objektet begyndte at rotere hurtigere og hurtigere, og steg lodret op, indtil det nåede 10 meters højde. Så forsvandt det med stor hastighed over Bernina-bjergene.

Monguzzi kastede et blik på uret. Klokkeren var præcis 9.27, og det hele havde ikke varet 5 minutter.

Objektet er landet, og til venstre ses piloten iført rumdragt.

italienske aviser sagen på forsiden, og Monguzzi blev tilbudt svimlende summer for rettighederne til billederne.

Monguzzi havde altid drømt om at blive journalist og berømt, så han bad om at få lov til selv at skrive om sin oplevelse i ugebladet EPOCA. Historien blev bragt sammen med billederne, som nu kunne offentliggøres for første gang. Men til Monguzzis store fortrydelse var alle billedteksterne ændret, så der stod, at der var tale om fremragende fotomontager med en tallerken og en tinsoldat!

Herefter gik journalisten Alfredo Panicucci hårdt til Monguzzi, og snart faldt tilståelsen. Den 8. november 1952 kunne EPOCA bringe afsløringen under overskriften: »Jeg har opdigtet det hele i håb om at blive journalist«.

Afsløringen fik alvorlige følger for Monguzzi og hans familie. Han blev bl.a. fyret og måtte gå arbejdsløs i omkring 18 måneder.

En brugsanvisning

Ægteparret Monguzzis udflugt til Alperne i juli er ægte nok, men observationsberetningen og billederne blev først skabt meget senere, nemlig den 5. oktober. Denne dag lavede Monguzzi og hans to fætre Mario og Alfredo Gaiani en nøjagtig tredimensionel model af gletsjeren i Bernina-passet.

»Reynolds News« giver denne version af svindelnummerets fødsel:

»Giampiero Monguzzi, en 26-årig ingeniør, var en drømmer. Hver dag efter arbejdstid sad han i sit hjem i Milano og spekulerede på, hvordan han kunne blive berømt. Her fik han pludselig en ide, og i mere end en uge kom han sent hjem fra arbejde. Så blev det hans tur til at holde ferie, og han tog nu til Bernina-passet på motorcykel sammen med sin kone.

På en af spadsereturene, hvor han var alene, tog han et nyrehvervet kamera med sig og tog billeder af de snedækkede bjergtoppe... I oktober afslørede han sin hemmelighed for konen, og de tog omgående af sted til Milano, hvor de opsøgte en agent og fortalte ham om ferien og om den flyvende tallerken... Som bevis fremviste han sine billeder, og agenten var overbevist om, at han stod med verdens mest fantastiske billeder i hånden. Der blev nu

Ægteparret var fast besluttet på at afslutte udflugten, men inden de forlod stedet, gik de op, hvor objektet havde svævet. Hverken objektet eller piloten havde efterladt sig spor i den hårde is.

Straks ved hjemkomsten fremkaldte Monguzzi filmen, men turde af frygt for repressalier fra militæret eller fremmede magter ikke fortælle noget. Først tre måneder senere blev sagen offentliggjort.

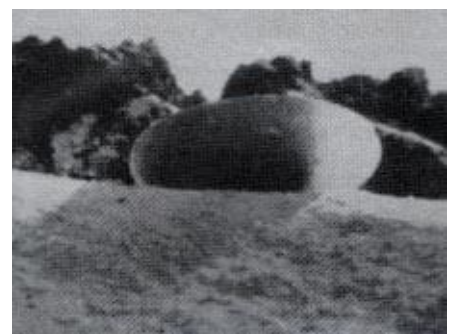
Monguzzi kontaktede den 22. oktober radiostationen »Radio Sera«, som dermed var de første, der kunne bringe sensationen. Næste morgen havde alle større

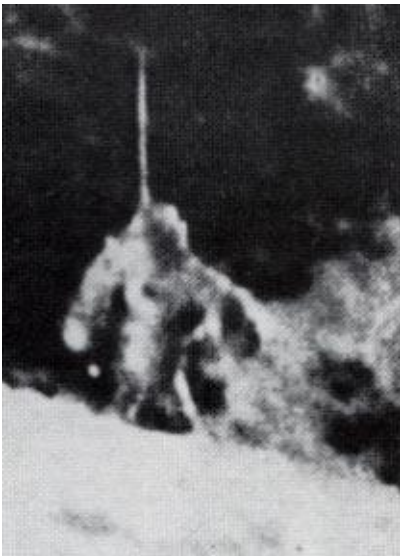
Piloten er begyndt sin inspektion af objektet. Han står med siden til foran objektet til venstre.

Piloten er på vej bag om objektet og skimtes til højre i billedet.

Piloten er vendt tilbage, antennen trækkes ind, og fartøjet er klar til afgang.

Her ses en forstørrelse af piloten fra foto nr.2. Af ICUFON kaldes han "Homo Cosmicus". Bemærk den ret kraftige antenne.

Kraftig forstørrelse af billede nr. 3. Piloten står med siden til, og man ser hans rygsæk og store støvler. I hånden holder han ifølge ICUFON en strålepistol.

Fartøjet siger farvel efter et lynvisit på jorden. Homo Cosmicus vender næsen hjemad.

sendt telegrammer til agenter i andre lande, og snart begyndte tilbuddene at strømme ind i en størrelsesorden op til 12.000 pund for billederne alene.

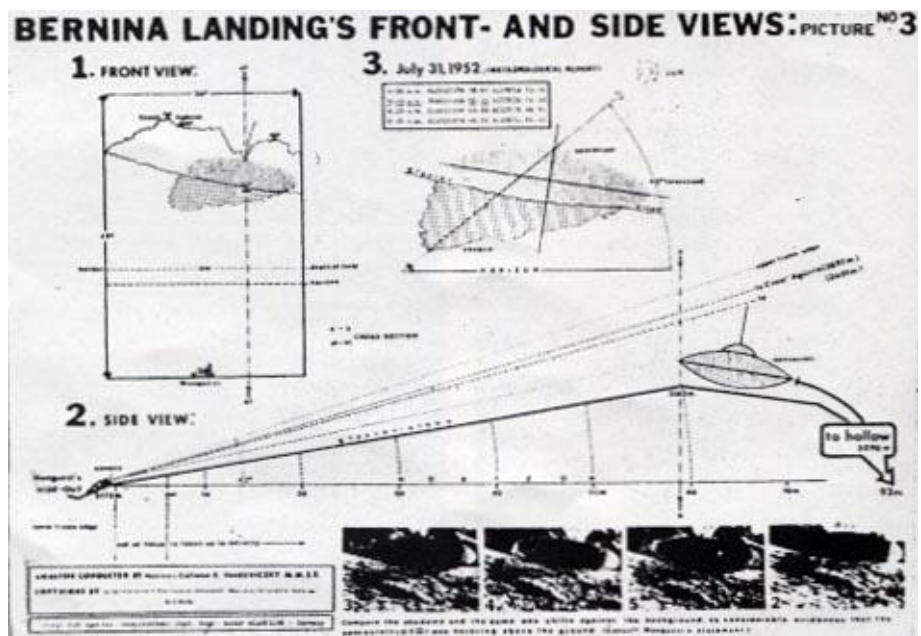
Så en dag, da der indløb et endnu større tilbud fra en interesseret, kunne Monguzzis kone, Pinuccia, ikke holde masken længere. Hun brølede af grin og afslørede så hele historien. Hendes mand, som havde fundet presset vanskeligt at udholde, indrømmede det med et fåret udtryk i ansigtet.

Hans spekuleren derhjemme om aftenen havde givet ham den ide at fremstille en flyvende tallerken. Derfor konstruerede han en lille papmodel på ca. 20 cm i diameter og sammenholdt af tape og lim. Han lavede en lille marsmand, som kun var ca. 6 cm høj, af metal og beklædte ham med uldstof. Derefter konstruerede han med hjælp fra en ven, der havde lavet målestoksforholdet, bjergene omkring Bernina-passet i modellervoks.

Han anbragte det hele på jorden og dækkede jorden med hvid kalk for at få snevirkningen frem. Derefter gravede han et hul til sig selv, så kameraet kunne komme under planet af den falske gletsjer, og så tog han billederne."

Upålidelig dokumentation

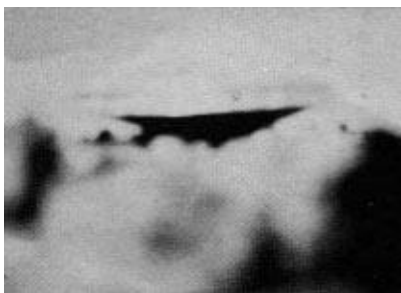
Med de grundige omtaler af afsløringen allerede i 50'erne skulle man mene,

Denne tegning viser VonKeviczky's beregninger vedr. synslinjer og målestoksforhold. Ifølge VonKeviczky passer alle tal, og han erklærer, at Monguzzi-billederne viser en ægte ufo.

Monguzzis 20 centimeter store papmodel og den lille marsmand. Små genstande med en stor virkning.

Endnu en landet ufo...?

...Nej, endnu en model! Med disse billeder viser Klaus Webner, Vesttyskland, hvor let øjet snydes. Afstand, størrelse, og skarphed bliver uhåndterlige størrelser ved hjælp af lidt kamerasnilde.

at sagen var afsluttet. Men det er imidlertid ikke tilfældet. Sagen har udviklet sig ligesom mange andre svindelsager - som efter et bestemt mønster.

Colman S. VonKeviczky, leder af ICUFON, har sammen med Karl L. Veit (DUIST) og H.C. Petersen (IGAP) i 1978-79 udarbejdet to memoranda stilet til FN's Special Political Committee. Formålet var at overbevise FN's delegerede om, at ufoerne er intergalaktiske rumskibe, og at FN bør oprette en FN-afdeling for ufoforskning og relaterede fænomener.

Blandt de dokumenter, som skal overbevise de FN-delegerede, finder man i begge memoranda Monguzzi-sagen - uden spor af antydning af, at den for længst er opklaret.

Monguzzis lille marsmand ses til venstre for objektet på billede nr. 2 og foran objektet til venstre på billede nr. 3. Det »Blå Memorandum« bringer en analyse af ufonauten på billede nr. 3. Han kaldes for »Homo Cosmicus« og er foruden rumdragt og »ilt« flasker forsynet med en strålepistol (og altså ikke en fredelig stavlygte) til selvforsvar.

VonKeviczky har i det »Grønne Memorandum« på grundlag af billede nr. 3 lavet en detaljeret tegning over størrelsesforhold, synsvinkler m.m. og konkluderer, at alt passer perfekt: Monguzzis billeder er ægte! Tilsyneladende har det ikke undret VonKeviczky, at skyggerne på billederne er for skarpe p.g.a. manglende atmosfærisk sløring, ligesom der på objektets kant er smålyspunkter, der senere har vist sig at stamme fra overskydende lim på modellen!

Ifølge VonKeviczky & Co viser billederne virkelig et stort objekt fotograferet i Bernina-passet. Da det ikke er sandsynligt, at Monguzzi har slæbt en stor model op i Bernina-bjergene og fotograferet den, kan sagen derfor ikke være svindel. Monguzzi har oplevet, hvad han fortæller, og hans tilståelse er fremtvunget under en eller anden form.

Gad vide, hvem der så har lavet den lille ufo-model og marsmanden, som Monguzzi senere viste frem i fuld offentlighed?

Kilder:

Reynolds News, 15. februar 1955: »Flying Saucer Riddle - this is how it was done.«

UFO-NYT sept. 1961 - marts 1962.

Adolf Schneider & Hubert Malthaner, »Das Geheimnis der unbekanntes Flugobjekte«, Bauer Verlag, Feiburg im Breisgau, 1976.

»Grønne Memorandum«, ICUFON, 1978.

»Blå Memorandum«, ICUFON, 1979.

Inforespace, juni 1982.

Cenap-report, nr. 119.

Bentwaters-Lakenheath, 1956

Af Kim Møller Hansen

”UFO-hændelsen den 13.-14. august 1956 ved Bentwaters og Lakenheath i det østlige England er den mest gådefulde og usædvanlige sag i radar-visuel samlingen. UFOens tilsyneladende rationelle, intelligente opførsel antyder en mekanisk opfindelse af ukendt oprindelse som den mest sandsynlige forklaring på denne observation”. - Condon Kommissionen.

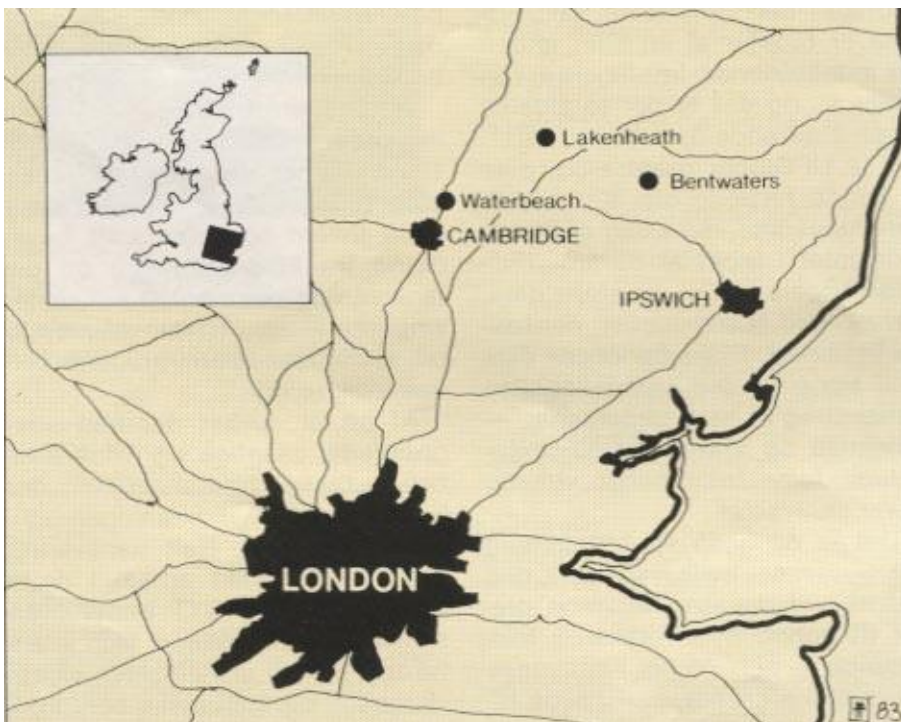
Omkring klokken 21.30 opdagede sergent Whenry et uidentificeret radarmål på radaren på den engelsk-amerikanske flyvebase Bentwaters, der ligger 50 km øst-nordøst for Ipswich. Radarmålet bevægede sig med en hastighed, der svarede til mellem 6.400 og 14.500 km/t og tilbagelagde en lige strækning på 65-80 km fra et sted omkring 40-50 km øst-sydøst for Bentwaters til et sted 25-30 km vest-nord-vest. Radarmålet forsvandt fra skærmen efter 30 sekunders forløb. Det lignede ekkoet fra et normalt fly, bortset naturligvis fra den enormt høje hastighed.

Senere samme aften klokken 22.00 blev der igen observeret et hurtigtgående mål på radaren i Bentwaters. Målet blev sporet over en strækning på 70 km fra et sted 50 km øst for basen. Målet var synligt i 16 sekunder. Hastigheden blev beregnet til at være et sted mellem 6.500 og 20.000 km/t!!! For hurtigt til at være et fly og for langsomt til at være et meteor. Også denne gang lignede radarekkoet det normale. Samtidig med dette observerede folk på selve Bentwaters flyvepladsen et uklart lys, der fløj lynhurtigt hen over flyvepladsen. Piloten i et C-47-transportfly, der i det samme passerede stedet, kunne se lyset tilsyneladende passere under flyet.

Flyet befandt sig i 1200 meters højde, og lysets flyvehøjde blev beregnet til at være mellem 600 og 900 meter.

Eftersom lyset forsvandt i vestlig retning, kontaktede Bentwaters den engelsk-amerikanske flyvebase Lakenheath, vestnordvest for Bentwaters. Her rapporterede man også om en UFO-observation, men uoverensstemmelser i retning og højde gør identificering med Bentwaters-UFOen til rent gæteri.

Lidt senere kom et lysende objekt på en sydvestlig kurs. Det stoppede brat op og strøg derefter mod øst og ud af syne. Dette blev bekræftet af såvel to radarer som personel ude på flyvepladsen. I den originale Blue Book rapport omtales dette således: ”To radarsæt i Lakenheath, GCA-radar (Ground Controlled Approach) og RA TCCradar (Radar Traffic Control Center), og tre observatører på basen rapporterede således i al væsentlighed det samme”. Observatørerne sammenlignede objektets størrelse med en golfkugle i udstrakt arm.

Observationsberetningerne lader formode, at der blev set mindst to objekter over Lakenheath. På et tidspunkt søgte objekterne sammen og fløj i formation. Under disse observationer registrerede Lakenheath Radar Traffic Control Center et objekt 27 km øst for basen. Det foretog rektangulære kursændringer med en hastighed på omkring 960-1300 km/t. Objektet stoppede brat og satte i gang med en utrolig hastighed.

Omkring midnat, medens observationerne var på det højeste, blev chefen

for radarovervågningen på RAF-basen i Neatishead kontakten. Han foranledigede straks en De Havilland Venom natjager opsendt fra den nærliggende jagerbase, Waterbeach, 35 km sydvest for Lakenheath.

Venom-jageren blev ledt på sporet af et uidentificeret radarmål, der imidlertid forsvandt. Et nyt radarmål dukkede op over Bedford, lige nord for Cambridge. Radarkontrollen i Neatishead ledte Venom-jageren mod det nye radarmål, og kort efter kunne navigatøren i jageren se det uidentificerede objekt på flyets egen radar. Objektet var foran flyet. Umiddelbart efter meddelte piloten, at målet var forsvundet fra radarskærmen. Radarkontrollen i Neatishead kunne nu se radarmålet bag flyet. Objektet så ud til at følge flyet, hvorefter det tilsyneladende stoppede. Endnu en Venom-jager blev sendt op. Begge fly måtte imidlertid vende hjem til Waterbeach med uforrettet sag. Det uidentificerede radarmål var simpelthen forsvundet i den blå luft! Helt frem til klokken 3.30 den 14. august blev der sporet ukendte radarmål på radaren i Lakenheath.

En sag dukker op

Det amerikanske luftvåbens UFOstudium udført af et hold videnskabsmænd under ledelse af dr. Edward U. Condon - og derfor kaldet Condon-kommissionen - fik kendskab til observationerne i Bentwaters og Lakenheath i sommeren 1968. Kommissionen modtog et brev fra en mand, som havde gjort tjeneste på radarstationen i Lakenheath i 1956. I brevet gav han mange detaljer fra de begivenheder, som fandt sted 12 år tidligere, men kunne mærkeligt nok hverken huske observationsdagen eller måneden. Gordon David Thayer, som undersøgte radarobservationerne for Condon-kommissionen, skrev en detaljeret rapport om sagen. Rapporten blev bl.a. offentliggjort i september 1971 i det ansete tidsskrift »Astronautics & Aeronautics«. Som kilde benyttede Thayer bl.a.

de originale kortfattede rapporter fra Bentwaters skrevet umiddelbart efter hændelserne og senere arkiveret i Projekt Blue Book. Disse rapporter er forvirrende læsning bl.a. på grund af en sammenblanding af engelsk sommertid og normaltid. Thayer har i det store hele kun brugt disse rapporter til sin rekonstruktion af begivenhederne ved Bentwaters. De mere dramatiske hændelser ved Lakenheath er rekonstrueret på baggrund af oplysningerne i det tilsendte brev selvom der er flere uoverensstemmelser mellem de 12 år gamle oplysninger i brevet og de originale rapporter.

Kritiske røster

Der er fra flere sider rejst berettiget kritik og tvivl omkring hændelsesforløbet og en lang række detaljer, således som Thayer fremlægger dem i sin rapport.

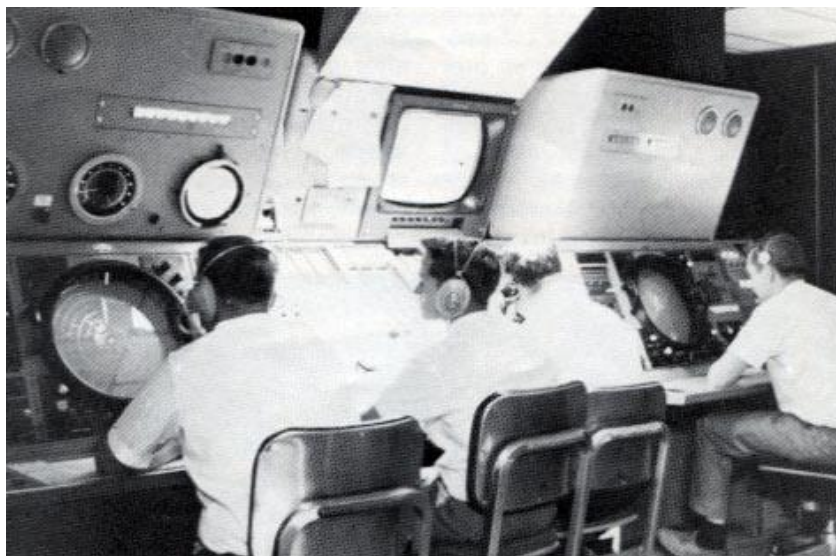
Radareksperten E. P. Hall, der har været direkte involveret i

We saw the UFO

IN The UFO Conspiracy (Spectrum, March 19) you state that the Lakenheath incident was thoroughly investigated by Philip Klass of Aviation Week. How is it that I, one of the main participants, was never approached?

I was chief controller at the main radar station in Norfolk on the night in question. My duties were to monitor the radar picture and to scramble the battle flight, who were on standby 24 hours a day, to intercept any intruder of British airspace not identified. I remember Lakenheath ringing to say there was something "buzzing" their airfield circuit but they couldn't see what it was. I scrambled a Venom night fighter from the battle flight and my controller in the interception cabin took over control of it. The interceptor cabin crew consisted of one fighter controller (an officer), a corporal, a tracker and a height reader. That is, four people as well as myself, could see the object on our radar.

HQ Fighter Command was kept in the picture and a full report made. A senior officer from Air Ministry came down and interrogated me and others. We were told not to discuss it and for 22 years I have kept silent. What puzzles me is, how did the story, garbled as it was, come out?
F H C Wimbledon (RAF ret'd)
Guildford

På den begivenhedsrige nat mellem den 13. og 14. august 1956 blev de uidentificerede radarmål registreret i Bentwaters på en GCA-radar af typen MPN-11A og i Lakenheath på en RATCC-radar af typen CPS.5 samt en GCA-radar af typen CPN-4. I Neatishead benyttede man radarskærme af typen AM ES Type 7. Det viste foto er fra Toronto Center (Canada).

På dette ældre billede fra Toronto Center (Canada) ses forrest to GCA finale scoper (GCA = Ground Controlled Approach) af den type som også blev anvendt af Royal Air Force (RAF). På næste pult ses foroven et GCA search scope.

mellem klokken 21.30 og 22.15 sporede radaren i Bentwaters en stor gruppe svagt afgrænsede radarmål, der fløj i omtrent samme retning som de herskende vinde på det pågældende tidspunkt. To T-33 jettræningsfly fra 512. Jagersquadron med premierløjtnanterne Charles V. Metz og Andrew C. Rowe blev sendt op. De gennemsøgte luftrummet nordøst, øst og sydøst for Bentwaters i omkring 45 minutter, men fandt intet. Til gengæld meddelte piloterne, at de kunne se en klar stjerne lige over horisonten øst for Bentwaters - en stjerne som observatørerne på jorden kan have troet var en UFO. Løjtnant Rowe fortalte også, at et fyr omkring byen Orford blinkede gennem en lavtliggende dis langs den engelske østkyst.

Radareksperten C. A. Fowler fik tilsendt Thayers rapport og fortalte, efter gennemlæsningen, til UFOskeptikeren Philip Klass, at falske radarmål er ret almindelige. Han tilføjede, at han var "forbavset over, at »Astronautics & Aeronautics« vil offentliggøre sådan noget vås."

Philip Klass mener, at de visuelle observationer meget vel kan skyldes meteorsværmen Perseiderne (der havde maksimum på dette tidspunkt), der således er blevet fejlfortolket. En anden UFO-skeptiker afdøde dr. Donald Menzel skrev i bogen »UFOs - A Scientific Debate«, at det uidentificerede radarmål, der tilsyneladende forfulgte Venom-jageren, skyldtes et radarsignal, der prellede af mod flyet, ramte et uidentificeret mål på jorden og derefter ramte flyet igen. De to radarmål på radarskærmen i Neatishead var således et direkte ekko fra flyet og et forsinket ekko fra flyet via jorden.

Afslørende vidneudsagn

Den 19. marts 1978 offentliggjorde London »Sunday Times« en artikel om sagen skrevet af UFOlogen Ian Ridpath. Han omtalte både Gordon Thayers efterforskning samt sagens dunkle punkter som beskrevet i Philip Klass' bog »UFOs Explained«. Artiklen fik et nyt vidne frem af busken.

Pensioneret officer i det britiske flyvevåben Freddie Wimbledon fra Guilford i Surrey reagerede på artiklen ved at skrive et læserbrev til både »Sunday Times« og »Flying Saucer Review« (FSR). Ridpath fik derefter nærmere kontakt med Wimbledon, og under deres korrespondance kom der oplysninger for dagen, som sætter BentwatersLakenheath sagen i et helt andet lys.

Wimbledon fortæller bl.a.:

"... Jeg var chef på hovedradarstationen i Norfolk (Neatishead) den pågældende nat. Min opgave var at overvåge radarbilledet og at sende jagerfly op i tilfælde af, at et fjendtligt fly skulle trænge ind i britisk luftrum ... Jeg mødte til tjeneste klokken 23.00 den 13. august og officeren, som jeg afløste, rapporterede ikke noget usædvanligt ... Jeg husker, at Lakenheath telefonerede for at fortælle, at der var noget som 'generede' deres flyveplads, men de kunne ikke se, hvad det var. Jeg sendte en Venomjager fra min kampgruppe op og vores radaroperatør ledte flyet på sporet af objektet. Kort efter meldte piloten: 'Kontakt', og umiddelbart efter lød det 'Judy', hvilket betød, at navigatøren i Venom-jageren selv havde

opstillingen og betjeningen af en lang række radarer i Storbritannien, siger bl.a.: "Vi har altid haft megen vrøvl med falske radarekkoer langs vores øst-kyst... Temperaturinversioner (hvor et varmt luftlag ligger over et koldt luftlag) forårsager, at vore radarer ofte viser hvert eneste skib i Den Engelske Kanal. Flokke af trækkende gæs, ænder og andre fugle er også årsag til mange falske radarekkoer". Hall er i øvrigt fuldstændig uimponeret over radarekkoernes "usædvanlige" opførsel på radarskærmene i Bentwaters og Lakenheath. For ham er det en velkendt oplevelse!

Der var faktisk tegn på unormal udbredelse af radarbølgerne på observationsnatten. Den 13. august

objektet klart og tydeligt på radaren og derfor ikke behøvede videre hjælp fra os. Fa sekunder senere dukkede objektet op bag flyet, og piloten meldte: 'Mistet kontakten, behøver hjælp!'. Han fik at vide, at radarmålet nu befandt sig bagved ham, og jeg sendte endnu en Venomjager op. Før den ankom, forsvandt objektet, idet det tydeligvis steg med stor hastighed uden for vor højderadarsrækkevidde ... Forsvarskom-

De Havilland Venom natjager, der blev sendt ud på UFO-jagt fra basen i Waterbeach.

mandoen blev draget ind i billedte, og en fuldstændig rapport blev udarbejdet. En officer fra forsvarsministeriet kom og interviewede os. Vi blev bedt om ikke at nævne episoden, og i 22 år har jeg holdt min mund. Det, der undrer mig, er, hvorledes historien, fordrejet som den er, kom frem? ... Jeg er særdeles mistænksom over for mange facetter i de første rapporter fra radaroperatørerne i Bentwaters og Lakenheath. I det område vrimler det med falske radarekkoer. Det kræver ikke megen fantasi at forestille sig, at forskellige falske radarekkoer kan minde om et fly med en hastighed på mellem 80 miles og adskillige tusinde miles i timen ... Tilbage er det faktum, at mindst 9 personer på jorden og to piloter havde opmærksomheden rettet mod et objekt, der var tilstrækkeligt 'fast' til at fremkalde et radarekko."

Wimbledon påpeger desuden, at så vidt han husker, så piloten på Venom-jageren ikke det uidentificerede objekt. Det blev kun set på radar. Thayers rapport betegner Wimbledon i det store hele som ren ønsketænkning, ligesom sagens akter i Blue Book arkiverne er behæftet med fejl og mangler.

Freddie Wimbledon mener, at det kun er radarmålet, som blev forfulgt af Venom-jageren, der forbliver uidentificeret, men vil heller ikke udelukke, at dette mystiske radarmål var forårsaget af atmosfæriske forhold eller måske endda tilstedeværelsen af et fjendtligt fly.

Ud fra de foreliggende oplysninger er det således ikke klart, om Bentwaters-Lakenheath sagen stadig kan betegnes som "en af de mest gådefulde og usædvanlige radarvisuelle sager."

Kilder:

1. J. Allen Hynek. »UFO-dokumenteret«. Strubes Forlag ISUFOI, 1974.
2. Philip J. Klass. »UFOs Explained«. Vintage Books, 1976.
3. International UFO Reporter (IUR), august, 1978.
4. UFO Research Review, nr. 3, 1978.
5. Hilary Evans. »UFOs The Greatest Mystery«. Albany Books, 1979.
6. Ronald D. Story. »The Encyclopedia of UFOs«. Dolphin Books, New York, 1980.
7. Margaret Sachs. »The UFO Encyclopedia«. Perigee Books, New York, 1980.
8. Ronald D. Story. »UFOs and the Limits of Science«. William Morrow & Co., New York, 1981.

Antonio Villas Boas, 1957

Af Kim Møller Hansen

I den brasilianske stat Minas Gerais hændte der i oktober 1957 noget ganske utroligt. Den 23-årige farmer Antonio Villas Boas fra Sao Francisco de Sales nær grænsen til staten Sao Paulo oplevede noget så sensationelt som en tvungen, kønslig omgang med en "rumkvinde" - en nærobservation af den mest intime grad!

Den 5. oktober 1957 observerede Antonio Villas Boas sammen med sin bror, Joao, gennem vinduet i soveværelset en blændende, hvid lysstråle, der kom et sted oppe fra himlen, men der var intet at se, der hvor lysstrålen kom fra.

Ni dage senere, da Villas Boas med traktoren var ude på marken for at pløje ved ti-tiden om aftenen, så han i markens nordlige ende en svag, rød lyskugle på størrelse med et bilhjul svæve i ca. 100 meters højde. Lyset var for skarpt til at Villas Boas kunne se direkte på det. Han løb hjem for at hente broderen, men da denne ikke ville gå med, gik Villas Boas alene til marken.

Da han nærmede sig det stationære lysfænomen, satte det pludselig i bevægelse og fløj med stor hastighed til markens modsatte ende.

På denne måde jagtede Villas Boas lyskuglen fra den ene ende af marken til den anden. Efter 20 forsøg på at nå lyskuglen, måtte Villas Boas opgive. Han standsede og betragtede lyset, medens det nu og da udsendte gnister i alle retninger.

Et "forsøgsdyr" indfanges!

Den følgende nat, den 15. oktober, var Villas Boas ved et-tiden om natten igen ude at pløje alene, da han så, hvad han troede var en stor, rød stjerne. "Stjernen", nærmede sig og blev større og større. I løbet af ingen tid befandt et ægformet objekt sig kun 50 meter over traktoren, der lå badet i et skarpt, rødt lys.

Objektet landede foran Villas Boas på tre metalben. En roterende kuppel øverst på objektet skiftede fra rød til grøn, da objektet sagtnede farten. Tre spydlignende tingester stak ud fra objektets front og var oplyst af et rødt fosforescerende lys fra objektets frontlys. Små violette lys var placeret omkring objektet.

Synet skræmte Villas Boas, og han overvejede flugtmulighederne. Objektet nærmede sig traktoren til en afstand af 10-15 meter. Villas Boas gav traktoren gas, men efter at have kørt nogle få meter gik motoren i stå. Tre mænd og en kvinde, alle klædt fra top til tå i tætsluttende, grå dragter, nærmede sig.

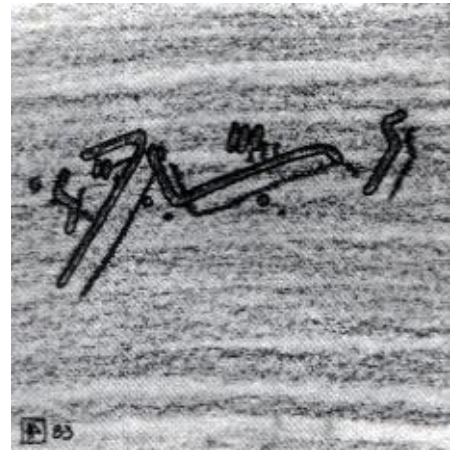
Villas Boas sprang ned fra traktoren og løb det bedste han kunne, men blev straks grebet af humanoiderne og båret ind i det landede fartøj.

Villas Boas blev ført gennem adskillige rum oplyst af et skarpt, hvidt lys og med "metalfarvede vægge". Et rum var møbleret med et "mærkeligt formet" bord og flere rygløse drejestole, alle lavet af "hvidt metal". Hans fem bortførere bar foruden en tætsluttende dragt også en hjelm, der forhindrede ham i at se ansigtstrækkene bortset fra deres "blå" øjne. Fra hjelmen gik der "tre sølvfarvede rør" ned til dragten.

Villas Boas kom til et lille værelse, der kun var møbleret med en slags briks dækket af et

tykt, gråt materiale. Humanoiderne begyndte nu at tage tøjet af ham, hvilket ikke var helt let, da han gjorde kraftig modstand. Han skældte ud, men humanoiderne forstod ham tilsyneladende ikke. De "talte" sammen med nogle mærkelige bjæffende lyde. Villas Boas blev smurt ind i en tyk væske. Humanoiderne satte derefter tykke gummislanger fra en flaske til hans kind og tog dermed en stor blodprøve, hvilket gav ham ar, som kunne ses nogen tid efter. Efter dette gik humanoiderne, og Villas Boas fik tid til at se sig omkring. Han bemærkede en række små metalliske rør i væggen, hvorfra der kom en grå røg, der forsvandt igen. En kvalmende lugt fik ham til at kaste op.

Disse mærkelige tegn så Villas Boas over den dør, som førte ind til rummet der blev brugt til undersøgelsen.

Forførelsen

Efter en god halv time kom en nøgen kvinde pludselig ind i rummet. Hun havde blondt, halvlængt hår, lys hud og store, skråt siddende, blå øjne. Hun nåede ham til skulderen og havde smalle læber, lille næse og små ører, smal talje, "velproportionerede bryster", brede hofter, kraftige lår, normale fingre, fødder og negle. På armene kunne han se fregner. Det mest usædvanlige var hendes trekant-formede ansigt med meget høje, brede kindben, der formede en spids hage. Ikke desto mindre beskrev Villas Boas hende senere, som "den skønneste kvinde jeg nogen sinde har set". Villas Boas gætter på, at den mærkelige røg gav hende mulighed for at ånde i rummet uden hjelmen på.

Døren gik i, og de var alene. Kvinden omfavnede Villas Boas og gned sig op ad ham. Han glemte helt sin frygt og gengældte kærtegnene med entusiasme. Kvinden kyssede ham ikke, men udstødte mærkelige grynt ligesom fra et dyr. Efter det seksuelle samvær mistede hun interessen for ham, men inden hun gik, pegede hun først på sin mave, så på Villas Boas og dernæst mod himlen, som for at antyde, at hun skulle føde deres barn på en anden planet.

Villas Boas fik sit tøj tilbage og blev vist rundt på fartøjet. Efter at han forgæves havde forsøgt at gribe et af instrumenterne ombord for at få en slags souvenir, blev han ført ud af fartøjet og efterladt på marken. Fartøjet begyndte at stige, lysene blev kraftigere og landingsstellet blev trukket op. Da fartøjet

Den 15. oktober, var Villas Boas ved et-tiden om natten ude at pløje alene, da han så, hvad han troede var en stor rød stjerne. "Stjernen" nærmede sig og blev større og større. Og i løbet af ingen tid landede et ægformet objekt foran Villas Boas. En roterende kuppel øverst på objektet skiftede fra rød til grøn, da objektet sagtede farten. Tre spydlignende tingester stak ud fra objektets front og var oplyst af et fosforescerende lys fra objektets frontlys. Små violette lys var placeret omkring objektet.

var omkring 40 meter oppe, steg lysstyrken, fartøjet begyndte at rotere med en utrolig hastighed, hvorefter det forsvandt i det fjerne så hurtigt som et projektil. Villas Boas opdagede, at han havde tilbragt 4 timer og 50 minutter ombord. I de følgende uger blev han plaget af mærkelige sår på hænder, underarme og ben. Disse sår blev violette, når de helede og efterlod ar.

Erotisk fantasioplevelse?

I november 1957 henvendte Villas Boas sig pr. brev til journalisten Joao Martins, der i avisen »O Gruzeiro« havde efterlyst UFO-vidner. Få måneder senere kom Villas Boas i kontakt med den kendte nu afdøde, UFO-forsker Dr. Olavo Fontes fra Rio de Janeiro.

Villas Boas blev interviewet og krydsforhørt af både Martins og Dr. Fontes, men hans beretning kunne ikke pilles fra hinanden.

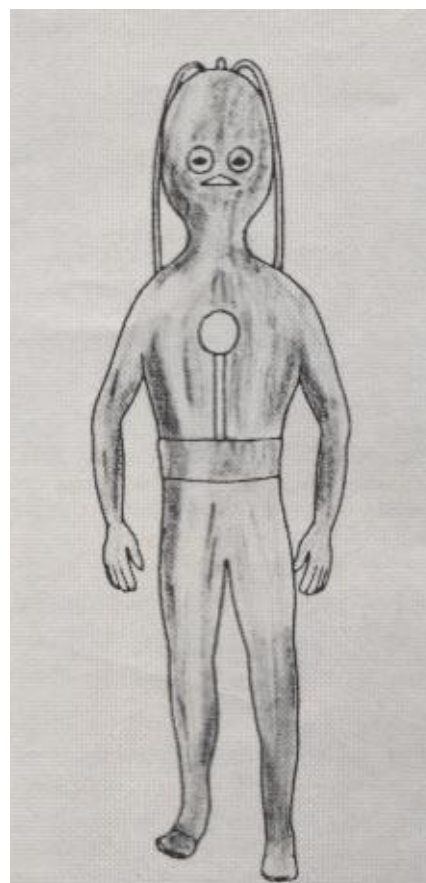
Dr. Fontes' medicinske undersøgelse af Villas Boas afslørede arrene på kinden og en tilsyneladende forgiftning, der kunne skyldes radioaktiv stråling.

Dr. Fontes fæstnede stor lid til Villas Boas beretning, fordi han virkede så ærlig og mentalt i topform. Fontes påpegede dog, at beretningen var så stærkt prydet med fantastiske detaljer, at Villas Boas enten måtte have en bemærkelsesværdig god visuel hukommelse eller også være en udspekuleret løgner.

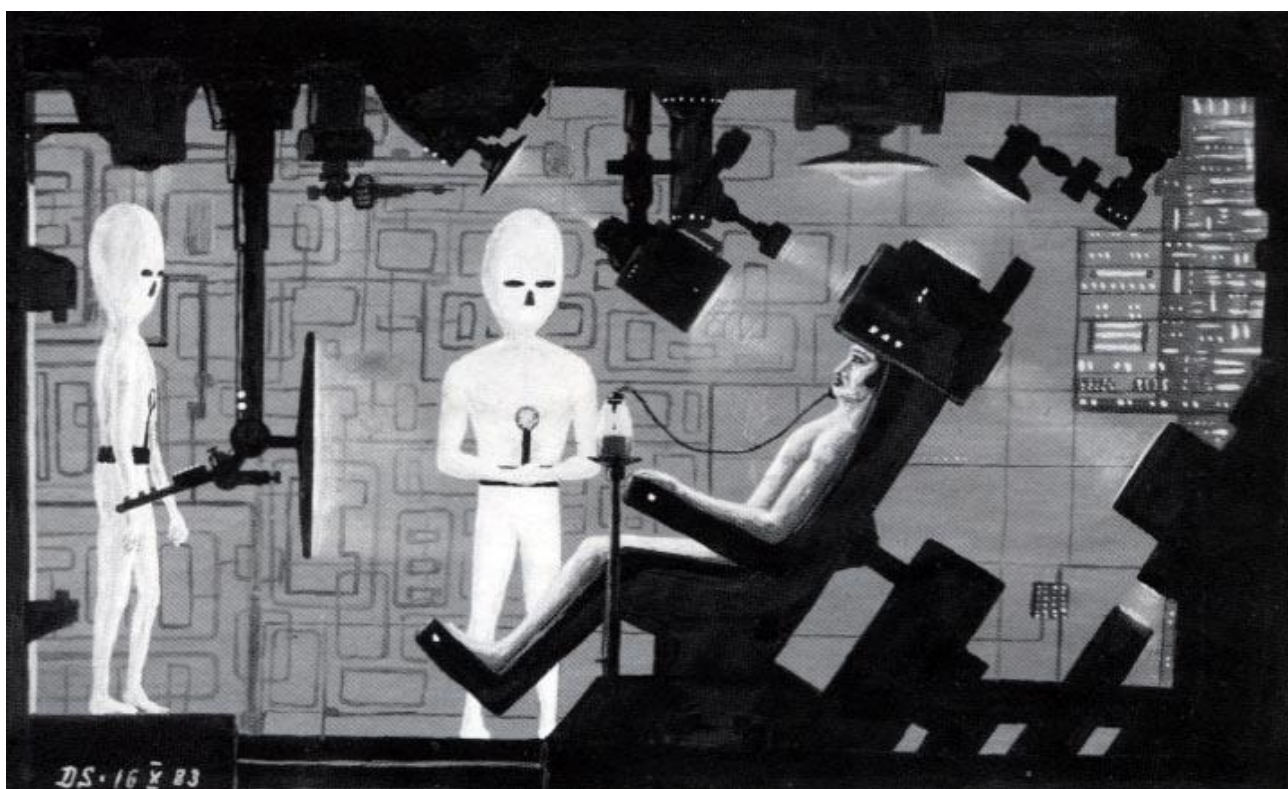
Mag.art. i folkløristik, Age Skjelborg, analyserer i bogen »På sporet af UFO-nauten« Villas Boas-sagen ud fra et regionalt-socialt mønster og raceopfattelsen i den pågældende del af landet.

Skjelborg mener, at forudsætningen for Villas Boas' oplevelse skal søges i hans egen situation i familien på den kollektive landbrugsbedrift. Som ungkarl færdedes han blandt sine to gifte brødre og svigerinder samt sine forældre. Han arbejdede dag og nat. Under søvnmangel indtræder der en række behagelige ofte erotiske fantasier hos mænd og ofte som regulære synsoplevelser.

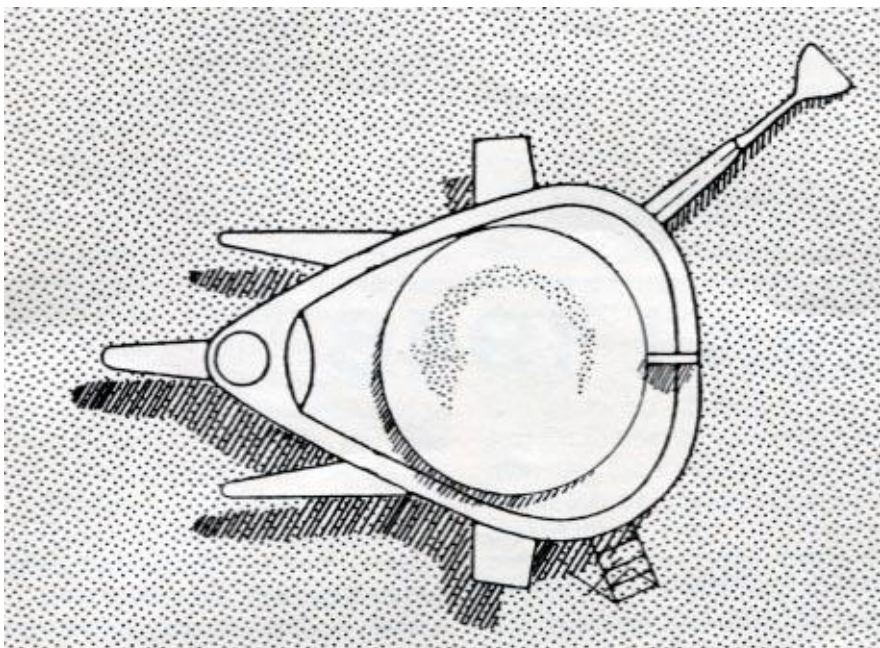
Vor tegner har her forestillet sig, hvad Villas Boas oplevede, da han blev taget ombord i en UFO og undersøgt på kryds og tværs.

Humanoiderne, som tog Villa Boas ombord i objektet, var klædt i sølvfarvede dragter og grå hjelm. Midt på brystet fandtes en rød plet. Fra hjelmen udgik sølvfarvede slanger og på fødderne bar de sko med opadgående skosnuder.

”Rumkvinden” lignede ifølge Skjelborg mest af alt en spændende afart af guarankvinden (europæerindianer) - med blond hår, blåøjne og lys fregnet hud - en eftertragtet kvindetype i dette område. Efter Skjelborgs opfattelse er ”rumkvinden” et fantasiprodukt, men en vigtig del af en ung mands seksuelle virkelighed... Men for Villas Boas har oplevelsen været ”sand”.

Objektet som Villas Boas så, er her tegnet skematisk, set ovenfra. Han anslår selv at objektet var ca. 11 meter langt og syv meter i bredden ved bagpartiet. Det cirkelrunde midt på fartøjet var roterende.

Hvad der siden hændte

For et par år siden fik det amerikanske Center for UFO Studies tilsendt et bånd med et brasiliansk TV-show fra 1978 (på portugisisk, med oversættelse) hvori Antonio

Boas for første gang i 21 år optræder offentligt. Det viser sig at han nu er dr. Villas Boas, og er en respekteret sagfører i en by ikke langt fra Brasilia. Desuden er han lykkelig gift og far til fire børn. Han besluttede at bryde sin lange tavshed om sagen, fordi han følte sig forurettet over den måde hans oplevelse, og UFO-sagen i almindelighed blev behandlet i pressen. Hans oplevelse er blevet beskrevet i en fransk tegneserie! Hans genfortælling af hændelsen indeholdt ingen modsigelser, men han tilføjede en detalje, som ikke var med i den originale beretning. Kvinden brugte en beholder til at opsamle en sædprøve ved slutningen af deres samvær. Villas Boas går ud fra, at denne prøve er blevet gemt.

Efter showet spurgte Irene Granchi, som er CUFOS' kilde, Antonios' hustru Marlene om hun følte noget særligt ved at vide, at Antonio måske har andet afkom end deres egne fire jordiske børn. Marlene sagde, at hun slet ikke havde noget imod tanken; faktisk ville hun være stolt!

En ting er helt sikker: hvis Antonio Villas Boas blev udsat for stærk stråling i 1957, så har han i hvert fald ikke taget skade i de følgende 23 år af sit liv.

Kilder:

1. Charles Brownen. »The Humanoids«. Neville Spearman, London 1969.
2. Age Skjelborg. »På sporet af UFO-nauten«. Berlingske Forlag. København, 1979.
3. PROBE Update, Sept. 1980.
4. Ronald D. Story. »The Encyclopedia of UFOs«. Dolphin Books, New York, 1980.
5. Margaret Sachs. »The UFO Encyclopedia«. Perigee Books, New York, 1980.

Kelly-Hopkinsville, 1955

Af Kim Møller Hansen

Kelly er en lille samling huse 11 km nord for byen Hopkinsville i staten Kentucky, USA. Natten mellem den 21. og 22. august 1955 var en gård i Kelly skueplads for en begivenhed, der, hvis den har fundet sted, er fuldt på højde med de senere års gruopvækkende biograffilm. En hårrejsende beretning fra virkelighedens verden, hvor 11 jordbundne landbeboere belejres af ”småfolk” med store lysende øjne og klo-lignende hænder.

Kelly-Hopkinsville-sagen behandles i dr. J. Allen Hyneks bøger, - men det skyldes ikke, at han selv var involveret i sagens efterforskning. Et par måneder efter at hændelsen havde fundet sted, var dr. Hynek optaget af at oprette 12 satellitsporingsstationer rundt omkring i verden og havde meget begrænset tid tilovers til UFO-forskning. Der skete imidlertid det, at en af de elektromekanikere, der var ansat til at arbejde på krystalurets tidsindstillingsmekanisme på Baker-Nunn satellitkameraerne, var en vis Andrew (Bud) Ledwith.

Ledwith havde været tekniker og speaker på radiostationen WHOP i Hopkinsville. Om morgenen lige efter Kelly-hændelsen startede Ledwith sin egen grundige undersøgelse af den tilsyneladende absurde sag. Dr. Hynek har således i første omgang fået hele historien fra Ledwith, deriblandt underskrevne erklæringer fra alle de voksne vidner, vidnernes originale skitser af humanoiderne og Ledwiths tegning af humanoiderne på basis af alle skitserne.

Da Bud Ledwith mødte på radiostationen den 22. august om morgenen, hilste alle ham med ordene: ”Har du ikke set de små grønne mænd endnu?” Han forhørte sig og fik en svævende beretning om nattens hændelser. Da han kom i tanke om en artikel i et tidsskrift, om den måde tegnere fra politiet rekonstruerer ansigtstræk efter vidners beskrivelse, besluttede han at udrede tilfældet. Ledwith havde engang gået på kunsthøjskole og regnede med, at han måske kunne få lavet nogle tegninger.

Ledwith tog Mike Lackey fra radiostationen med sig for at have et vidne, som kunne se og lytte og overbevise sig om, at Ledwith ikke påvirkede eller stillede ledende spørgsmål til de mennesker, han interviewede.

Bud Ledwith og Mike Lackey drog straks afsted til Gaither McGehe's gård, der blev lejet af familien Sutton. Af husets 8 voksne havde de 7 set de skræmmende væsner. De 7 vidner blev interviewet i tre grupper.

Glennie Lankford, Vera Sutton og Alene Sutton blev interviewet om morgenen (i 3 timer!). Billy Ray Taylor, som siden klokken 8 havde været på jagt sammen med en nabo, blev interviewet om eftermiddagen. De øvrige mænd, Lucky Sutton, J.C. Sutton og O.P. Baker, der trods den foregående nats dramatiske begivenheder havde været på en endags tur til Evansville, Indiana, for at købe redskaber til gården, blev alle interviewet om aftenen omkring klokken 20.30 umiddelbart efter at de var kommet hjem og før, de havde lejlighed til at diskutere hændelsen med de andre.

Om aftenen den 21. august 1955 befandt følge personer sig på gården i Kelly.

Fru Glennie Lankford, 50 år, enke efter sin anden mand, Oscar Lankford.

Elmer ("Lucky") Sutton, 25 år, fru Lankfords søn med sin første mand, Tillman Sutton.

Vera Sutton, 29 år, hans hustru.

J.C. (John Charley) Sutton, 21 år, fru Lankfords søn fra første ægteskab.

Alene Sutton, 27 år, hans hustru.

Lonnie Lankford, 12 år.

Charlton Lankford, 10 år.

Mary Lankford, 7 år, fru Lankfords 3 børn fra andet ægteskab.

Billy Ray Taylor, 21 år, Lucky's gode ven.

June Taylor, 18 år, hans kone. Hun var for skrækslagen til at turde se på de små væsner, og er således ikke øjenvidne.

O. P. Baker, 30 eller 35 år, bror til Alene Sutton.

Gæster i mørket

Ved 19-tiden søndag aften den 21. august, 1955 gik en ven af familien Sutton, Billy Ray Taylor, ud til gårdbrønden for at få noget vand. Medens han drak det kølige forfriskende vand, så han til sin store forbavselse et stort selvskindende objekt med en hale i alle farver lande i et udtørret flodleje nær ved gården. Taylor gik straks ind og fortalte de øvrige om den landede UFO, men hans rapport blev omgående affærdiget, og han blev lettere til grin. Ingen gad at gå ud til det formodede landingssted, da det nok bare var et stjerneskid, Taylor havde set. Mindre end en time senere blev husets beboere alarmeret af hundens voldsomme gøen ude på gårdspladsen. Familiens "overhoved" Lucky Sutton og Taylor gik til køkkendøren for at se hvem det var, der kom. En lille "lysende" mand med umådeligt store øjne og med armene strakt i vejret over hovedet "som om han blev holdt oppe af en røver" nærmede sig langsomt huset.

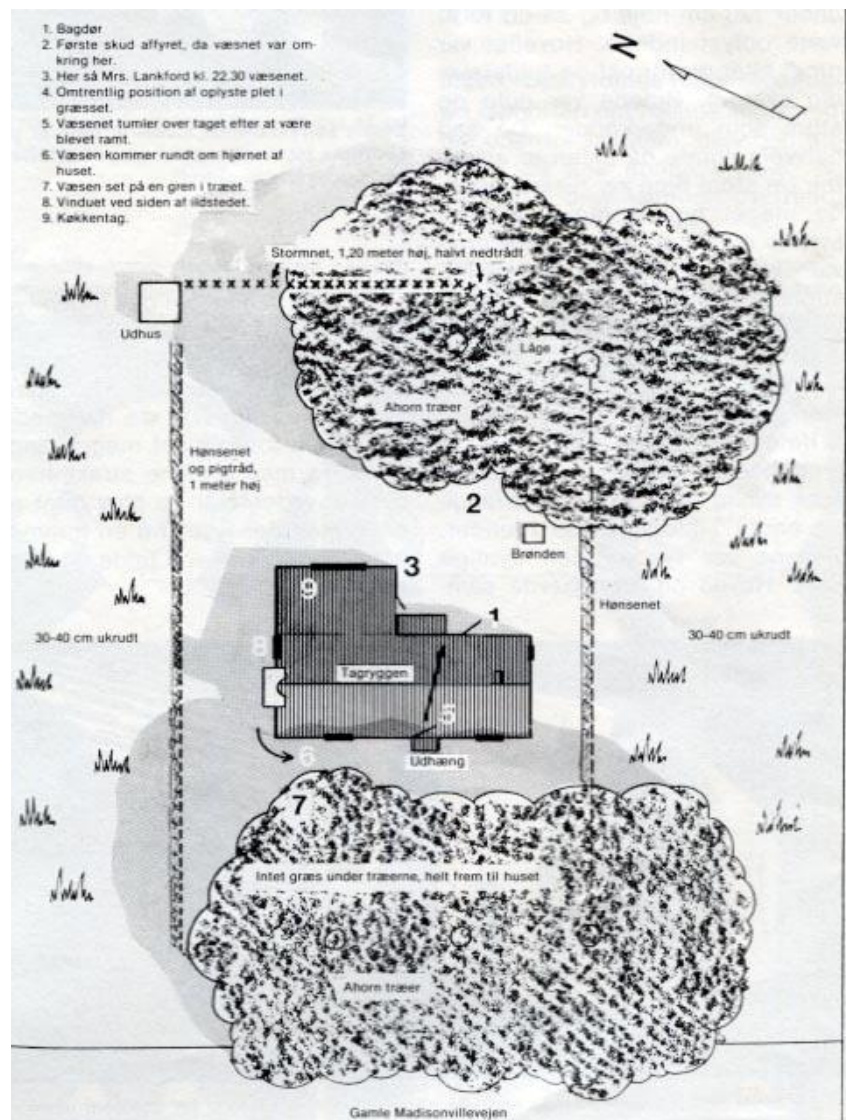
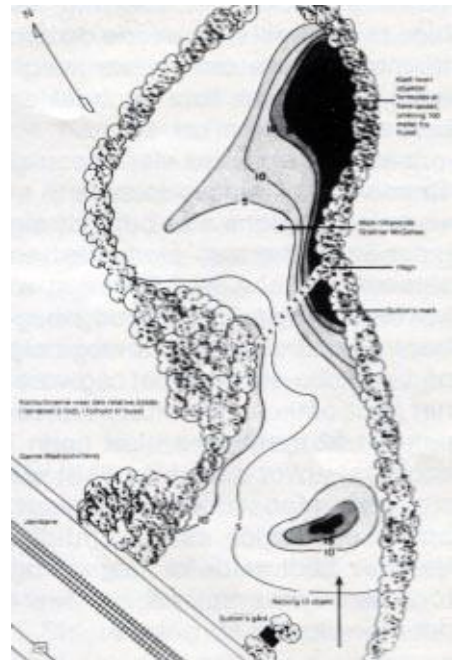
I denne del af landet vil folk, der lever under økonomiske og sociale forhold som disse vidner, "skyde først og spørge bagefter". Og det var netop hvad Lucky Sutton og Taylor gjorde. Bevæbnet med henholdsvis et haglggevær og en salonriffet skød de begge, da den "lille mand" var ca. 6 meter fra huset. Lyden var "præcis som om man havde skudt ind i en spand". Den besøgende tumlede hurtigt omkuld og for derefter ud i mørket.

De to mænd var knapt nok kommet ind, da den samme eller en anden gæst kom til syne ved vinduet

- og øjeblikkelig blev beskudt gennem ruden. Skodden har stadig et minde (et skudhul) fra dette angreb på den indtrængende. Lucky Sutton og Taylor gik ud for at se, om de havde dræbt den ubudne gæst. Pludselig så Lucky en klotignende hånd bag Taylor række ned og røre ved Taylors hår, da han et øjeblik standsede under et lille udhæng på taget. Taylor blev hevet ind i huset, og Lucky affyrede haglggeværet mod væsnet, der forsvandt fra taget.

Et andet væsen blev opdaget på en gren i et træ i nærheden, og endnu et dukkede pludselig op omkring hushjørnet. Selvom de blev ramt direkte, svævede de ned til jorden (som om de var vægtløse), sprang op som en bold og tumlede bort i mørket.

Især en hændelse viser de små væsners tilsyneladende evne til at "svæve". Medens alle befandt sig indendørs, hørtes pludselig en skraben eller banken fra taget af køkkenet. Mændene løb ud i baghaven og så et væsen bevæge sig på taget. De skød på det, og væsnet faldt omkuld. Derefter "svævede" det 12 meter ned til et hegn i baghaven, hvor det så ud til at slå sig ned. Men fristen blev

kort. Lucky og Taylor skød samtidig. Væsnet faldt ned fra hegnet og forsvandt lynhurtigt på alle fire i det høje ukrudt.

Gæsternes udseende

De spøgelsesagtige skikkelser var under 120 cm høje og så ud til at være oplyst indefra. Hovedet var rundt eller ægformet og fuldstændig skaldet. øjnene var gule og store som underkopper. De sad halvvejs omme på siden af ansigtet. De store øjne var tilsyneladende meget lysfølsomme, for det syntes som om det i højere grad var lyset fra gården end riffelkuglerne, der forhindrede væsnerne i at trænge ind i huset. Munden var en sprække, der strakte sig fra øre til øre, og ørerne var kæmpestore og elefantlignende.

Ifølge kvinderne var kroppen tynd med en formløs, lige figur og uden synlig hals. Armene var lange og endte i klo-lignende hænder. Benene var tynde uden synlige knæ. Hoved og krop havde samme farve, der beskrives som sølvskinnende. Lysudstrålingen fra kroppen blev kraftigere, hver gang de blev beskudt eller råbt efter, som om støj påvirkede lysudstrålingen.

De små skikkelser gav ingen lyd fra sig, når de gik eller faldt. Underskoven raslede, når de gik igennem den, men der var ingen lyde af fodtrin. Når de nærmede sig huset, foregik det meget langsomt og med armene strakt frem over hovedet. Når de blev ramt af en kugle eller lyset fra en lommelygte, lod de armene falde og flygtede på alle fire.

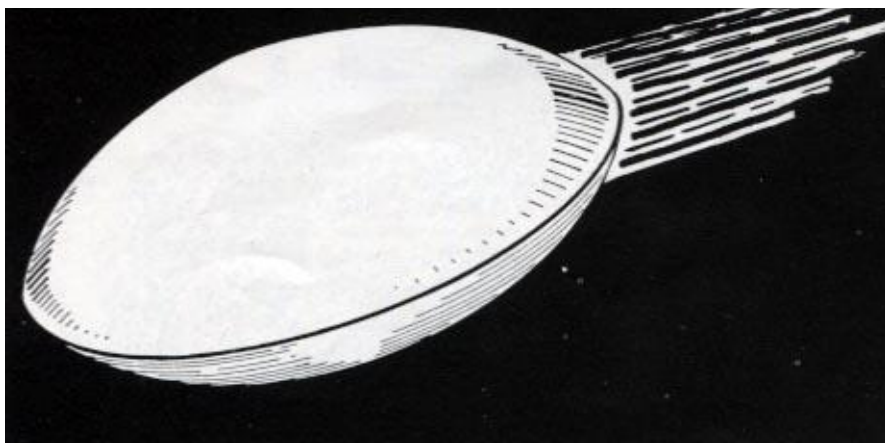
De fremstrakte arme med klolignende hænder har umiddelbart mindet om en angrebsposition, men kan lige så godt have været en fredelig gestus for at vise, at de var ubevæbnet. De små væsner udviste på intet tidspunkt voldsom adfærd. De gjorde ingen forsøg på at trænge ind i huset, men stod blot og stirrede indtil de blev skræmt væk. Flere gange, når lyset foran og bag huset blev slukket, nærmede de sig fra alle sider.

Flugt over stok og sten

Intet syntes at gøre disse Kentucky-landmænd så modløse som deres virkningsløse skydevåben, og snart var hele familien samlet i huset bag aflåste døre. Af og til kom de besøgende igen til syne i vinduerne.

Efter omkring 3 timers forløb besluttede familien, at de havde fået nok af denne ensidige belejring, og idet de åbenbart tog en hurtig beslutning, stuede alle husets beboere sig sammen i to biler og drog i retning mod Hopkinsville og politiet. Da var klokken 23.00. Eftersom det kræver en del at pakke 11 mennesker sammen i to biler sent om aftenen og suse afsted de ca. 11 km til politistationen for at bede om hjælp, giver det en slags begreb om den frygt, der må have grebet familien på det tidspunkt.

Politichefen i Hopkinsville, Russell Greenwell, vicesherif George Batts, sergent Malcolm Pritchett og Russell Ferguson, Jr., G.W. Riley og Simpson fra Kentucky State Police samt en fotograf fra den lokale

UFOen, som Billy Taylor så lande tæt ved gården omkring en time før der kom ubudne gæster. Tegnet af Bud Ledwith.

Denne sølvskinnende model er baseret på Ledwiths tegninger og vidnernes beskrivelser. Ophavsmand ukendt.

avis »Kentucky New Era« fulgte med familien tilbage for at undersøge sagen nærmere og i værste fald - tage kampen op med de ukendte.

På turen ud til gården bemærkede en af politifolkene ved restauranten »Shady Oaks« en »mærkelig meteorsværm, der kom fra sydvest med retning mod Suttons gård«. Meteorerne frembragte en »hvislende eller hvinende lyd«, da de passerede henover.

Politiet undersøgte området med blinken af lys og

udfoldelse af voldsomt røre, men fandt intet. Der var ingen spor efter de "små mænd" eller UFOen. Imidlertid fandt politiet skudhullerne, og politichefen Greenwell udtalte senere, at "noget skræmte disse mennesker, noget hinsides deres fatteevne". Han understregede, at "Disse mennesker hører ikke til den slags, der normalt render til politiet efter hjælp. Når de føler sig truet, griber de deres våben."

Og Kentucky-landmændene var virkelig skræmt. Billy Ray Taylor havde ifølge politifolkene en puls på 140, hvilket er 2 gange det normale. De garvede politifolk var heller ikke stolte af situationen. Da en af dem kom til at træde en kat på halen, skreg katten op, og som Greenwell fortæller: "Aldrig har jeg set så mange pistoler blive trukket så hurtigt."

Da alt var mørkt og roligt, og eftersom politiet intet kunne finde, vendte de ved to-tiden tilbage til Hopkinsville. Undersøgelserne skulle så genoptages, når det igen blev lyst.

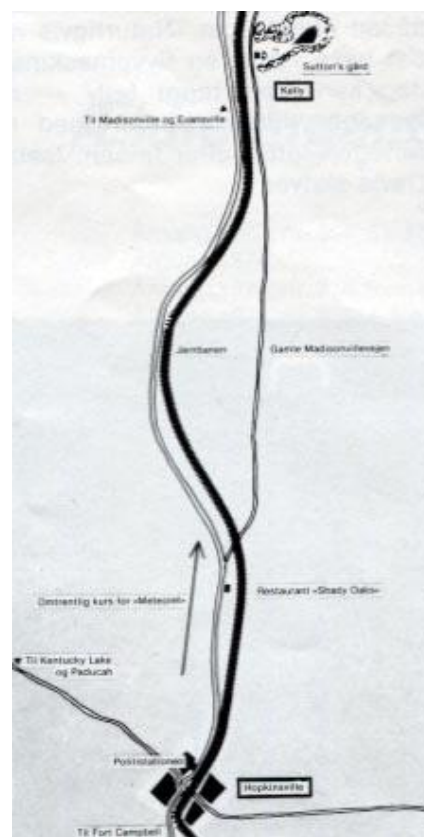
Men var mareridtet forbi?

Omkring klokken 2.30, da alle var gået til ro, bemærkede Glennie Lankford, der lå i sin seng med ansigtet vendt mod vinduet, noget lysende ved vinduet. En lille skikkelse, som holdt de små kloglignende hænder op mod ruden, stod ganske stille og stirrede med store lysende øjne ind ad soveværelsesvinduet.

Morgenen efter den hårrejsende augustnat lavede tekniker og speaker ved radiostationen WHOP, Andrew (Bud) Ledwith, sammen med øjenvidnerne Glennie Lankford, Vera Sutton og Alene Sutton denne tegning af Kelly-Hopkinsville skabningen.

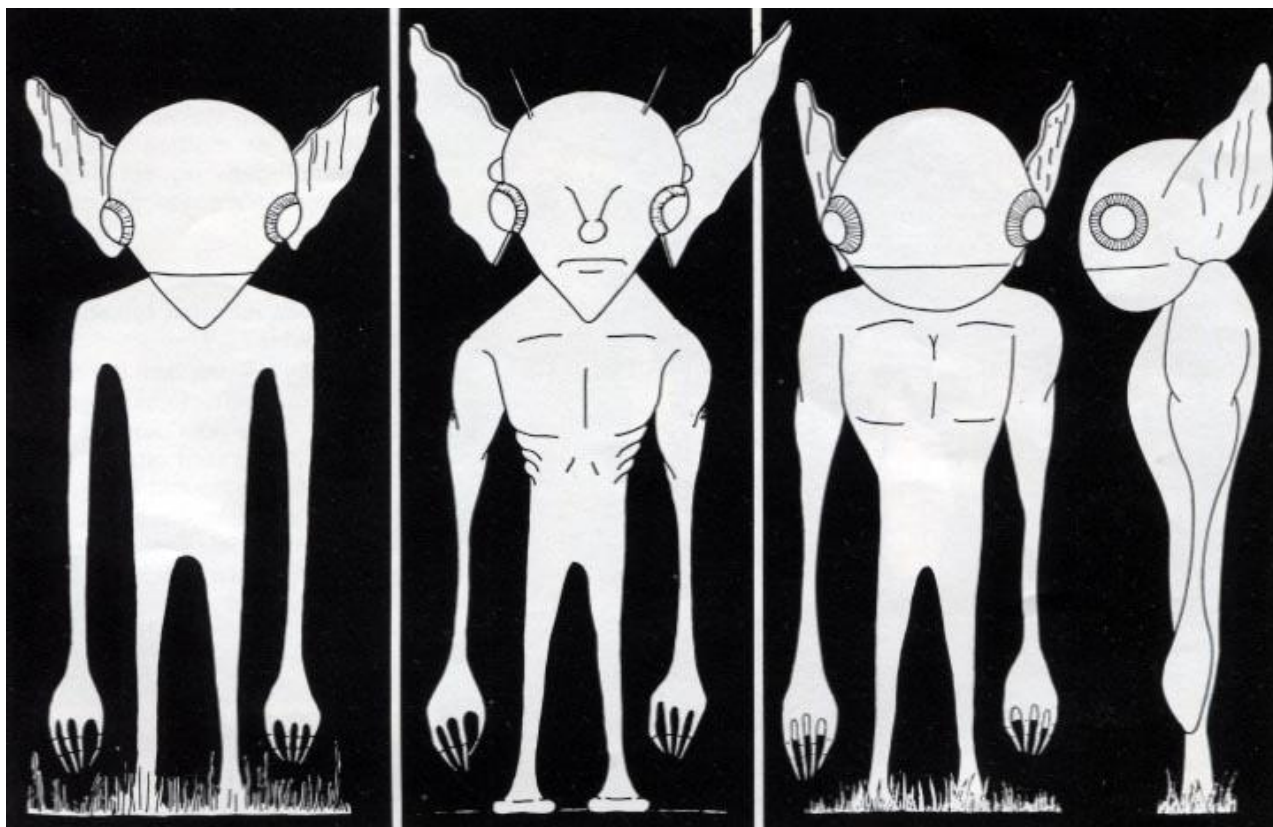
havde hele natten været den mest rolige og fornuftige af dem alle og havde forsøgt at berolige de andre og forhindre skyderiet, eftersom væsnerne jo ikke gjorde dem noget ondt.

Den "lille mand" tegnet af Bud Ledwith sammen med Billy Ray Taylor.

Kelly-Hopkinsville området som det så ud i 1955.

Væsnet som Elmer Sutton, J. C. Sutton og O. P. Baker så det. Tegnet af Bud Ledwith.

Hun kaldte sagte på de øvrige familiemedlemmer. Lucky kom straks farende med en skudklar riffel, og inden nogen kunne forhindre det, skød han på vindueskikkeren, der forsvandt i mørket.

Sidste gang de ubudne gæster blev set den nat var omkring en halv time før solopgang mandag morgen den 22. august klokken 5.15.

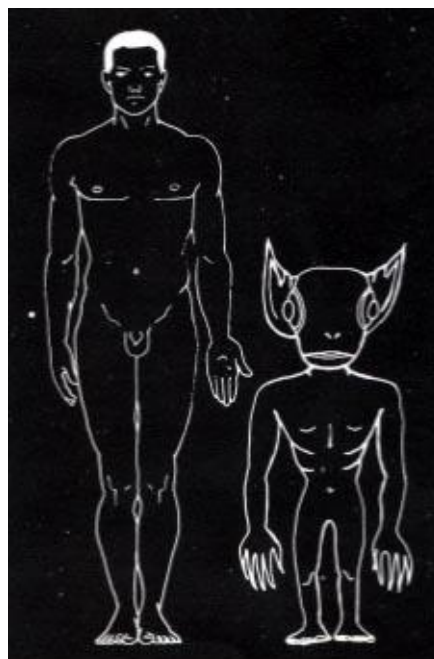
Ingen "beskyttende rationalisering"

Da rapporten om hændelsen spredtes uden for familien, blev den fordrejet på alle mulige måder, og i lang tid blev familien overrendt af sightseeing horderne. Kritikerne rettede søgelyset mod vidnernes personlighed, der blev beskyldt for at lide under religiøst hysteri. Trods den megen ugunstige publicity og personlige forlempelse, lykkedes det UFO-forskeren Isabel L. Davis (Civilian Saucer Investigation) fra New York City næsten et år senere, i juni 1956, at foretage en grundig efterforskning i sagen. Davis' undersøgelser støtter i hovedtrækkene fuldt ud Ledwiths tidligere resultater. Familien Sutton var selv overbevist om, at de havde været ude for en virkelig oplevelse. Isabel Davis skriver i sin rapport:

"Familien holdt fast ved deres historie. Hardnakket og vredt påstod de, at de sagde sandheden. Hverken voksne eller børn så meget som antydede muligheden af en løgn eller forveksling - offentligt eller til slægtninge. Der var ikke spor af tilbagekaldelse."

Davis nævner i sin omfattende rapport fraværet af det begreb som kaldes "beskyttende rationalisering", anvendt af UFO-observatører, der, skønt de selv er personligt overbevist, ønsker at bevare deres venners agtelse ved at sige sådan noget som "Naturligvis må det have været en flyvemaskine... Jeg kan have taget fejl" - og ledsager deres ytringer med en forlegen latter eller fnisen. Isabel Davis skriver:

"Suttons synes aldrig at have været fristet til at tilbagekalde historien og atter vinde samfundets agtelse.... Deres dyrt betalte vægring ved at vige så meget som en tomme for skepsis beviser måske ikke noget om sandheden af deres historie; men den fortæller os i hvert fald noget om dem selv."

Med en tegning frigivet af det amerikanske luftvåben som forbillede, har Pauline Bowen tegnet denne version af småfolket.

Elmer (Lucky) Sutton og Billy Ray Taylor står her på det sted, hvor et af væsnerne fra taget greb efter Billys hoved.

Hvor kom de fra?

I Kelly-Hopkinsville-sagen er der kun et vidne til selve UFOen, medens 10 mennesker bevidnede humanoiderne. Det er således en nærobservation med hensyn til humanoiderne snarere end til UFOen. Er der overhovedet nogen sammenhæng mellem de nysgerrige små væsner og den formodede UFOlanding? Det er umuligt at sige med sikkerhed, men Isabel Davis omtaler et vidneudsagn, som tyder på det.

En nabo omkring 400 m nord for Suttons havde tidligt søndag aften set nogle lys, der bevægede sig på markerne bag gården. Han troede, at Suttons grise var sluppet ud og at man nu var

ude at lede efter dem. ”Jeg overvejede, om jeg ikke burde hjælpe dem. Men jeg er glad for, at jeg ikke gik derhen - Jeg kunne nemt være blevet skudt!”.

Manden er sikker på, at han så lysene mellem klokken 7.30 og 8.00 - hvilket er mellem tidspunktet for ”landingen” og det tidspunkt, hvor det første væsen dukkede op!

Cirkusaber, robotter, folketros-væsner eller...?

Selvom Dr. Hynek ikke var direkte impliceret i efterforskningsarbejdet, har han ikke kunnet nære sig, men undersøgt om der på det pågældende tidspunkt og sted, har været et omrejsende cirkus, hvor- fra der var undsluppet nogle aber. Abe-hypotesen må imidlertid droppes, hvis vidneudsagnene skal tages for pålydende. Efter en lang periode med massiv beskydning er det højst utroligt, at der ikke findes mindst et abelig, og aber ”svæver” heller ikke ned fra træer. Desuden fandt Hynek ikke skyggen af et omrejsende cirkus!

Det er blevet foreslået, at Hopkinsville-væsnerne medbragte fotografisk udstyr, eftersom de altid nærmede sig huset fra den mørkeste side, og så ud til at blive forstyrret når det udendørs lys blev tændt.

Hvorfor fandt man ingen lig, blodpletter eller fodspor?

Blev de 11 landboere belejret af usårlige robotter? Eller er de små lysende mænd endnu et eksempel fra Nordamerika på en UFO-nautfigur, som ifølge Age Skjelborg (Mag. art. i folkloristik) er et ”udslag af fantasibilleder, ønsketænkning og hallucinatoriske oplevelser, men... også skabt af intense, menneskelige indslag fra en broget og konfliktfyldt erfaringsverden.”? eller er konfrontationen i Kelly et tragisk eksempel på et mislykket møde mellem to verdener?

Projekt Blue Book undersøgte aldrig officielt sagen, men major John E. Albert kiggede ”formelt” på den. Blue Books notater er overfladiske og kun en smule eller slet intet undersøgtes. Sagen står i Blue Books arkiver som ”Uidentificeret”.

Og det må man nok sige.

Hvad der siden hændte

Kelly er en samling huse 11 km nord for byen Hopkinsville i staten Kentucky, USA. Natten mellem den 21. og 22. august 1955 var en farm i Kelly skueplads for en hårrejsende begivenhed. 11 mennesker blev belejret af små væsner med store lysende øjne og klo-lignende hænder. De flygtede først, da beboerne åbnede ild imod dem.

Sagen blev undersøgt af politiet, som dog ikke fandt nogen spor efter det aggressive småfolk - bortset fra nogle huller i et vindue De blev lavet, da en af beboerne skød ud gennem vinduet efter et væsen. I Blue Books arkiver står sagen som ”uidentificeret” .

I november 1992 var John W. Coates fra Houston, Texas, på gennemrejse i området, og han benyttede lejligheden til at se nærmere på den gamle sag. Under gennemgang af arkiverne hos den lokale avis stødt han på navnet R.N. Ferguson. Politibetjent Russell Ferguson var en af de betjente, der i sin tid besøgte ”gerningsstedet” og optog rapport.

Det lykkedes Coates at opspore Ferguson, der i dag er pensioneret. Under deres samtale kom det frem, at Ferguson i 1955 havde undersøgt området

Mystiske småvæsner skræmte næsten livet af 11 mennesker i august 1955 i KellyHopkinsville, USA.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

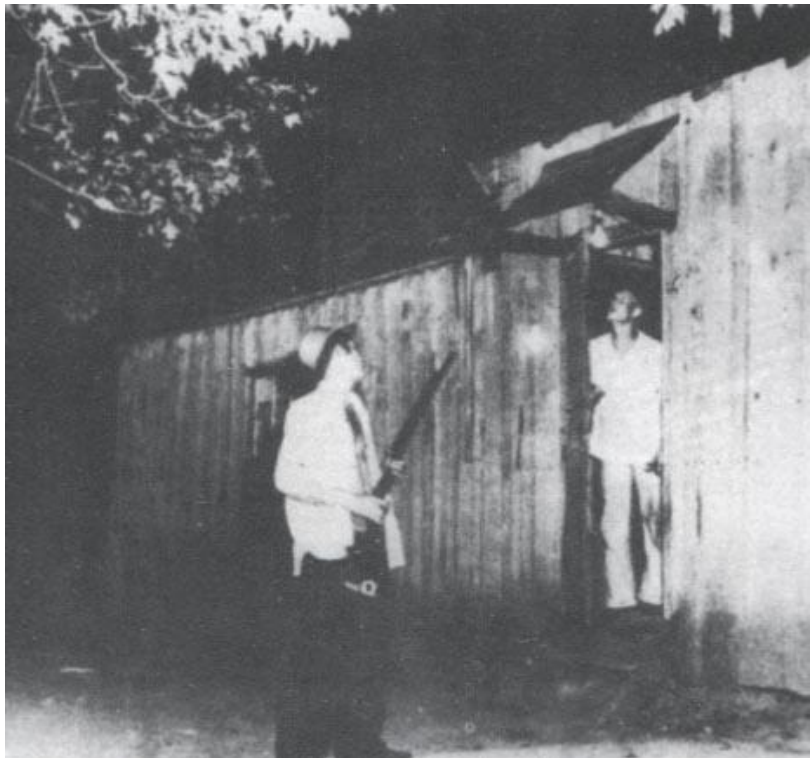
omkring gården uden at finde noget mistænkeligt. Han anså ikke vidnerne for at være særligt troværdige, og han troede ikke på deres beretning. "Skudhullerne" i vinduet så for ham ud til at være skåret ud. Ferguson kunne også huske, at der samme uge havde været vist en science fiction film.

Antonio Villas-Boas, 1957

I den brasilianske stat Minas Gerais hændte der den 15. oktober 1957 noget helt utroligt. Ved et-tiden om natten var den 23årige landmand VillasBoas ude at pløje alene, da han så, hvad han troede var en stor, rød stjerne. Stjernen viste sig at være et ægformet objekt. Det landede, og tre "mænd" og en "kvinde" tvang ham ind i rumskibet, hvor han oplevede en tvungen, kønslig omgang med en "rumkvinde" en nærobservation af den mest intime grad!

Antonio Villas-Boas blev senere gift med en kvinde af jordisk oprindelse, og de fik fire børn. Villas-Boas blev sagfører i Formosa, Goias, og ledede også et firma frem til sin død i slutningen af 1992.

Dr. Walter K. Buhler, leder af foreningen »Sociedade Brasileira de Estudos Sobre Discos Voadores« (SBDEDV), har i forbindelse med Villas-Boas' død oplyst, at SBDEDV i 1962-63 modtog et anonymt

To skræmte vidner i KellyHopkinsville står her på det sted, hvor et væsen på taget havde langet ud efter den ene af dem.

Et ægformet objekt er landet foran Antonio VillasBoas i Brasilien.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

brev fra USA. I brevet bad ”man” Villas-Boas om at rejse til USA, så han kunne inspicere en ”flyvende tallerken”, som militæret havde fået fingre i. Dr. Buhler havde dengang videresendt brevet til Villas-Boas.

Ifølge Villas-Boas' søn rejste Villas-Boas faktisk til USA, men han fortalte aldrig, hvad han havde oplevet.

Kilder:

1. »UFO-Orientering«, F. Pedersen & I.O. Kjems, SUFOI, 1969.
2. »UFO-Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI/Strube, 1974.
3. »På sporet af UFOnauten«, Age Skjelborg, 1979.
4. »Ceux Venus D'Ailleurs«, J. Lob & R. Gigi, 1973.
5. »The Humanoids«, Charles Bowen, 1974.
6. »Project Blue Book«, Brad Steiger, 1976.
7. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, 1977.
8. »UFOs The Greatest Mystery«, Hilary Evans, 1979.
9. »UFOs A Pictorial History From Antiquity to the Present«, «David C. Knight, 1979.
10. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, 1980.
11. »Close Encounter At Kelly and Others of 1955«, Isabel Davis & Ted Bloecher, CUFOS, 1978.
12. »Strange Magazine«, no. 12 Kelly-Hopkinsville, 1955, er grundigt omtalt i »UFO-Nyt« nr.2, 1982
Antonio Villas-Boas, 1957, er grundigt omtalt i »UFO-Nyt« nr. 6, 1983.

Papua, New Guinea, 1959

Af Kim Møller Hansen

”På den store UFO ser det ud som om to af skikkelserne foretager sig et eller andet midt på ”dækket”. De bøjer sig af og til forover og løfter armene i vejret, som om de fastgør eller rejser et eller andet... En af personerne ser ud til at betragte os. Jeg løftede min arm og vinkede. Til vores forbløffelse gjorde personerne på UFOen det samme...”

Dette kunne godt være en scene fra filmen »Nærkontakt af 3. grad«, men er faktisk et citat fra en observationsberetning fra en præst i Papua. Papua ligger på sydøstkysten af verdens næststørste ø, New Guinea, og har siden 1975 været en republik under navnet Papua-New Guinea. I 1959, hvor observationerne fandt sted, hørte Papua under Australien.

Papua var i slutningen af 50'erne tilsyneladende centrum for en hektisk UFO-aktivitet. Der blev gjort i alt 79 UFO-observationer, hvoraf de 61 fandt sted i 1959 med maksimum i månederne juni-juli. Tre observationsberetninger skiller sig markant ud fra denne omfattende rapportmængde - ikke mindst på grund af det store antal vidner, men især fordi der i to tilfælde blev set ”mennesker” i forbindelse med UFOerne.

Gejstlig UFO-forsker

Pastor Norman E.G. Cruttwell, anglikansk præst og leder af missionsstationen i Menapi, Papua, har omhyggeligt indsamlet de 79 observationsberetninger og samlet dem i en omfattende rapport, der i 1971 blev offentliggjort i et specialnummer af det ansete engelske tidsskrift »Flying Saucer Review«.

Pastor Cruttwell interviewede mange af vidnerne, hvoraf han kendte flere personligt. En del af rapporterne er tilsendt ham af andre missionærer i Papua. En af dem var pastor William Bruce Gill, en anglikansk præst, udgået fra Brisbane Universitetet, der ledede en mission i Boainai.

Observationerne ved pastor Gills mission den 26.-28. juni 1959 er meget opsigtsvækkende og vil her blive omtalt nærmere på baggrund af pastor Cruttwells optegnelser.

Funklende objekt

Den første aften (26. juni) gik pastor Gill efter aftensmaden klokken 18.45 ud foran hovedbygningen for at kigge på den vestlige aftenhimmel efter planeten Venus, der på dette tidspunkt var klarest.

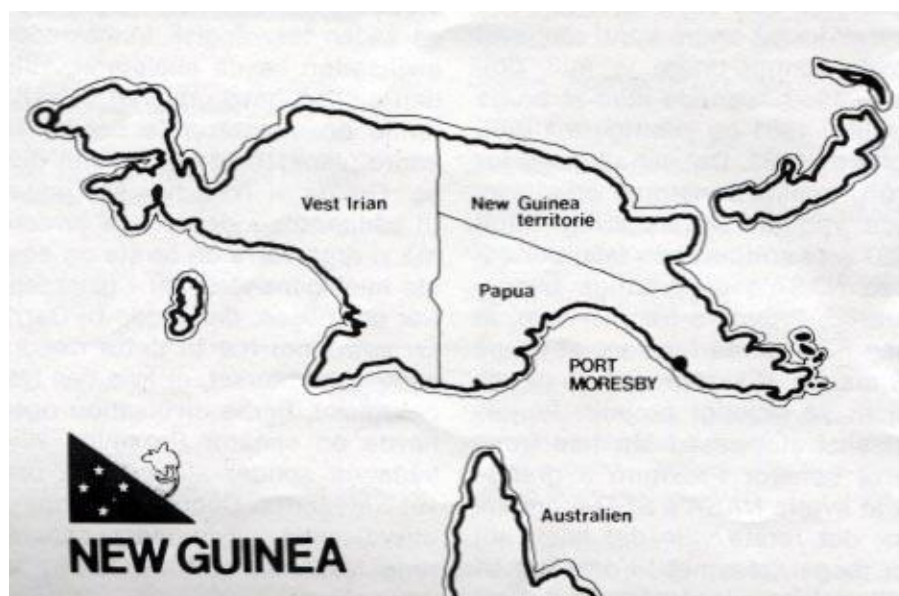
”Jeg så Venus”, fortæller han, ”men jeg så også dette funklende objekt, der for mig var mærkværdigt, fordi det funkledede, og fordi det var meget, meget lysende. Objektet befandt sig over Venus, hvilket

skærpede min opmærksomhed. Så så jeg, at objektet kom ned mod os”.

Pastor Gill kaldte på læreren Stephen Gill Moi og Eric Langford, og kort efter blev resten af folkene tilkaldt.

Pastor Gill beregnede objektets størrelse til at være, som en fuld håndflade i udstrakt arm, da det var tættest på. Stephen Gill Moi sagde, at hans knyttede hånd kunne dække omkring halvdelen af objektet i udstrakt arm.

Af den skriftlige erklæring fra vidnerne

fremgår det, at alle var enige om, at objektet var cirkulært med et bredt "dæk" og et smallere "overdæk". Objektet havde noget der lignede ben nedenunder.

Der blev med mellemrum tændt en lyskegle af blå lys i en vinkel på 45° opad mod himlen, og øverst oppe på objektet kunne man se 4 menneskelignende væsner! Nogle af vidnerne mente, at de kunne se 4 køjer eller vinduer på objektets side. Pastor Gill så, hvad der så ud til at være lysende felter på objektet, men tolkede dem ikke som køjer.

"Medens vi iagttog den", fortæller pastor Gill, "dukkede der mennesker op på det, som så ud til at være et 'dæk' øverst oppe på den enorme skive. Der var i alt 4 skikkelser, nogle gange 2, så 1, så 3 og så 4. Vi noterede os de forskellige tidspunkter, skikkelserne var synlige. En anden mærkelig ting var den blå lyskegle, som tilsyneladende blev udsendt fra midten af 'dækket'. Skikkelserne så ud til at være oplyst - ikke blot af lyset fra lyskeglen, men også af et lysskær, der fuldstændig omkransede dem og objektet. Skæret 'rørte' dem ikke - det så ud, som om der var luft imellem skæret og skikkelsernes omrids."

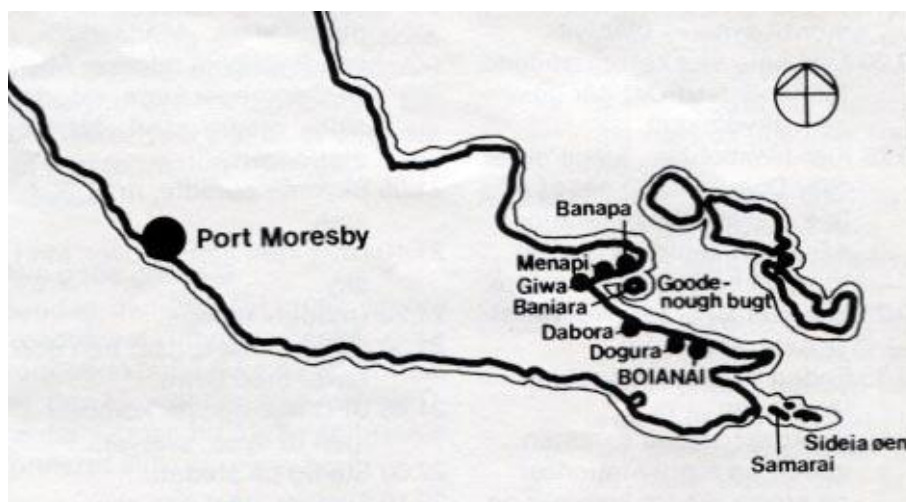
Pastor Gill nedskrev under observationen sine iagttagelser i en notesbog. Disse uddrag er fra notesbogen:

Spredte, lave skyer. Fik øje på klart, hvidt lys, retning nordvest.

Kaldte på Steven og Eric.

Steven kommer og bekræfter, ikke stjerne.

Sender Eric for at kalde folk sammen. En genstand på toppen bevæger sig - menneske? Nu tre mænd - bevæger sig, gløder, foretager sig noget på dækket. Væk.

Pastor William Bruce Gill der sammen med beboerne ved missionsstationen i Boianai var vidne til en række nærobservationer af 3. grad.

Mand nr. 1 og 2 igen.

Væk igen.

Skyer dækker himlen i omkring 600 meters højde. Mand nr. 1, 3, 4 og 2 (kommer til syne i den rækkefølge), smal elektrisk blå lyskegle. Mændene væk, lyskegle stadig at se.

Mændene nr. 1 og 2 kommer til syne - blå lys.

Lyskegle slukket, mændene forsvinder. UFOen går gennem skydækket.

Klar himmel her, tunge skyer over Dogura. UFO set af mig lige opover. Kaldte stationens folk sammen. Ser ud til at gå nedad, bliver større.

En anden UFO set over havet - svæver til tider.

Endnu en over Wadobuna landsbyen.

20.50 Skyerne trækker sammen igen. Den store stationær og større. Andre kommer og og går gennem skyerne. Når det går ned gennem skyerne reflekteres lyset som en stor glorie op på skyerne - ikke over 600 meter oppe, sandsynligvis mindre. Alle UFOer meget klare. "Moderskib", sandsynligvis mindre. Alle UFOer meget klare. "Moderskib" stadig stort, klart og stationært.

Skyerne spredte, nr. 2, 3, 4 væk.

Nr. 1 væk lige op over, ind i sky.

"moder" tilbage.

"moder" væk, gået hen over havet mod Giwa.

UFO lige opover kommer igen til syne, svæver.

Stadig på stedet.

Svæver, gået bag sky.

Svæver meget højt oppe på et klart stykke himmel mellem skyerne.

Meget overtrukket, intet tegn på UFO.

Kraftig regn. Oplysningerne dækker observation af UFOer fra 18.45 til 23.04.

Underskrevet
William B. Gill.

To scener fra Boianai, Papua, New Guinea.

Objekternes flyvemåde, især de smås, var meget uregelmæssig. De fløj nogen gange hurtigt, så langsomt, ændrede kurs, nærmede og fjernede sig og svingede sommetider frem og tilbage som et pendul. Et enkelt objekt fløj bort og så ud til at ville lande ved landsbyen Wadobuna. Folkene på missionsstationen løb ned til strandbredden, men objektet strøg opad og fløj mod bjergene, hvor det forsvandt, idet, det skiftede farve til rød.

Det store objekt var mat gul (måske lys orange), undtagen når det bevægede sig, hvor det lyste kraftigt. Inden det forsvandt klokken 21.30 gjorde, det en let bølgende bevægelse og for pludselig afsted med en enorm hastighed. Imens skiftede det farve fra gul til rød og derefter blågrøn. Objektet forsvandt lydløst udover bugten mod Giwa.

Vinkende UFOnauter

Om aftenen den næste dag blev et stort objekt set af Annie Laurie Borewa, sygehjælper ved hospitalet. Hun kaldte på pastor Gill, der fik fat på Ananias PARA T A og flere andre ved missionen.

Pastor Gill beretter:

"Vi stod i den åbne dør og så det. Selv om solen var gået ned, var det stadig lyst i de følgende 15 minutter.

Vi ser skikkelser ovenpå dækket - der er ingen tvivl om, at det er mennesker. Det er muligt, at det er det samme objekt, som jeg kaldte moderskibet forrige nat. To mindre objekter hænger ubevægeligt deroppe, det ene mod vest over bjergene, det andet lige oppe over. På den store UFO ser det ud som om, to af skikkelserne foretager sig et eller andet, der ikke er synligt herfra.

En af personerne ser ud til at betragte os (en gruppe på omkring et dusin). Jeg løftede min arm og vinkede. Til vores forbløffelse gjorde personerne på UFOen det samme. Ananias vinkede med begge arme løftet over hovedet, for det gjorde personerne på UFOen. Ananias og jeg vinkede, og det syntes som om alle fire skikkelser vinkede tilbage. Der syntes ikke at være nogen tvivl om, at vore bevægelser blev besvaret. Alle missionens drenge gispede hørligt (enten af fornøjelse eller overraskelse, måske begge dele). Da det begyndte at blive mørkt, sendte jeg Eric Kodawara efter en lommelygte og blinkede med den mod UFOen. Efter et minut eller to henledte UFOen opmærksomheden på sig, idet den begyndte at foretage bevægelser frem og tilbage. De bevægelser, vi foretog med lommelygten, blev efterlignet af UFOen. Dette fortsatte, da vi foretog nye bevægelser med lygten, samtidig med at UFOen nærmede sig det sted vi stod, mere og mere og stadig blev større. Dette ophørte efter ca. et halvt minut og gentog sig ikke mere. Efter yderligere to fire minutter må personerne på UFOen have mistet interessen ved denne leg, for de forsvandt fra dækket.

Klokken 18.25 dukkede to af personerne atter op og fortsatte nu tilsyneladende med det arbejde, de var beskæftiget med inden afbrydelsen. Den blå lysstråle kom igen to gange med kort mellemrum i få sekunder. De to andre UFOer stod stadig stille på samme sted, men de var tilsyneladende højere oppe og derfor mindre end sidste nat.

Jeg går ind for at spise.

UFO nr. 1 er der stadig, men syner mindre. Observatørerne går til aftensang i kirken.

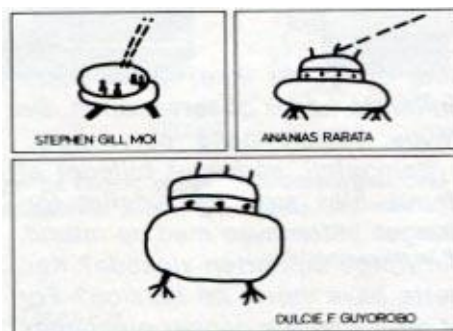
Aftensangen er forbi, himlen er overskyet, sigtbarheden er meget ringe.

Der indtraf en eksplosion i luften udenfor missionsstationen. Der er intet at se. Det har måske været et tordenskrald, da himlen er overtrukket med skyer.

Det begynder at regne.

Denne eksplosion har, eller måske ikke, noget at gøre med UFOer. Det var, som om det var lige uden for vinduerne, og det var ikke et almindeligt tordenskrald, men et øredøvende brag, der vækkede alle på stationen."

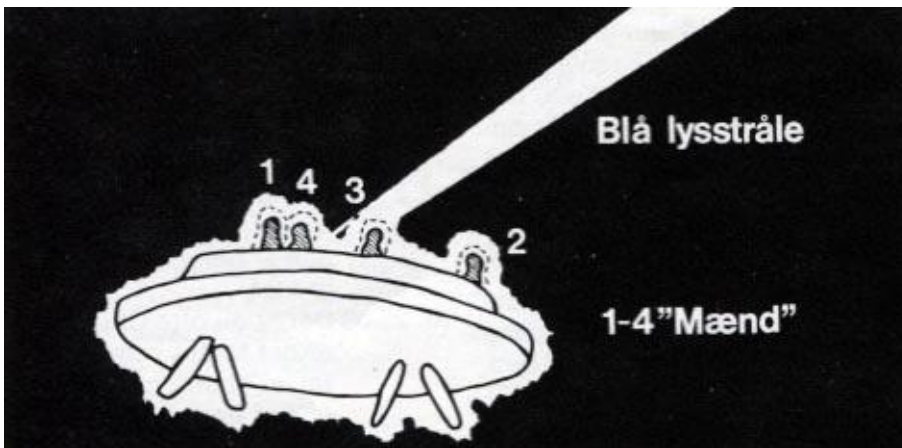
Pastor Gill og hans 38 vidner ved Boianai var ikke alene om at se mærkelige ting på himlen denne aften. Der var også observationer ved Giwa, Baniara og Sideia, der yderligere tyder på, at et eller andet usædvanligt foregik over Papua.

Tre af vidnerne tegninger af objektet.

Daisy Kolauna og Annie Borewa - to øjenvidner.

Objektet med "mennesker", som det så ud over Boianai den 26. juni 1959. Tegnet efter Pastor Gills skitse.

Alle gode gange 3

Søndag den 28. juni, 1959 vendte fænomenet tilbage. Denne gang kom objekterne ikke så langt ned, og der blev heller ikke set UFO-nauter - men nu havde objekterne formeret sig.

Pastor Gills kortfattede rapport lyder således:

"Søndag den 28. juni 1959

Ingen UFOer i sigte.

Der befinder sig en UFO over vore hoveder, næsten i stik nordlig retning. Den er meget højt oppe, men den

er let at se, at det svæver.

Den samme UFO er her stadig, det har flyttet sig til en let sydlig retning, men det befinder sig stadig næsten lige over vore hoveder.

Der er nu tre UFOer, der næsten ligger på linje, alle er højt oppe, himlen er klar.

Der er nu otte UFOer, det er det første samlede antal, vi endnu har set. Den ene af dem er ret lavt nede, men med undtagelse af små svæveture, ses der ingen aktivitet.

Der lød et skarpt, højt, metallisk knald fra missionshusets tag, som om det rammes af et stykke metal, men der kom intet rullende ned af tagets skrå flade.

Der ses fire UFOer cirklende omkring stationen, alle meget højt oppe.

Mandag den 29. juni 1959

Jeg har undersøgt taget. Der var ingen mærker eller andet, der kunne henføres til den støj, der hørtes fra taget i aftes.

Nærsynethed og snæversyn

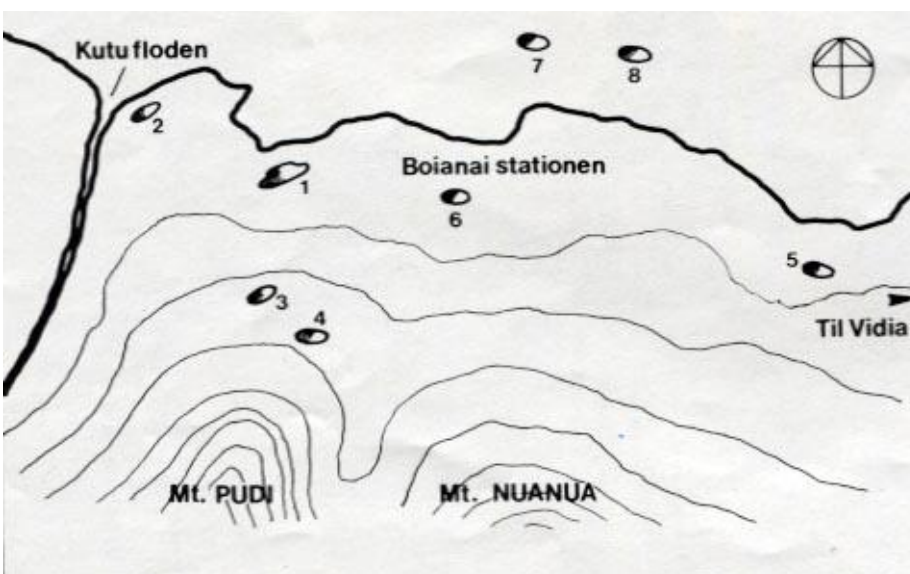
Inden Philip J. Klass, Robert Sheaffer, James Oberg o.a. trådte frem som UFOernes (og de såkaldte UFOlogers) fjender nr. 1, var astronomen, Dr. Donald Howard Menzel (1901-76) den førende "benægter".

Mange såkaldte UFOloger er med rette blevet beskyldt for at overse vigtige data og lade deres behandling af observationsberetninger farve af deres favoritteori. En del UFOskeptikere er som regel ikke en pind bedre. Dr. Menzel har i adskillige artikler og foredrag forklaret mange af de kendteste

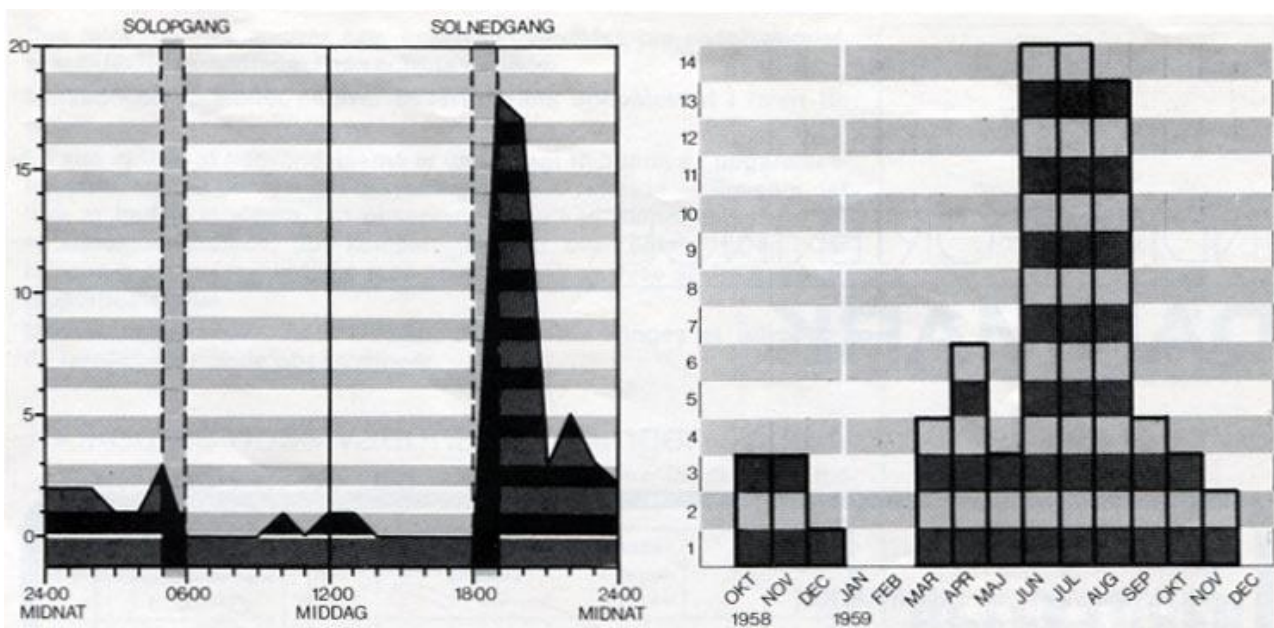
UFOsager - og forklaringerne er bestemt ikke kedelige. Hans analyse af pastor Gill sagen er ingen undtagelse. Menzel affærdiger hele sagen som en observation af Venus, efter den hypotese, at pastor Gill ikke havde sine briller på på det pågældende tidspunkt.

Dr. Menzel forklarer bl.a. de vinkende UFO-nauter og objektets form på denne måde:

"... Vi må først antage, at pastor Gill og Stephen Gill Moi (lærer) begge lider af udpræget nærsynethed,

De 8 UFOers position ved observationen søndag den 28. juni 1959.

På denne graf kan man se på hvilke tidspunkter på dagen, observationerne på Papua blev gjort. Antallet af observationer er særlig stort tidligt på aftenen.

På denne graf over det månedlige antal af UFO-observationer på Papua, ser man at antallet er særlig stort, netop i den måned, pastor Gill og beboerne ved missionen i Boianai havde deres nærobservation af 3. grad.

og at de ikke havde deres briller på under observationen. De havde sikkert også betydelige bygningsfejl, sådan at billedet af Venus blev stort og tydeligt forlænget... Men hvad med de mænd, der ifølge rapporten vinkede? Kan dette have været en illusion? For et nærsynet øje danner øjnlågets bevægelse ned over pupillen en slags optisk knivsæg.

Øjenvipperne er ifølge naturen ude af fokus og billedet af disse øjenvipper er ude af fokus, og dertil kommer en afbøjning som følge af den skelen, der fremkommer, når en nærsynet person prøver at gøre sit syn skarpere. Denne vinken til besætningsmedlemmerne og den rapporterede vinken tilbage har måske ikke været iagttaget af alle, sådan som pastor Gill troede. Han rapporterede gisp af enten glæde eller overraskelse, måske begge dele. Kunne disse gisp have været af skepsis, som følge af den manglende evne til at se, hvad pastor Gill rapporterede? Når alt kommer til alt må de indfødte i en mission som denne være disponeret for mirakler og den slags..." (20. september 1967).

Dr. Menzel har desværre ikke gjort sig den ulejlighed at skaffe sig kendskab til følgende:

Lærer, Stephen Gill Moi. Vidne til UFO-observationerne.

UFOen blev til tider set under skydækket. Venus udpegedes også af Gill, og han havde de rigtige briller på.

Antropologisk set

Vestlige antropologer har påpeget, at observationerne i Papua, blot kunne være en ny foreteelse i forbindelse med den såkaldte »CargoCult«.

»Cargo-Cult« en eller dens ideer om Messias' genkomst, profeter, bevægelser som tror på tusind-årsriget osv. forekommer i det sydlige Stillehav på bl.a. Gilbert Øerne, Solomon Øerne, Fiji, Ny Hebriderne, Society Øerne, Ny Caledonien og Ny Guinea.

I bogen »The Trumpet Shall Sound« viser Peter Worsley, at medens tilsvarende mytetemaer (Messias' genkomst m.m.) forekommer nogle få steder i det nordlige Papua, er den egentlige »Cargo-Cult« omhandlende flyvende maskiner ikke registreret i Papua, bortset fra en lille afsides egn i det nordvestlige hjørne af Papua ved grænsen til det gamle tyske territorium.

»Cargo-Cult«en er således helt ukendt i de områder, hvor pastor Cruttwell indsamlede de mange UFO-beretninger, og det er derfor ikke sandsynligt, at de papuanske observatører er influeret af denne kults tro på flyvende maskiner.

Ikke hemmeligt fartøj

Mange mennesker har undret sig over, at pastor Gill gik ind til aftensmaden midt under den spændende observation den 27. juni, hvor humanoiderne vinkede.

J. Allen Hynek har besøgt Gill i Melbourne, Australien og bl.a. spurgt ham om dette punkt. Pastor Gill svarede: "Når jeg nu ser tilbage på det, kan jeg også godt selv undre mig over det. Men jeg troede også, at det blot kunne være en af jer amerikaners nye fartøjer".

Det australske luftfartsministerium kender intet til et sådant fartøj, hvilket fremgår af et brev skrevet til en kollega:

"Dear Sir,

Canberra ACT, 28. januar 1970

Jeg henviser til Deres brev fra den 12. november 1969, angående en usædvanlig luftobservation i Boainai i Papua, New Guinea. RAAF kunne ikke komme til nogen afgjort konklusion om rapporten, og forespørgsler i England og USA kunne ikke give nogen nøgle til løsning eller besvare spørgsmålene.

Som følge heraf er disse observationer klassificeret som luftfænomener, men højst sandsynligt har der været tale om refleksioner på en sky fra en kraftig lyskilde af ukendt oprindelse.

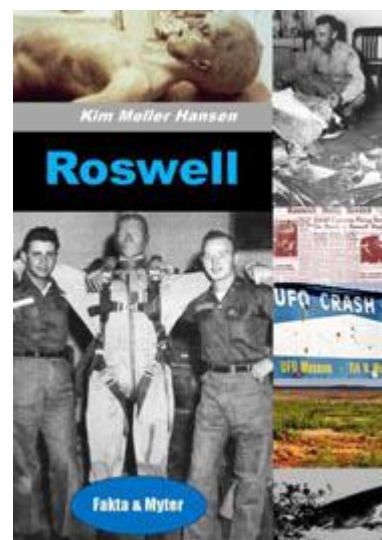
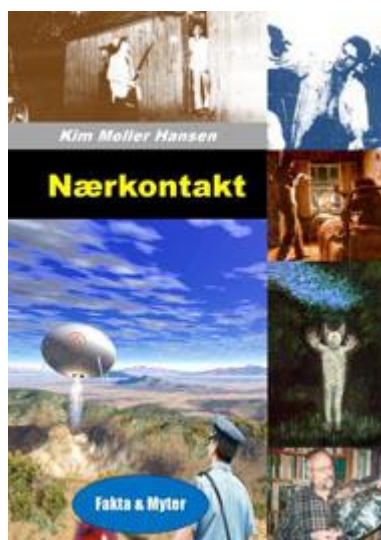
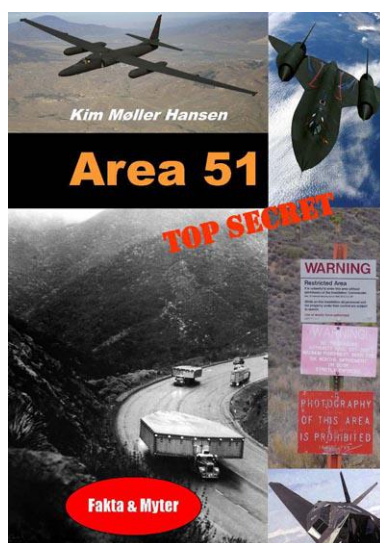
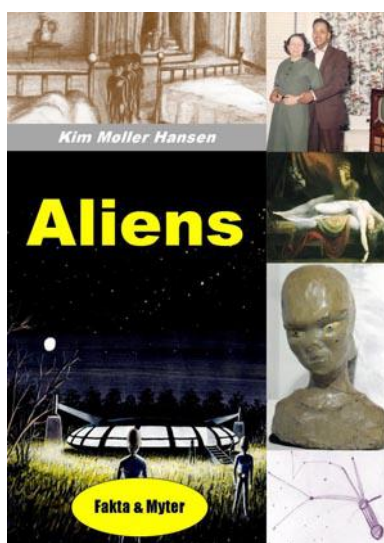
Med venlig hilsen... "

Brevet har ret, når det nævner, at lyskilden var af ukendt oprindelse!

Kilder:

1. »UFO.Orientering«, F. Pedersen & Iver O. Kjems, SUFOI, 1969.
2. »UFO-Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI, 1974.
3. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, 1977.
4. »UFOs Explained«, Philip J. Klass, 1974.
5. »UFO's A Scientific Debate«, Carl Sagan & Thornton Page, 1972.
6. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, 1980.
7. »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, 1979.
8. »UFOs The Greatest Mystery«, Hillary Evans, 1979.
9. *FSR, Flying Saucer Review, Special Issue no. 4, august 1971.*

Kender du serien Fakta & Myter?

Bogserien *Fakta & Myter* behandler temaer, problemstillinger og oplevelser tilknyttet ufomyten. Det er ambitionen med Fakta & Myter, at hver titel bliver læserens jordbundne guide i en fascinerende, men forvirrende verden domineret af mystiske beretninger, konspirationsteorier og halve sandheder.

Area 51, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)
Roswell, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)
Aliens, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)
Nærkontakt, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)
UFO-styrt, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)
Bermuda Trekanten - og andre myter, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)
Projekt Saucer, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)

Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sex0.com
Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.